SİYASAL İSLAM VE SİYASAL DİNSİZLİK (LAİKLİK)

SİYASAL İSLAM VE
SİYASAL DİNSİZLİK (LAİKLİK)

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2022

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.
Elhamdülillâhi Rabbi’l-‘âlemîn.
Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

“SİYASAL İSLAM”LARINI YİYİP BİTİRENLER, “SİYASAL DİNSİZLİK” (LAİKLİK) SOFRASINA KURULDULAR

Yiyip bitirdikleri için Siyasal İslam’a ve İslamcılığa “laf sokuşturmak”tan kendilerini alamıyorlar.

Türkiye’de 28 Şubat sonrası dönemi en iyi açıklayan kelimeler nelerdir diye sorulsa, cevabım “kriz” ve “deprem” olur. Siyasette, ekonomide, iç ve dış politikada, hemen her alanda deprem yaşandı, kurulu bütün sosyal ve siyasal yapılar alt üst oldu.

Şu anda da kriz içindeyiz ve bu sadece ekonomik alanda yaşanıyor değil; toplumsal, kültürel ve siyasal alanlarda da ağır bir bunalımla karşı karşıyayız.

Bununla birlikte en büyük krizi “İslamî kesim”in yaşadığını söylemek mübalağa olmaz.

En başta, “düşünce” alanında bir kriz yaşıyor İslamî kesim. Eski “söylem”lerini terk etmiş durumda, yeni bir söylem ise geliştiremiyor.

Yaşanan şey, savrulmuşluk.

*

Dışımızdaki kesimin “Siyasal İslam” diye adlandırdığı siyasî harekete bakıldığında, büyük ölçüde (Batılı anlamda) laik ve demokratik bir hareket halini aldığı görülüyor.

Sözkonusu hareket, “ekonomik topluluk” niteliğindeki Avrupa Birliği’ne yıllarca karşı çıkmışken, 28 Şubat’ın etkisiyle, (Eski Yunan, Roma ve Hristiyanlık sacayakları üzerinde yükselen) bir “siyasal birlik” haline gelmiş olan AB’den yana olabildi.

Olivier Roy’un ***Siyasal İslam’ın İflası*** adıyla dilimize çevrilen kitabında İslam dünyasının geneli için yaptığı tespit, Türkiye’de yaşananlara da bir ölçüde uyuyor:

> İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, **sıradanlaşıyor**, genel siyasal manzarayla **bütünleşiyor**, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. …. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. **'Sosyal-demokratlaştı'.**"
>
> (Olivier Roy, ***Siyasal İslam'ın İflası***, çev. C. Akalın, İstanbul 1994, s. 11)

İslamcılık birçok yerde sadece sıradanlaşmadı, İslamcılık olmaktan da çıktı.

Türkiye'de olduğu gibi..

Kuşkusuz Türkiye'deki "eski İslamcılar" kendilerini sosyal-demokrat olarak adlandırmak istemeyeceklerdir. Ama (Akparti örneğinde olduğu üzere) "muhafazakâr demokratlık"ları ile "toplum"a olan bağlılıklarının toplamı "sosyal demokratlık" anlamına gelir.

İşin aslı şu ki, benimsedikleri muhafazakâr demokratlıkları, sosyal demokratlıktan daha matah birşey değildir.

Bu noktada, pusulasız bir gemi haline gelmiş olan Saadet Partisi'nin miçoluk alanındaki liyakati tartışmasız olan kaptanı Temel Karamollaoğlu'nun, "İslamcı değilim, müslümanım" şeklindeki "derin devlet" mamulü mottonun müşterisi haline gelmiş olduğunu hatırlamak, Türkiye'deki İslamcılığın hal-i pür melalini anlamak için yeterli olabilir.

*

Yaşanan şey laikleşme..

Dünyevî kazanımlar için laik zihniyeti benimsemeye başlayanlar, kendileriyle birlikte İslam'ı da laikleştirmeye, İslam'a laik bir gömlek giydirmeye çalışıyorlar.

Böylece akıllarınca müslümanlığı da elden çıkarmamış oluyorlar.

Roy, haklı olarak, ödünç bir söylemle, İslam dışı bir kavramsal çerçeve ile İslam'ı savunmanın gerçekte "İslam'ı laikleştirme" anlamına geldiğini ifade eder:

> "Modernlik, müslüman ülkelerde İslam'ın dışında yerleşmektedir ve İslamcılar da **dinin laikleşmesi** sürecinin ilgili taraflarından biridirler.... Edinilmiş olan bir Batılılaşmayı reddederken, otantiklik mitosunu, ödünç aldıkları bir dilde, otantik olmayan içinde dile getirmektedirler. Çünkü bu [söylemdeki] modernlikten, hayal edilen bir gelenek adına, gerçek geleneğe dönüşün reddini ödünç almaktadırlar." (s. 41)

Evet, bazıları otantiklik mitosunu otantik olmayan içinde dile getirmekte ve hayalî bir **gelenek** adına gerçek geleneği reddetmektedirler. Bunlar, modernlik karşıtı olduğunu zanneden modern(leştirilmiş)lerdir.

O yüzden "İslamcılık modern bir olgudur" diyerek İslamcılık karşıtlıklarına sözde makul bir gerekçe üretiyor, "modern" İslamcılığa karşı "otantık" İslam'ı savunuyor gibi görünmek istiyorlar.

Halbuki savundukları İslam "laikleştirilmiş İslam"..

Gerçekten samimi biçimde (veya bilinçli olarak) "otantik" İslam'ı savunuyor olsalar, bugün İslamcılığa yüklenen anlam çerçevesinde "İslamcı" olmaktan başka seçeneklerinin bulunmadığını kabul etmek zorunda kalacaklar.

*

İslamî hareketi salt bir (yerli-milli) parti hareketi gibi algılayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ile Siyasal Partiler Yasası'na uymak zorunda olan partilerinin yanı sıra İslam'ı da kısmen Anayasa'ya ve sözkonusu yasaya uygun biçimde anlamaya başladılar.

Refah Partili yıllarda durum buydu.

Bugünse Saadet Partisi ile Akparti, kendi ifadelerine bakılırsa, "Batılı anlamda" laik ve demokrattır. Bunu açıkça, göğüslerini gere gere söylüyorlar.

Laik (dinsiz yönetim yanlısı) ve demokrat (edille-i şeriyye yerine halkın heva ve hevesinin tabisi) olduğunda İslam'dan geriye ne kalır?!.. Umurlarında değil.

Bu partilerin tabanları da, ne yazık ki, **laik ve demokratik (İslamî/İslamcı olmayan) bir İslam yorumu**na doğru sürüklenip gittiler.

Söz konusu partilerin lider kadroları, kendi veballeriyle birlikte, tabanlarının vebalini de yüklenmiş durumdalar.

Dünyevî kazanımlarının, ikbal sarhoşluğunun uyuşturucu etkisi yüzünden, veballerinin ne kadar acı verici sonuçları olacağını anlayamıyorlar.

*

"İslamî kesim"in, geçmişte "Siyasal İslam" ile aralarına mesafe koyarak kendilerini (zımnî biçimde) "Kültürel İslam" taraftarı şeklinde takdim edenlerine gelince, onların durumlarının daha iyi olmadığı kesin.

İslamî tebliğ kavramının yerini dinler arası diyalog, emr-i bi'l-maruf ve (özellikle de) nehy-i ani'l-münkerin yerini de hoşgörü almıştı.

Cihad ise hiç hatırlamadıkları bir kavramdı.

"Siyasal"a olan alerjileri "tenafür" boyutunda olan bu çıtkırıldımlar, FETÖ olarak damgalanmalarının ardından açıkça "Siyasal Batıcı" haline geldiler.

"Siyasal"ın onlardan aldığı intikam acı oldu.

*

FETÖ'nün TSE tarafından "yerli-milli" damgasına layık görüldükleri için KETÖ METÖ gibi isimlerle anılmaktan kurtulan benzerleri ise, hoşgörü yerine "İslam ahlâkı, Anadolu irfanı" vs. gibi ikâme kavramlara sarılmış durumdalar.

"Yok abi, bizim Şeriat'le, İslamcılıkla, Siyasal İslam'la ne işimiz olur, biz ahlâk fedaileriyiz, irfan bekçileriyiz, yerliyiz, milliyiz" diye yaltaklanma modundalar.

FETÖ'nün yaşadıklarını yaşamıyor olmaları dünyevî açıdan bir kazanım olsa da, onunla "ahiret kardeşi" durumunda olup olmadıklarını kendilerine sormalarında fayda var.

Bu "ahiret kardeşliği" sorusu, dünün İslamcı, bugünün yerli-milli muhafazakâr demokrat partileri için de geçerli.

Kendilerine şunu sormalılar: Zihniyet düzeyinde bizim FETÖ'den farkımız var mı? Varsa ne?

*

Yerlilik ve millilik, bu sorunun cevabında İslam açısından bir önem taşımıyor.

Hiç kuşkusuz Kureyş kabilesinin müşrikleri de, ulu önderleri Ebu Cehil'i tanımayan, vatanlarını terk edip Hristiyan Habeşistan'a ve Yahudilerle meskun Medine'ye hicret eden Müslümanları yerlilik ve millilik bakımından sorunlu görüyorlardı.

SİYASAL İSLAM KARŞITLARI AMERİKAN (HAÇLI) İSLAMI'NIN MİSYONERLERİDİR

Bir dini **anlamak** istiyorsanız, onun kendi **kavramlarına** nüfuz etmek zorundasınızdır.

İnanmak ise, o dinin **kavramsal çerçevesini kabullenmek** ve **o kavramlarla düşünmek**ten ibarettir.

Ama, bir dine inanmayıp 'kendi **dünya görüşü**' açısından onu inceleyen kişi, doğal olarak yine kendi **ideolojisinin kavramsal çerçevesini** kullanır.

Sosyal bilimciler ise, kendi disiplinlerinin terminolojilerine başvururlar.

Bununla birlikte, patenti Batılı sosyal bilimcilere ait olan "dinin **ideoloji**ye dönüştürülmesi" suçlamasına sarılanlar, sadece İslam'ın din tanımını görmezden gelmemekte, aynı zamanda sosyal bilimlerin ideolojik niteliğini gözlerden saklamaktadırlar.

(Batılılar, uzun süredir "**ideologization of Islam**" ve "**ideologization of religion**" tabirlerini kullanmaktadırlar: İslam'ın ideolojileştirilmesi ve dinin ideolojileştirilmesi. Bkz. Leonard Binder, ***Islamic Liberalism***, London 1988, s. 101-192; Jean Jacques Waardenburg, ***Islam: Historical, Social, and Political Perspectives***, Berlin 2002, s. 318. Batılı yazarlar, bir yandan da, İslam'ın salt inanç ve ibadet boyutuna, politik plüralizmine ve toleransına vurguda bulundukları için **Fazlur Rahman** ve Seyyid Hüseyin Nasr gibi isimleri övgüyle anmaktadırlar. Bkz. Thomas Banchoff, ***Democracy and the New Religious Pluralism***, Oxford 2007, s. 138.)

*

Duverger bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

> “Toplum bilimlerin azgelişmişliği, çok sayıda kesin ve kanıtlanmış gözlemle çalışmaya olanak vermediğinden ve kuram kurmak için çok sayıda izlenim, sezgi ve sağduyu verisine başvurmak zorunlu olduğundan, **kavramlar, ister istemez bir ideoloji niteliğine** bürünür. Gözlemcinin, gözlemlediği olayların bir öğesi olması da, bilim adamını, farkına varmaksızın **öz ideolojisinden beslenen kuram ve varsayımlar** geliştirmeye iterek, bu karışıklığı arttırır.”
>
> (Maurice Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. Ş. Tekeli, 2. b., İstanbul 1982, s. 21-22.)

Bu kadar da değil, **Wallerstein**’ın ifade ettiği gibi, tüm tarihsel (yani tarih/zaman üstü olmayan) “tanım”lar kaçınılmaz olarak “bugün”ün (yani ortaya atıldıkları anın) “ideoloji”sini yansıtırlar:

> “... bu denemelerimizle, sürekli olarak ve hatta yinelenen bir şekilde, iki savın altını çizmek istedik. Birincisi, hepimizin ait olduğumuz, ‘değerlerimizi’ aldığımız, ‘bağlılık’ duyduğumuz, ‘toplumsal kimliğimizi’ tanımlayan muhtelif ‘cemaatlerin’ hepsinin **tarihsel** yapımlar olduklarıdır. Ve daha da önemlisi, **kesintisiz bir şekilde yeniden inşa** edilen tarihsel yapımlar olduklarıdır. Bu, onların sağlam ya da uygun olmamalarını gerektirmez. Bilakis; bunlar hiçbir zaman köklü değildirler ve bu nedenle yüzyıllar boyunca gelişimlerine ve yapılarına ilişkin olarak yapılmış tüm tarihsel tanımlar kaçınılmaz olarak **bugünün ideolojisini** yansıtırlar.”
>
> (Immanuel Wallerstein, “Sonsöz”, ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, ed. E. Balibar ve I. Wallerstein, çev. Nazlı Ökten, 2. b., İstanbul 1995, s. 283.)

Tekrar altını çizmek gerekiyor ki, her dünya görüşü, kendine ait kavramlarla dünyayı yorumlar. Tersinden söyleyecek olursak, herhangi bir kimsenin (bilim adamı olsun olmasın) toplumu, olay ve olguları yorumlar ya da tanımlarken kullandığı kavramlar, dünya görüşünü ele verir.

Yani, **her tanımlama çabası, bir yönüyle insanın kendisini deşifre etmesi, kendi ideolojisini ortaya koymasıdır.**

Bunu, bir psikiyatrın rasgele karaladığı kâğıtta anlamlı şekiller bulan deneğin durumuna benzetmek yanlış olmaz. Kişinin orada gördüğü şey, aslında orada olan şey değildir, kendi iç dünyasında olan şeydir.

İnsanların dışarıya dönük tanımlamaları indî olmaktan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamaz. Psikologların "kaygı ve gerginlikle bilinçsiz başa çıkma yöntemlerinden biri" olarak gördükleri **"yansıtma" (projection)** olayı bu olguyla ilgilidir. Mesela, başkalarına hiç yardım etmeyen ve sürekli kendi çıkarını öne alan biri, genellikle, "Herkes kendi başının çaresine bakıyor, kimse bir diğerine yardım eli uzatmıyor" diyerek etrafındaki kimseleri suçlar. (Doğan Cüceloğlu, ***İnsan ve Davranışı***, 7. b., İstanbul 1997, s. 303.)

O halde, böylesine önyargılı olan/olabilen insanların, birbirleri hakkındaki tanımlarına 'mutlak' geçerlilik tanımak zulme ve tahakküme kapı aralamak anlamına gelir. Tanımlarımız, 'beşerî' zaaflardan arınmış olmalıdır, bu da ancak onların '**beşer üstü**' (tarihsel olmayan) bir kaynaktan, vahiyden alınmasıyla mümkün olabilir.

Demek oluyor ki, **başkalarıyla ilgili tanımlarımız öncelikle kendi 'ideoloji'mizi ya da 'ruh hali'mizi ele verir**. Buradan hareketle, '**Siyasal İslam' kavramını dillerinden düşürmeyenlerin söz ve eylemlerinin ardındaki temel saikin 'siyaset' olduğunu** söyleyebiliriz.

Hareket noktaları bilim değildir, siyasettir.

*

Kırmızı camlı gözlük, yeşil göstermez. Hiçbir 'çağdaşlık' yanlısı, insanları **'müslüman, kâfir, münafık'** şeklinde üçlü tasnife tabi tutmaz. **Açık fikirli, tutucu, gerici, yobaz, ilerici, çağdaş, aşırı, ılımlı, demokrat** vs. gibi kavramlarla insanları sınıflandırır. İslam

ise, sözünü ettiğimiz üçlü temel ayrımın ötesinde **said, mütteki, salih, fasık ve facir** gibi kavramları kullanır. 'Siyasal İslamcı' olmak 'salih' olmaya karşılık gelmez, ama bir defa **'radikal, ılımlı, kültürel, fundamentalist, demokrat** vs.' olduğuna karar veren, kendisini böylesi kavramlarla tanımlayan, artık **gayri İslamî zeminde düşünmeye** başlamış demektir.

Bu gerçeğin farkında olan Olivier Roy, "İslami aydın" kavramı ile, **"düşüncesini *bilinçli* olarak *İslam'ın kavramsal çerçevesi* içinde düzenleyen** aydını" kast ettiğini belirtir. (Olivier Roy, ***Siyasal İslam'ın İflası***, çev. C. Akalın, İstanbul 1994, s. 10.)

Gerçekten de, İslam'ı benimsemiş olmak, İslam'ın kavramsal çerçevesini kullanmayı zorunlu kılar. Dolayısıyla, **bir müslüman, hiçbir zaman Müslümanlar'ı "müslüman - Islamist (İslamcı)" şeklinde bir ayrıma tabi tutamaz**. Yine, **siyasal olan-olmayan İslam** ayrımını da kabul edemez.

Bu yüzden, İslam'ın kendi kavramlarıyla düşünen bir müslüman için müslüman-İslamcı ayrımı anlamsızdır, ikisi aynı şeydir, müslüman aynı zamanda İslamcıdır, ve İslamcı olmayan müslüman da değildir.

Bu o kadar öyledir ki, İslamcı kavramına gerek bile yoktur, müslüman olmak İslamcı olmayı tazammun etmektedir.

Bu yüzden biz müslümanlar kendimizi "siyasal İslamcı" ya da "Islamist/İslamcı" olarak adlandırma gereği duymayız, bu kavramları üretenler de zaten bizler değiliz, ve bu kavramların kaynağı dinimiz de değildir. Fakat, bu kavramlar kapsamında İslam'ın belirli yönlerinin reddedilmesi ve '**Amerikan İslamı**' denilebilecek bir İslam yorumu üretilmesini de kabul edemeyiz.

*

İslam, hayatı bir bütün olarak ele alır. Batılılar ise, son birkaç yüzyıldır, insan faaliyetlerini kültürel, ekonomik, sosyal vs. gibi sıfatlar altında ayrıştırarak incelemektedir.

Siyasal ve Kültürel İslam'dan söz etmek, İslam'ı Batılılar'ın gözüyle parçalamaktır. İslam'ı veya herhangi bir dini **siyasetten arındırmak**, dinî ya da bilimsel değil, katıksız bir biçimde **siyasal** bir tutumdur.

Peter Burke, **"*Tarih ve Toplumsal Kuram*"** adıyla dilimize çevrilen kitabında, Amerikalı tarihçi F. J. Turner'ın, haklı olarak, **"Toplumsal yaşamın hiçbir parçası, diğerlerinden ayrıştırılarak anlaşılamaz"** dediğini belirtir. (***History and Social Theory***, New York: Cornell University Press, 1993, s. 15.)

O nedenle İslam, toplumsal yaşama tek açıdan bakmaz, sosyal hayatın bütün yönleriyle (siyasal, ekonomik, hukukî, ahlakî vs.) ilgilidir. Çünkü toplumsal yaşamın bir bölümüyle ilgilendiğinizde, diğerleri de mutlaka işin içine girer.

Bu yüzden İslam, siyasal boyutu gözardı edilerek anlaşılamaz. İslam'ı veya herhangi bir dini siyasetten arındırmak, dinî ya da bilimsel değil siyasal bir tutumdur.

Dolayısıyla, Siyasal İslam, İslam'ın ideolojileştirilmesi, dinin ideolojileştirilmesi vs. gibi tabirlerin bizzat kendilerinin **'siyasal' bir proje**nin, bir **psikolojik savaş**ın parçası olarak üretilmiş olduklarını kabul etmek gerekir ve zaten öyledir.

*

Bütün bunları gözönüne aldığımızda, "Siyasal İslam" tabirinin en az iki açıdan kabul edilemez olduğunu anlarız. Birincisi, "İslam - Siyasal İslam" ayrımını üretenler, **İslam'ı kendi kavramsal çerçevesi ile değil, seküler sosyal bilimlerin terminolojisine göre tanımlamak**tadır.

Hiç kimse, renk körü bir başkasının renk tanımlarını kabul etmek zorunda değildir.

İkincisi, İslam'ın sadece bir yönünü öne çıkarmak; onu parçalamak ve anlaşılmaz hale getirmek demektir.

İslam'ı, İslam'ın kendi kavramlarıyla değil de Batı'dan ithal edilmiş kavramlarla anlamaya ve anlatmaya başladığınızda, İslam anlayışınızın bir Batılı'nın istediği şekli alması sadece zaman meselesi haline gelecektir. Kendi dünya görüşünüzden 'kavramsal çerçeve' itibariyle verdiğiniz küçük bir taviz, zamanla çığ gibi büyüyecek, giderek dünya görüşünüzün esamesi bile kalmayacaktır.

Nitekim, Mardin'in işaret ettiği gibi, Osmanlı aydınlarının macerası bunun böyle olduğunu ispatlamıştır:

> "... Osmanlılar dünyayı kendi dünya görüşlerinin içinden algılıyorlardı. Zaman geldi Osmanlı İmparatorluğu Batı'nın karşısında yenilmeye başladı. Bu yenilgi döneminin başlangıcında Osmanlı devlet adamları, kendi devlet mekanizmalarının gerektiği gibi çalışmadığını, fakat düzeltilebileceğini düşünüyorlardı. Bir zaman sonra başka bir devlet mekanizması olan Batı ulus-devletinin taklit edilmesi gerektiğini düşündüler. Bu, onların 'dünya görüşü'nün bir parçasının değişmesi anlamını taşıyordu. Oysa, bu gibi inançlarda, parçalardan biri değiştikten sonra eski yaklaşımın bütünlüğünü muhafaza etmek gittikçe zorlaşır...."
>
> (Şerif Mardin, ***İdeoloji***, 4. b., İstanbul 1997, s. 111.)

“SİYASAL OLMAYAN İSLAM” YA DA İSLAM’I ÖLDÜRMEK

Islam’a göre bütün devletler “din devleti”dir ve her devletin mutlaka bir dini vardır.

“Her devletin bir dini vardır” derken, bunun sadece **İslam** açısından böyle olduğunu ayrıca belirtmek gerekiyor. Tanımı gereği, **laik bir devlet** kendisini tüm dinler karşısında eşit mesafede görür ve “**devletin dininin olmaması gerektiğini**” kabul eder.

Ancak, **İslam açısından, böylesi bir laik siyasal düzen de din teriminin kapsamına dâhildir, yani laiklik de bir dindir**.

Beşer icadı sapık bir din.

Doğaıl olarak, laik bir devlet, benimsediği kavramların İslam dinine göre yapılan tanımlarını kabul etmek zorunda olmadığı için, kendisiyle ilgili olarak İslam çerçevesinde yapılmış tanımlara itibar etmeyecek ve kendi siyasal düzeninin aynı zamanda din anlamına geldiği tespitine katılmayacaktır.

*

Batı’da İslam’ı olduğu gibi anlamaya ve anlatmaya çalışan bilim adamları yok değil.

Mesela Ernest Gellner ve Erwin Rosenthal bunlardan.

Böylesi isimler, yorumlarında bir bilim adamı ciddiyeti, tarafsızlığı ve nesnelliği sergilemeye özen gösteriyorlar.

Buna karşılık Bassam Tibi gibiler, karşımıza bir **psikolojik savaş ajanı** ve usta bir siyasal **propagandist** kimliği ile çıkıyorlar.

*

Bassam Tibi'nin, Arapça'yı çok iyi bildiğine göre**, İslam'ın 'din' tanımı ile seküler bilimlerinkinin** örtüşmediğini, örtüşmeyeceğini bilmiyor olması imkânsız.

İslam açısından 'seküler/din dışı' bir alan yoktur; bir başka deyişle, seküler bilimlerin 'seküler/din dışı' olarak nitelendirdikleri alanlar da İslam açısından dinin kapsamına dahildir.

Mesela, Yusuf Suresi'nin 76'ncı ayetinde "**(Mısır) Meliki'n(in) dini**" ifadesiyle o günkü **Mısır yasaları** (ya da siyasal düzeni) kast edilmektedir.

Kim hangi yasalara (ya da rejime) göre 'yönetilmek istiyor' ya da hangi yasaları 'benimseyip' uyguluyorsa, İslam'a göre, bunlar onun dinini oluşturur. Nitekim '**din**'in Cevherî, Ragıp el-İsfahanî, Şehristanî ve Bakıllanî gibi otorite kabul edilen alimler tarafından yapılan tanımı 'itaat ve ceza' ekseninde birleşmektedir ve bu da ilk anda devleti ve siyasal otoriteyi akla getirmektedir.

*

Benzer şekilde ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nin "Dîn" maddesinde "din"in özetle şu dört anlama geldiği belirtiliyor: 1. Ceza, mükafat, hüküm, hesap. 2. Üstün gelme, hakimiyet, zelil kılma, zorlama. 3. İtaat, teslimiyet, hizmet, ibadet. 4. Adet, yol, kanun, şeriat, millet [Bir dine mensup kitle], mezhep.

Demek oluyor ki, İslam'ın din tanımına göre **adet/gelenek ve kanun da dindir**.

Yine, **hakimiyet/egemenlik de dindir**. "İnsanlar meliklerinin dini üzeredirler" şeklindeki Arap atasözü belki de bunu ifade etmektedir.

O nedenle, İslam açısından, bir yandan bütün devletler aslında '**din devleti**'yken, diğer yandan İslam'ın kendisi aynı zamanda **siyasal** bir nitelik taşır.

Yani, İslam'ın din kelimesine yüklediği terim anlamı çerçevesinde, her devletin mutlaka yasal düzen anlamında bir dini vardır. Ayrıca üstün gelme, hakimiyet kurma anlamında da devlet, dinden başka birşey değildir. "Ceza, mükafat, hüküm ve hesap" anlamında da bütün devletler/siyasal sistemler birer din demektir; çünkü her devlet kimilerini cezalandırmakta, kimilerini mükâfatlandırmaktadır.

Dolayısıyla **dinle devlet işlerinin ayrılması**, İslamî terminoloji açısından bakıldığında, imkânsızdır.

Kısacası İslam'a göre **bütün devletler din devletidir**; **bütün siyasetler dinîdir**. Ancak, İslam dışındaki dinler, İslam açısından batıldır, Allahu Teala c.c. indinde hükümsüzdür.

Laiklik de, kendisini din olarak adlandırmayan bir dindir. İslam'da, kurban keserken müslüman olmak, siyasette seküler olmak gibi bir çelişki yoktur.

Siyaseti seküler ya da din dışı bir alan olarak tanımlamak, siyaseti İslam nokta-i nazarından **dinden bağımsız** hale getirmez; sadece, bu tasnifi yapanların, sekülerlik/laiklik adını verdikleri anlayışı ya da dini, siyaset alanında bilerek veya bilmeyerek **İslam'a tercih** ettiklerini gösterir.

*

Bütün bunlardan dolayı, İslam açısından din demek, siyaset demektir.

Yani İslam'ın din tanımına (İslamî terminolojiye) göre din, zaten "siyasal" bir olgudur.

Bu yüzden, "siyasal" ya da "siyasallaştırılmış" dinden söz etmek abestir. Tok olanın açlığını giderip doyurmaktan, canlıyı canlı hale getirip canlandırmaktan söz etmek gibi bir saçmalıktır.

Bir başka deyişle, gerçek (otantik) İslam'ın "siyasetsiz" ya da "siyaset dışı" olduğunu ileri sürmek, insan denen varlıkta esas olanın cansızlık (ölülük) olduğunu, "canlı insan"ın ise "gerçek insan"lıkla ilgisiz bir icat olduğunu savunmak gibidir.

Siyasetsiz (siyasal olmayan) bir İslam'dan söz etmek, canı olmayan bir insandan bahsetmek gibidir.

Gerçek şu ki, Siyasal İslam düşmanlığı yapanlar, "ölü bir İslam" istiyorlar.

Tek gayeleri var: İslam'ı öldürmek.

“İSLAMCI” BATILILAR: GELLNER, DE TOCQUEVILLE, ROSENTHAL. LEWIS

“İslam, bir toplumsal düzen modelidir.”

Ernest Gellner’in ***Muslim Society (Müslüman Toplum)*** (Cambridge: Cambridge Universtiy Press, 1984) adlı kitabı bu cümleyle başlar:

“İslam, bir toplumsal düzen modelidir.” (*Islam is the blueprint of a social order*.) (s. 1)

İslam’ın “**siyasal**”ı da içeren bir din olduğunun anlaşılması için bu cümle yeterlidir. Fakat Gellner, geri zekâlılar için sözlerinin devamında ayrıntıya girer:

> Bunun anlamı, toplumun tam bir tanzimini belirleyen **ebedî**, **ilahî** nitelikte, ve insanların arzularından bağımsız bir kurallar dizisinin var olmasıdır. (…) Bu kuralların **toplumsal hayatın bütününe** uygulanması gerekmektedir. (s. 1)

Görüldüğü gibi, Gellner, birtakım entel ya da sosyal bilimci geçinen soytarıların aksine, İslam’ın “insanların arzularından bağımsız (*independent of the will of men*) bir kurallar dizisi” içerdiğini kabul ediyor.

Yani, “İslam şunu emrediyor” denildiği zaman, “Yok, o sizin İslamcılığınızdır, İslam’ın yorumlarından bir yorumdur, başka türlü de yorum getirilebilir, evet bu bir İslam yorumudur, ama İslam değildir” deme soytarılığına tenezzül etmiyor.

Gerçeği olduğu gibi söylüyor.

Ayrıca, söz konusu kuralların **ebedî (*eternal*)** olduğunu vurgulayarak (İslam’ın hükümlerinin belirli bir tarih ve coğrafya için geçerli olduğunu ileri süren) **“tarihselci”** soytarılara da sırt çeviriyor.

Ayrıca, aynı kuralların toplumsal hayatın tamamına baştan ayağa uygulanmasının İslam'ın bir gereği olduğunu vurgulayarak, İslam'ın sadece kişisel/özel hayatı düzenlemekle kalmadığını, aynı zamanda **"siyasal" bir din** olduğunu söylemiş oluyor.

*

Gellner, sözlerinin devamında, **Alexis de Tocqueville**'den şu alıntıyı yapıyor:

> İslam, iki gücü [dinî ve dünyevî] eksiksiz bir biçimde birbirine bağlayan ve içiçe geçiren dindir ... öyle ki **sivil ve politik yaşam**ın (*civil and **political** life*) bütün faaliyetleri az veya çok dinî hukuk tarafından düzenlenir. (s. 1)

Evet, **İslamcı** ya da **Siyasal İslamcı** diye adlandırılan insanlar bundan başkasını söylemiyorlar.

De Tocqueville gibi, İslam'ın (Şeriat'in, İslam hukukunun) **hem sivil hem de siyasal hayattaki "tüm" faaliyetleri** az veya çok düzenlediğini söylüyorlar.

Siyasal hayatı düzenleyen dinî emirlerin kabul edilmemesinin, İslam'ın parçalanıp, paramparça edilip insanların keyfine uyan kısımlarının alınması anlamına geleceğini ifade ediyorlar.

*

İslamcı oldukları söylenenler İslam'a birşey ekliyor değiller, tam aksine, Siyasal İslam düşmanları İslamî bazı gerçekleri İslam'ın dışına atmaya kalkışıyorlar.

Böylece bir tür **tanrılık davasına** kalkışmış oluyorlar.

Haşa "Allah, İslam'ı doğru dürüst indirememiş, biz birtakım rötuşlarla düzeltiyoruz" demeye getiriyorlar.

Siyasal İslam adı altında İslam'ın siyasî düzenlemelerine karşı çıkan, önemsiz ve gereksiz gösteren hemen herkesin durumu budur.

Bu halleriyle ya bizzat **tağut** olmaya kalkışan azgınlardır, ya da, tağutların peşinde giden zavallılardır.

İslam'ı bir Gellner, bir de Tocqueville kadar bile anlayamamış sapkınlardır.

*

Günümüzde Batı'nın İslam'la mücadele stratejisinin temelini **İslam-İslamcılık (Siyasal İslam) ayrımı** oluşturuyor.

Buna göre, İslam, salt ibadetlerden oluşan bir **inanç**ken, İslamcılık, onun aynı zamanda bir **siyasal düzen** olduğunu savunuyor.

İslam bir **din**, İslamcılık ise bir **siyasal ideoloji**, ve din olan İslam'dan farklı..

Dolayısıyla müslüman-İslamcı ayrımı yapmak gerekiyor.

Evet, Batı'nın **"Siyasal İslam'la mücadele" projesi**nin temel tezleri bu şekilde özetlenebilir.

Mümkün mertebe **suret-i haktan** gelmeye çalışıyor, ellerinden geldiğince **(Haricîler gibi) "hak söz ile batılı kast"** etmeye özen gösteriyorlar.

Projenin gayesi ise, İslam dünyasında insanları birbirine düşürmek, işbirlikçi uşaklarını geleneksel İslam için "yeni bir icat olan İslamcılık"la mücadele eden has halis müslümanlar olarak göstermek, gerçek İslam'ı "Siyasal İslam" diyerek mahkum etmek.

*

Ancak, İslamcı denilen insanların savundukları hakikatler, Gellner gibi, Batı'nın istihbarat örgütlerinin (gizli servislerinin) ve psikolojik savaş (özel harp) kurumlarının emrine girmemiş bilim adamları tarafından da dile getiriliyor.

Bu hakikatler, geçmişte de **Alexis de Tocqueville** gibi seçkin düşünürler tarafından dile getirilmiş.

Evet, İslamcılar (Siyasal İslamcılar), bir Gellner'in, bir **de Tocqueville**'in söylediğinden daha fazlasını söylemiyorlar.

Bu isimler, bir bilim adamı olarak hareket ediyorlar; **Islamist/İslamcı** olmak bir yana, müslüman bile değiller...

Üstelik **Bernard Lewis** gibi ABD'ye Ortadoğu konusunda akıl hocalığı yapmış bir yahudi bile bu gerçeği açıkça yazmış durumda:

> "**Klasik İslam'da Din ve Devlet arasında, bunları birbirinden ayırt edici bir fark yoktu**.... Klasik Arapça'da ve hatta entelektüel ve siyasi kelime haznelerini Arapça'dan alan diğer dillerde manevî (spiritual) ve dünyevî (temporal), halka özgü (lay) ve papazlara özgü (ecclesiastical), dinî (religion) ve laik (secular) gibi kelime çiftlerine karşılık gelecek sözcükler yoktu."
>
> (Bernard Lewis, ***İslâm'ın Siyasal Dili***, çev. Fatih Taşar, Kayseri 1992, s. 9-10.)

Demek ki, "klasik İslam", din ile devlet arasında bir fark görmüyordu.

İslamcı diye hedefe konulan insanlar işte bundan daha fazlasını savunmuyor, yani onlar aslında "klasik İslam" dışında **yeni bir yorum üretme** derdinde değiller.

Herhangi bir "**icat**"ları, bir yeniden "**inşa**" faaliyetleri yok.

Gerçek neyse onu söylüyorlar.

*

İslamcılık karşıtları, Erwin **Rosenthal**'in altını çizdiği şu gerçeklerden de habersiz durumdalar. Ya da habersiz görünmek işlerine geliyor:

> "Bir müslümanın hayatı –en azından idealde– onun Allah'la olduğu gibi Müslümanlar ve gayrimüslimlerle olan ilişkilerini de yönlendiren kesin kural ve uygulamaları belirten Şeriat tarafından bütünüyle yönetilir. İlk grup ilişkiye (Allah'la olana) 'dinî', ikincisine ise 'laik' demeye alışkınız. Ancak **dinî hukukun her şeyi kuşattığı bir yerde**, ayrımın hiçbir anlamı kalmaz."
>
> (Erwin I. J. Rosenthal, ***Ortaçağ'da İslam Siyaset Düşüncesi***, çev. Ali Çaksu, İstanbul 1996, ss. 17-18.)

Demek oluyor ki, İslam hukuku "herşeyi kuşatmaktadır" ve bu "herşey"e toplum ve toplumsal düzen de, siyasal hayat da dahildir.

Bir müslümanın İslam anlayışı Rosenthal gibi bir bilim adamının vardığı sonuçlarla tetabuk ettiğinde, bu onun, **potansiyel terörist** olduğu anlamına mı gelir?!..

O takdirde Erwin Rosenthal'i baş terörist ya da terör teorisyeni kabul etmek gerekir.

*

Rosenthal'in şu ifadeleri meseleyi çok iyi özetlemektedir:

"Manevi ve dünyevi alanlar, dinî ve laik faaliyetler arasında İslam hiçbir ayırım tanımaz."

Mesele bu kadar açıktır.

İslam'ı Rosenthal kadar bile öğrenememiş soytarılar, ahirette Allahu Teala'nın huzuruna çıktıklarında karnelerindeki "iman" notunun sıfır olduğunu görme ihtimalleri üzerinde neden hiç düşünmüyorlar?

Bu nasıl bir dangalaklık, nasıl bir soytarılık, ve nasıl bir iman!

*

Bunlara ek olarak, "dünya"nın mukabilinin "din" değil "ahiret" olduğunu vurgulayan Rosenthal şu önemli tespitleri de yapar:

> "... **din ve devlet Şeriat'ın iki yönüdür**. Dinin tamamlayıcısı genellikle dünyadır; din 'kilise' anlamını içermez ve hiçbir zaman içine aldığı dünya ile karşılaştırılmaz.... Dünyanın mukabili ahirettir, yani gelecek dünya. Her ikisi de dinin içindedir. Ne yazık ki Arapça terimleri tercüme etmek için Batılı terimleri kullanmak zorunda kalıyoruz ve böylece orijinal anlamı bozup kelimelere **Hristiyanî bir çağrışım** yüklüyoruz." (***A.g.e.***, s. 17.)

Demek ki neymiş, muharref Hristiyanlık'taki din ve devlet ayrımı İslam'da yokmuş.

Yani devlet düzeyinde dinsiz, kişissel düzeyde müslüman olamazmışsınız.

İslam buna izin vermiyormuş.

Devlet düzeyindeki dinsizliği makul ve meşru kabul ettiğinizde, "inancınız" bu olduğunda, kişisel düzeyde de artık müslüman değilsinizdir.

Çünkü işin esası "inanç"tır. Amel ondan sonra gelir. Allahu Teala'nın emirlerinin herşeyin üstünde olduğunu, kişisel yaşamı da, devlet yönetimini de kapsadığını kabul etmen durumunda, amel bakımından kusurlu da olsan, dünya kadar günaha da batsan müslümansındır.

Devletin laik olmasının iyi olduğunu, İslam'ın devlet yönetimini ilgilendiren emirlerinin geçersiz kabul edilmesi gerektiğini kabul edersen, alnın secdeden kalkmasa bile imansızsındır.

*

Evet İslam'ı laiklik ve sekülerlik zihniyeti çerçevesinde yorumlayanlar, 'din' terimine, bilerek veya bilmeyerek, Rosenthal'in işaret ettiği gibi, **hıristiyanca bir anlam** yüklemektedirler.

Hatta dinsizce.. Tam gâvurca..

*

Kısacası, Batı'nın İslam'la mücadele stratejisine uşaklık ederek "İslamcılık, İslam'ın, İslam'dan farklı bir yorumudur" diyenler, Müslümanlar'ı **hristiyanca bir İslam** yorumuna davet ediyorlar.

Onlardan İslam'ın İslamî (usule uygun) yorumunu terk etmelerini istiyorlar.

Varılmak istenen hedef şu:

İslam'a hristiyanca bir anlam yüklerseniz, sizi "müslüman" olarak adlandıracaklar, bunun aksine İslam'ı "klasik İslam"a göre yorumlarsanız, adeta bir hayvan gibi avlanması gereken potansiyel terörist "**İslamcı**" kitleye dahil edileceksiniz.

Zerre kadar imanı olan herkesin bu alçaklıkla mücadele etmesi gerekir.

SİYASAL İSLAM VE İRTİCA

Dünyanın parasını harcayıp binlerce yıl öncesinin harabelerini yaşatmaya çalışma çabasına acaba neden kimse irtica adını vermez? Yüzlerce yıl geride kaldığı halde Rönesans'tan bahsedip durmak neden irtica değildir? Binlerce sene önce yaşayan Aristo ve Eflatun'un fikirleri niçin irtica kapsamında düşünülmemektedir? Ergenekon'dan bahsetmek, Nevruz'da Mecusiler gibi ateş yakmak ve demir dövmek nasıl olur da irtica sayılmaz?

Aslında bu tür soruları sormak bile gereksizdir. Çünkü gerçek sorun eskilik-yenilik değildir. Edebî eserler eskiyince terk edilmiyor, adına klasik deniliyor. Birtakım eşyalar eskidikçe "antika"laşıyor, kıymetleniyor. Eski olan ne varsa evlerine dolduranlar zevk sahibi sayılıyor. Birtakım fikirlere salt eski diye karşı çıkmanın mantıksız olduğunu da herkes biliyor. "Namus" eski bir kavram olduğu için hiçbir çağdaş vatandaş kendisine "namussuz" sıfatının takılmasından memnun olacak gibi görünmüyor.

Demek ki, irtica ile mücadele ettiklerini söyleyenlerin karşı olduğu şey "eski fikir ve uygulamalar" değil. Çünkü Nemrut Dağı'nın tepesinde görüldüğü üzere binlerce yıl öncesine uzanan heykel merakı irtica değil, buna karşı çıkmak irtica. Pompei benzeri fuhuş ortamı irtica değil, bununla mücadele edilmesini istemek irtica. Çağlar öncesinden kalma fal merakı irtica değil, gazetelerdeki fal köşelerinden rahatsız olmak irtica. Afrika ilkelliğini temsil eden çıplaklık irtica değil, gelişmiş insana özgü örtünmenin bazı biçimleri irtica. İnsanları çürüten ve binlerce yıldır kullanılan alkollü içkiler irtica değil, bunların zararından insanların korunmasını istemek irtica.

Kısacası, irtica ile mücadele, kısmen, İslam öncesi dönemdeki uygulamalara dönülmesi ve bunların sürdürülmesi anlamına geliyor. Yani, irtica ile mücadele, paradoksal biçimde, irticaî bir faaliyet durumunda.

O halde, cevap aranması gereken soru, irticaın ne olduğu değil, neden adresinin açıkça gösterilmediğidir. Bu soruya verilecek cevap, irtica ile mücadele ettiklerini söyleyenlerin

gerçek amaçlarını da ortaya koyacaktır. Bu noktada, yukarıda da aktardığımız gibi, siyaset alanında genellikle, "ilan edilen amaçlarla gerçekten güdülen amaçlar arasında ayrılık" bulunduğunu ve "ikincilerin birincilerle gizlenip kamufle" edildiğini söyleyen Duverger'ye kulak vermekte fayda vardır. (Duverger, ***Politikaya Giriş***, s. 12.)

Buradan şu soruya ulaşıyoruz: İrtica kavramı ve irtica ile mücadele söylemi gerçekte neyi kamufle etmektedir?

Buna cevap vermek için Bernstein'ın daha önce aktarmış olduğumuz bir cümlesini tekrarlamakta fayda var: "Kullanılan kavramlar insanlar üzerinde kontrol sağlamanın araçlarından biridir." (Sarıbay, s. 89.)

Foucault'ya göre, 19'uncu yüzyıl sonrasında, geniş insan kitleleri üzerinde kurulmak istenen "bürokratik kontrol'ün sonucu olarak tıp, psikiyatri, kriminoloji ve ceza hukuku "daha sistematik" hale getirilmiştir. Çünkü iktidarın otoritesini, ona karşı **tehdit oluşturanların bir "bilimsel söylem"le tanımlanması** kolaylaştırıyordu (Michel Foucault, "Power, Sovereignity and Discipline", ***States and Societies***, ed. David Hald ve diğerleri, Oxford 1988, s. 306; Mark Philip, "Michel Foucault", ***Çağdaş Temel Kuramlar***, ed. Quentin Skinner, çev. A. Demirhan, 2. b., Ankara 1997, s. 91.)

Bir başka ifadeyle iktidar, genellikle kendisini doğrunun kaynağı olarak gösterir ve başka "gerçek" arayanları tehlikeli birer suçlu ya da akıl hastası olarak yaftalar. (J.A.C. Brown, ***Beyin Yıkama***, çev. B. Tunç, 6. b., İstanbul 1994, s. 33.)

Foucault'nun görüşleri psikiyatri ve kriminolojinin temel işlevini açıklamaz, ama onların "iktidar" tarafından nasıl istismar edilebileceği konusuna ışık tutar. Sadece Bernstein ile Foucault'nun açıklamaları bile, "çağdışı" ve "irticacı" gibi kavramların kullanılmasının, böylesi bir "söylem"in benimsenmesinin ardındaki mantığı ortaya koyar.

Batı'nın İslam dünyası üzerinde hakimiyet kurma çabasına, söylemin gücünden yararlanma ve "**yeniden tanımlama**" operasyonu daima eşlik etmiştir.

Siyasal İslam ve İslamcılık kavramı, İslam'ı yeniden tanımlamak için bu çerçevede üretilmektedir.

Böylece, maharetle gerçekleştirilen bir psikolojik savaş operasyonu kapsamında İslam'ın siyasal kompartımanları algı cerrahları tarafından kavramsal neşterler marifetiyle kesilip atılmaktadır.

*

Evet İslam'ı laiklik ve sekülerlik zihniyeti çerçevesinde yorumlayan ve yeniden tanımlayanlar, "din" terimine, hıristiyanca bir anlam yüklemektedirler.

Oysa İslam'da, kurban keserken veya zekat verirken müslüman, siyasette ise laik olmak gibi bir çelişki ve tutarsızlık yoktur.

Bir müslüman için siyaset, seküler (dünyevî/din dışı) bir alan değildir. Çünkü İslam'ın "din" tanımı ile seküler bilimlerinki örtüşmez. İslam açısından seküler bir alan yoktur; seküler bilimlerin "seküler" olarak nitelendirdikleri alanlar da İslam açısından dinin kapsamına dahildir.

Kim hangi yasalara (ya da rejime) göre "yönetilmek istiyor" ya da hangi yasaları "benimseyip" uyguluyorsa, İslam'a göre, bunlar onun dinini oluşturur. Dolayısıyla dinle devlet işlerinin ayrılması, İslam açısından bakıldığında, imkansızdır.

İslam'a göre bütün devletler din devletidir; bütün siyasetler dinîdir. Ancak, İslam dışındaki dinler, İslam açısından batıldır, Allahu Teala c.c. indinde hükümsüzdür. İman ve küfür/şirk arasında seküler bir boşluk yoktur. Bir tarafta iman, öbür tarafta da küfür vardır.

Siyaseti seküler bir alan olarak tanımlamak, siyaseti dinden bağımsız hale getirmez; sadece, bu tasnifi yapanların sekülerlik adını verdikleri anlayışı siyaset alanında İslam'a tercih ettiğini gösterir.

*

Din kavramına hristiyanca bir anlam yüklenerek "icat" edilen "muharref (tahrif olunmuş) İslam"a Türkiye'de bazen "**Türk Müslümanlığı**" veya "**Türk İslamı**" adı da verilmektedir. Türk Müslümanlığı da büyük ölçüde "Hacı Bektaş'sız Bektaşîlik"le ilişkilendiriliyor.

ASIL SİYASAL İSLAM, BATILILAR TARAFINDAN "DİN" KABUL EDİLEN İSLAM'DIR, AMERİKAN İSLAMI'DIR

"Siyasal İslam" kavramı, **Almond ile Verba**'nın geliştirdikleri "**siyasal kültür**" kavramı ve **Voegelin, Cohn ile Vondung** tarafından kullanılan "**siyasal din**" kavramlarından hareketle oluşturulmuş bulunuyor.

Oysa, **Duverger** haklı olarak, "siyasal kültür"den bahsetmenin pek anlamlı olmadığını, ancak "bir kültürün siyasal yönü"nden bahsedilebileceğini öne sürer.

Ona göre, **"Herşey –ya da hemen hemen herşey– kısmen siyasaldır, ve hiçbir şey –ya da hemen hemen hiçbir şey– tümüyle siyasal değildir"**. (Maurice Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. Ş. Tekeli, 2. b., İstanbul 1982, s. 23.)

Doğal olarak İslam da tümüyle siyasal değildir ama kısmen siyasaldır. İslam'ın siyasal olmadığını düşünürsek, hiçbir şeyi siyasal kabul etmememiz gerekir.

*

'Siyasal İslam'dan söz edenler, zımnen, 'Siyasal olmayan bir İslam'ın varlığını kabul etmiş oluyorlar.

Böylesi bir 'siyasallık' tanımı, **siyasete değil, siyasetin muhalefet boyutuna** işaret eder. Bir ülkede rejimi desteklemek ve benimsemek kesinlikle 'siyasal' bir tutumdur, ancak iktidarı elinde bulunduran kesim, kendisini destekleyenleri siyasal bir tutum içinde görmeyecektir.

Söylemin ve tanımlamanın önemi burada ortaya çıkmaktadır. **ABD'nin küresel düzenine olan sadakatlerini beyan eden İslamî oluşumlar gerçekte siyasal bir tutum içine girmiş olacaklar, fakat ABD onları 'siyasal' nitelikte görmeyecek, 'kültür'**

etiketini yapıştırarak onurlandıracaktır. (İslam dünyasındaki Amerikancı ya da **Batıcı laik devletler** için de aynı durum söz konusudur.)

İlginç olan şu ki, ‘siyasal konjonktür’ü ve ABD’nin dünya egemenliği projesini önemsemeyip ‘dinin kendi kavramları’yla düşünen ve faaliyet gösterenler, yani **ABD’nin (siyasal bir oluşumun) talepleriyle ‘dinin hükümleri’ çatışınca tercihlerini ‘siyasal’dan değil de ‘din’den yana yapanlar, ABD tarafından ‘siyasal’ olmakla suçlanacak**, bu şekilde tanımlanacaklardır.

Onlar ayrıca teröre zemin hazırlayan bir anlayış sahibi olmakla suçlanmayı da göze almak zorundadırlar.

‘Siyasal’a (yani ABD’ye) boyun eğmemek, bugünün dünya genelinde hakim konumda bulunan ‘Amerikan ideoloji’sini benimsemenin getireceği ayrıcalıklardan oluşan ‘havuç’a koşmamak, ‘din’in sınırları içinde kalmaya özen göstermek, ‘sopa’ seçeneğiyle yüzleşecek bir hakka bağlılık kararlılığı gerektiriyor ne yazık ki.

Sözün özü, İslamcılık (Siyasal İslam) karşıtı yaygaracı soytarılar kumpanyasının ‘siyasal olmayan İslam’ı, gerçekte, **ABD’nin dünya egemenliği projesine hizmet eden türden bir ‘siyasal İslam’**dan başka birşey değildir.

İslam dünyasındaki **Batıcı laik devletlerin** halka empoze ettiği İslam anlayışı da aynı şekilde “Siyasal İslam” kategorisine girmektedir.

Hem de laik/dinsiz siyasetin emrindeki Siyasal İslam.

HRİSTİYAN BATI’NIN SİYASAL İSLAM PROJESİ

Mart 2006’da **Genelkurmay Başkanlığı**’na bağlı Terörle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi tarafından düzenlenen Küresel Terörizm ve Uluslararası İşbirliği konulu sempozyumda, Prof. Bassam Tibi de konuşmuş bulunuyordu.

25 Mart 2006 tarihli gazeteler ve bazı köşe yazarları bunu haber yapmış durumdaydılar.

Harvard Üniversitesi mensubu olarak tanıtılanTibi, Suriye kökenli bir Alman vatandaşıydı. Konuşmasında, "İslam" ile "**İslamist/cihatçı/siyasal İslam**"ın birbirinden ayrı değerlendirilmesi gerektiğini söylemiş, bu ayrım yapılmadan İslamî olarak tanımlanan terörün anlaşılamayacağını ileri sürmüştü. Ona göre, dünyadaki 1 milyar 600 milyon müslümanın 7 milyonu “İslamist-cihatçı” idi.

İlk bakışta bu sözler, 1 milyar 593 milyon müslümanı ‘akladığı’ için çok olumlu ifadeler gibi görünüyordu. Fakat aslında bu yaklaşım, Batı’nın tarihin her döneminde uygulayageldiği **“Böl ve yönet” (Divide et impera)** taktiğinin güncel bir tezahüründen başka birşey değildi. Böylece, güya İslam’la ve Müslümanlar’la değil, küçük bir azınlıkla mücadele etmiş oluyorlar ve “sade müslüman” olarak tanımlanmamız nedeniyle kendilerine karşı minnet duygularıyla dolmamızı istiyorlardı. “**Sıradan müslüman**” kabul edilmemizin bir bedeli de var elbette; o da, “İslamist” (İslamcı) denilen insanların da “insan hakları, fikir özgürlüğü ve yaşama hakkı”na sahip olduklarını unutmamız.

*

Tibi, yukarıda aktarılan görüşlerini ilk kez dile getirmiyor. Aynı görüşleri, ‘**beyin yıkama**’ ameliyesi yapan bir ‘propagandist’ gibi sürekli tekrarlamakla meşgul.. Nitekim, 1990’lı yıllarda ***Avrasya Dosyası*** dergisinde çevirisi yayınlanan bir makalesinde, bugün ne söylüyorsa aynısını dile getirmekteydi. Sözkonusu yazısında, **köktendinciliğin**

İslam'ın "siyasî ideoloji" haline gelmesi olduğunu söylüyor ve bunun, "bir buçuk milyar" insanın inandığı "**ilahî din**"den farklılık taşıdığını ileri sürüyordu. Bu son konuşmasında kullandığı ifadelerindeki temel değişiklik Müslümanlar'ın nüfusunu yansıtan rakamlarla ilgili ne yazık ki.

Tibi'ın yaklaşımının nirengi noktasını aslında "toplum düzeni" kavramı oluşturuyor. Sözkonusu makalesinde savunduğuna göre, **köktendincilerin özelliği, İslam'ın aynı zamanda bir "toplum düzeni" olduğunu savunmalarıydı**. (Bassam Tibi, "İslam Köktendinciliği", ***Avrasya Dosyası***, C. 2, Sayı: 1, İlkbahar 1995, s. 117.)

İslam'ın bir toplum düzenine sahip olmadığına, insanlardan bireysel ibadetler dışında içtimaî herhangi bir şey talep etmediğine inanıyorsanız, "müslüman" kabul ediliyorsunuz, aksini düşünürseniz, bu, **İslamist/cihatçı** olmanız anlamına geliyor, bir başka ifadeyle **potansiyel terörist** olarak yaftalanıyorsunuz.

*

Konfüçyüs, "Kelimelerin gücünü anlamadan, insanların gücünü anlayamazsınız" der.

Bu tür yeni kelimelerle (İslamist, cihatçı, siyasal İslam) geliştirilen söylemleri, samimi duygularla ve vakıaya uygun (olgusal karşılığı kesin olarak bulunan) sınıflandırmalar yardımıyla üretilmiş kavramsal çerçeveler ve niyet beyanları olarak görmek, sosyoloji ve siyaset bilim gibi disiplinlerden habersiz insanlar için belki doğal karşılanabilir. Ama, dünyaya ve politik gelişmelere 'bilimsel yaklaşma' ve 'devlet yönetme' iddiasında ya da konumunda olan insanların, böylesi değerlendirmeleri sorgulamadan benimseme gibi bir lüksü olamaz. Onların öncelikle şunu hatırlamaları gerekir, siyaset alanında genellikle, "ilan edilen amaçlarla gerçekten güdülen amaçlar arasında ayrılık vardır ve ikincilerin birincilerle gizlenip **kamufle** edilmesi" sözkonusudur. (Maurice Duverger, ***Politikaya Giriş***, çev. S. Tiryakioğlu, 3. b., İstanbul 1978, s. 12.)

Buradan hareketle şu soruya cevap aramak hem hakkımız hem de görevimizdir: Müslüman-İslamist ayrımı gerçekte neyi kamufle etmektedir? Buna cevap ararken Bernstein'ın şu uyarısını da daima akılda tutmak gerekir: "**Kullanılan kavramlar insanlar üzerinde kontrol sağlamanın araçlarından biridir.**" (Ali Yaşar Sarıbay, ***Siyasal Sosyoloji***, 2. b., İstanbul 1994, s. 89.)

Bassam Tibi'nin sözkonusu makalesinde belirttiği gibi, kendisi aslında "belirli bir proje"yi temsil etmektedir:

> "Burada belirtilen, köktendinciliğin İslam'ın diğer bir varyasyonu olduğuna ilişkin yorum, 'American Academy of Arts and Sciences'in hazırladığı, benim de katıldığım uluslar arası kabul gören **büyük bir projenin** temeline dayanmaktadır. 1988 yılında başlatılan bu projenin sonuçları **6 cilt** halinde yayınlanmıştır ve gelecek yıllarda da yapılacak **köktendincilik yorumuna damgasını** vuracaktır." (Tibi, s. 112.)

Batı'nın İslam dünyası üzerinde hakimiyet kurma çabasına, 'söylem'in gücünden yararlanma ve 'yeniden tanımlama' olgusu ne yazık ki daima eşlik etmiştir. Bu amaçla ürettikleri kavramlar çeşitlilik gösterir: **Militan İslam, Siyasal İslam, fundamentalizm (köktendincilik), aşırılık** vs…

İlginç olan nokta, başlangıçta "fundamentalizm" kavramı kullanılırken, ansızın bunun yerini "Siyasal İslam"ın almasıdır. Tibi de artık "**köktendinci"** yerine İslamcı/Islamist tabirini kullanmayı tercih ediyor. Çünkü 'fundamentalizm/köktendincilik', 1910'lu yıllarda ABD'de başlayan ve doğrudan ***İncil***'den ilham almayı hedefleyen bir akımın adıydı. Dolayısıyla Müslümanlar'dan çok Hıristiyanlar'ı (özellikle Protestanlar'ı) akla getiriyordu. (Erhan Yarar, "Uluslararası Medya, Terör, Oryantalizm ve Fundamentalizm", ***İlim ve Sanat***, Sayı: 38, Mayıs 1995, s. 12.)

Aslına bakılırsa Bush'un kendisi bir fundamentalisttir. Fundamentalizm kavramının yerini şimdi "**Siyasal İslam/cihatçı İslam/İslamizm** (İslamcılık)" ve "İslamî terör"

tabirlerinin almış olması, ne yazık ki, Tibi'nin sözünü ettiği Amerikan projesinin vurduğu damga ve yaftalarla ilgilidir. **Savaşı, Afganistan ve Irak topraklarından önce zihinlerde başlatmışlardı.**

Fakat, unuttukları bir nokta var.. İslam'ın bir "toplum düzeni"ne sahip olduğunu kabul etmek müslüman olmanın ötesinde İslamist/cihatçı olmak anlamına geliyorsa, **Ernest Gellner, de Tocqueville, Bernard Lewis** ve **Erwin Rosenthal** gibi düşünür ve bilim adamlarını da aynı kategoriye dahil etmek gerekiyor.

BATILILARIN İCAT ETTİĞİ SİYASAL'SIZ "GERÇEK İSLAM"

Siyasal İslam'dan söz edenler, "Siyasal olmayan bir İslam"ın varlığını kabul ettirmek için bu kavramı "**icat**" etmiş durumdalar.

"İcat" yapan kendileri, fakat İslamcı diye adlandırdıkları kitleyi "icat yapmak"la suçluyorlar.

Eric Hobsbawm'ın **geleneğin icadı**ndan (**invention of tradition**) söz etmesinden beri bu icat kavramı sosyal bilimciler arasında moda olmuş durumda. İslamcılık eleştirmenleri de bu kavramı tepe tepe kullanıyorlar.

Mesela Bassam Tibi..

*

Bu şahıs, ***Islamism and Islam*** adlı kitabında İslamcılar'ın İslam tarihine ve İslam'ın geçmişteki ihtişamına dönüş çağrısı yaptıklarını, fakat dönmek için aradıkları ***devlet***in "icat edilmiş (yani uydurulmuş) gelenek" olduğunu iddia ediyor. Ona göre, *tahayyül edilen "Tanrı'nın yönetimi"* İslam tarihinde hiçbir zaman var olmadı. O yüzden İslamcılık İslam'ın yeniden dirilişinin habercisi değildir, icat edilip uydurulmuş olan geleneğin bir yeniden icadıdır.

Peki nasıl yeniden icadıdır?

Ona göre, İslamcıların gelenek icadının ilk adımını İslam'ın "din ve devlet", yani bir devlet düzeni içeren bir din olarak anlaşılması çabası oluşturuyor. Oysa "**devlet**" (*dawla*, state) kelimesi ***Kur'an*** ve Sünnet'te geçmemektedir. Bu durum "İslam nizamı/düzeni" (*nizam al-Islami*) ve "İslamî hükümet/yönetim" (*hukuma Islamiyya*) terimleri için de geçerlidir. Aynı durum **Şeriat** hukuku (*shari'a law*) için de geçerlidir. ***Kur'an***'da bu

kelime (Şeriat) sadece bir kez geçmektedir (Casiye, 45/18). Sözlük anlamı itibariyle de "suya giden/götüren yol" demektir, örtük anlamı ise "doğru yol"dur.

Bundan hareketle Bassam, İslamcıların Şeriat geleneğini ***Kur'an***'da yer almayan bir şekilde yorumladıklarını öne sürüyor. Onlar burada durmamış, **cihad** kavramını da yeniden kurgulamışlardır. ***Kur'an***'da anlatılan **klasik cihad**ın **modern cihadizm**e evrilmesi sürecini başlatan da **Müslüman Kardeşler** (İhvan-ı Müslimîn) teşkilatının kurucusu **Hasan el-Benna**'dır. Bassam'a göre, **cihadizm**, dünya düzeninin "yeniden icat edilen" Şeriat'in ilkelerine göre kurulması sürecinin bir aracı durumundadır.

Yine ona göre, **Şeriat hukuku** üç farklı anlama sahiptir. Birincisi yazılı temel kaynaklardan çıkarılan anlamdır. Bu anlam çerçevesinde şeriat, **ahlâkî gelişim kılavuzu** niteliğini taşımaktadır. İkincisi, sekizinci yüzyılın (700'lü yılların) başındaki İslamî yasa geleneğinin ortaya koyduğu anlamdır. Bu anlamıyla şeriat medenî hukuka ve mezheb kurallarına karşılık gelmektedir. Üçüncüsü ise İslamcılık bağlamında ortaya çıkan anlamdır. Bu anlamdaki şeriat, bir devlet hukuku ve ulusal anayasa iddiası durumundadır. Bassam'a göre bu, İslam'da daha önce görülmemiş birşeydir ve o nedenle de tam olarak "gelenek icadı" kabul edilmelidir.

Özetle Bassam, İslamcılığın "**geleneğe**" dayanmadığını, yani **kö**ksüz olduğunu ve "**gerçek** (authentic) **İslam**" olmadığını iddia etmektedir. (Marko Vekovic, "Islamism and Islam", ***Politics and Religion - Politologie des Religions***, Vol. VII, No. 2/2013, s. 440-2.)

*

İmdi, Bassam'ın laflarına bir de tersinden bakalım.. Doğrulama yapmak için sağdan sola saymayı bırakıp bir de soldan sağa doğru sayalım.

Bu **akademik casus**un (**psikolojik savaş**ın akademik süvarisinin) zırvalarının doğru kabul edilebilmesi için öncelikle tarihte **İslam devleti** diye birşeyin mevcut olmadığını kabul etmemiz gerekiyor.

Buna göre, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin meydana getirdiği oluşum bir devlet değildi.

Valiler atıyordu, cizye vergisi alıyordu, zekâtların toplanma ve dağıtılma işi için vazifeliler tayin ediyordu, suçluları (Şeriat'e göre) cezalandırıyordu, **Bizans**'a karşı seferler düzenliyordu, Arap kabilelerini İslam'a davet ediyor ve kabul etmeyenlerin üzerine **ordu** gönderiyordu, fakat bir devlet kurmamıştı.

Nerden biliyormuşuz?

Şurdan biliyormuşuz: ***Kur'an***'da devlet kelimesi geçmiyormuş.

(Aslında geçiyor da, bugünkü anlamda değil.)

*

Kur'an'da devlet kelimesinin geçmesi gerekmiyor, o zaten baştan sona devleti anlatıyor.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin **devleti** anlatması gerekmiyordu, onun kendisi zaten devletti.

Onun **hayatı** devlet..

Konuşurken devlet başkanı sıfatıyla konuşuyordu.. "**Konuşan devlet**" durumundaydı.

Onun eylem ve söylemleri o günün **siyaset**iydi.

O, bir mağaraya çekilip filozofluk adına devlet hakkında lüzumsuz edebiyat yapan biri değildi.. Bizzat **devletin kendisi**ydi..

Hayatı baştan sona **siyasetti**..

O güne ait "**siyasal**" olan ne varsa hepsi onun eseriydi.

İslam devletini görmek istiyorsan, gökteki yıldızları sayar gibi Rasulullah sallalahu aleyhi ve sellemin sözlerinde devlet kelimesini arama budalalığı yapmayacaksın, hayatına bakacaksın.

Siyasal İslam (İslam'ın siyaseti) var mı yok mu diye merak ediyorsan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin hayat hikâyesini otur oku.

O zaman göreceksin ki, onun hayatı tamamen **siyaset**tir. Baştan sona..

Ve o, devletin ta kendisidir.

Bazı kafadan sorunlu çok bilmişlerin kimi zaman "İslam'ı sözlerinle anlatma, davranışlarınla anlat, vaizlik yapma, hayatınla örnek ol" gibisinden edebiyat yaptıklarına, tavsiyelerini uygulayıp susarak örnek olmak yerine akıldanelik sergilediklerine şahit olunur.

İşte bunu Peygamber Efendimiz sallalllahu aleyhi ve sellem yapmıştır.

Hayatı siyasettir. Kendisi devlettir.

İslam'ın siyasetini ve devletini başka nerede arıyorsun bastonsuz kör?

*

Bir devletin devlet olduğunun anlaşılması için illa da devlet kelimesinin kullanılması şart mıdır?

Mesela sen, senin insan olduğunun anlaşılması için birisiyle tanışırken önce “Ben, bir insanım, hayvan ya da cansız eşya değilim” diye mi söze başlıyorsun?!

Senin insan olduğun gözünden kulağından, kaşından burnundan anlaşılmaz mı? İlla da alnına “Bu bir insandır” **tabela**sının asılması mı gerekiyor?

*

Evet, devlet kelimesi, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem zamanında bugünkü anlamda kullanılmıyordu.

Hatta **Kanunî** bile "***Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi***" derken devlet kelimesini bugünkü anlamında kullanmaz, bununla bir kişinin "**şahsî statü**"sünü, devletlû olmasını kasteder.

Aklı başında bir adam "Bütün bir Osmanlı Devleti, benim hayatımın yanında bir hiçtir, hatta sağlıklı bir nefesim için bile feda olsun!" diyebilir mi?! Sonuçta adam bir karış toprak için başını ortaya koyarak savaş meydanına gidiyor.

Evet, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem zamanında devlet kelimesi bugünkü anlamda kullanılmıyordu, fakat **devlet egemenliğini** ifade eden "**mülk**" kelimesi kullanımdaydı.

Kur'an'da da **melik** (mülk sahibi, hükümdar) kelimesi geçer.

Onun için Hz. Ömer r. a., "el-Adlu esasu'l-mulk" demiştir: **Adalet *mülk*ün temelidir**.

Yani "Adalet, devletin temelidir". (Cahil siyasetçilerimizin Hz. Ali'ye isnad ederek söyledikleri "Devletin **dini** adalettir" safsatasının aslı yoktur, devletin **temeli** adalettir. Madem ki devletin dininin olmasını kabul ediyorsunuz, o halde dini doğrudan İslam olsun. Çünkü İslam'sız adalet mümkün değildir.)

"Adalet mülkün temelidir" sözünde geçen **mülk**, arsa tarla değildir, **devlet**tir.

Bassam adlı akademik soytarının birinci çarpıtma ve palavrası bu..

*

İkincisi, şeriat kelimesi evet ***Kur'an***'da sadece bir ayette geçer, fakat "**şera'a**" (**Şeriat** kıldı) şeklinde de yer alır (Şura, 42/13). Yine "Şeriat kıldılar" demek olan "şera'û" da mevcuttur (Şura, 42/13).

Kur'an'daki emir ve yasakların hepsi şeriattir. Her emir ve yasakla birlikte bunun şeriat demek olduğunun ayrıca söylenmesi mi gerekir?!

Mesela Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sında anayasa kelimesi kaç defa geçiyor?

Her sayfada, "Unutmayın, bu okuduğunuz metin anayasadır. Şimdi anayasanın yeni bir maddesini okuyacaksınız" mı deniliyor?!

*

Bu akademik soytarı bir de şeriat kelimesinin **sözlük anlam**ını diline dolamış. Lütfedip örtük anlamdan da söz ediyor.

Burada önemli olan kelimenin sözlük anlamı değildir, **terim/ıstılah** anlamıdır.

Mesela "anayasa" (ana yasa) dediğimizde, ana kelimesini sözlük anlamıyla alamazsınız. Bir yasanın ana olması, o yasanın canlı olması ve doğurup çocuk sahibi olması anlamına gelmez.

Bir de baba yasa aramak gerekmez.

*

Akademik soytarının numaralarından biri de **şeriati "ahlâk"a indirgeme** şeklinde kendisini gösteriyor.

Batılılar (ve Batı'yı taklit eden halkı müslüman kendisi laik/dinsiz devletler) böyle bir İslam istiyorlar: Sadece ahlâkî öğütler içeren bir din.

Bunun ötesinde devlete müdahale etmeyen, etliye sütlüye karışmayan bir din.

Yani insanlar acı çektiğinde **afyon** olarak kullanılabilecek uyuşturucu benzeri bir din.

Bunların **ahlâk**tan anladığı da ahlâksızlıklara göz yumulmasından, dalkavukluktan, tabasbus ve riyadan ibarettir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem "güzel ahlâkı tamamlamak için gönderilmiştir" ve "onun ahlâkı ***Kur'an***'dı":

> "Ey Peygamber, kâfirlerle ve münafıklarla **cihad et** ve onlara **sert davran**! Onların varacağı yer Cehennem'dir. Ve o ne kötü varılacak yerdir!" (Tevbe, 9/73)

İşte Peygamber s.a.s.'in tamamlamak için gönderildiği **güzel ahlâk** budur.

Ahlâksızlıklar ve ahlâksızlara yönelik pasif destekçilik ve onlar karşısındaki mıymıntı dalkavukluk güzel ahlâk değildir, şahsiyetsizlik, rezillik, kepazelik ve şerefsizliktir.

*

Bassam gibi tipler, tam da İslamcılığa ve İslamcılara izafe ettikleri şeyi yapmakta, bir “**gerçek İslam**” ***icat*** etmektedirler.. **İcat**..

Ve bu (icat edilmiş, uydurulmuş) **gerçek (otantik) İslam** adına İslamcıları İslam’dan aforoz ediyorlar.

Malum, **yahudiler ve hristiyanlar** bir dinin nasıl **tahrif** edileceği, nasıl bozulacağı, sonra da dinin aslına sadık kalanların nasıl **aforoz** edilecekleri konusunda **binlerce yıllık** bir tecrübeye sahipler.

Bu işte ustalaşmış durumdalar.. Bildikleri numaraların haddi hesabı yok.

Bu tercrübelerini şimdi **Siyasal İslam** ve **İslamcılık** kavramları çerçevesinde İslam için maharetle hayata geçiriyorlar.

Ellerinde yeterli insan kaynağı var.. Bassam gibi Batılıların sofralarındaki yemek artıklarına alışmış kemik yalayıcısı satılmış tiplerin sayısı az değil.

Müslümanların yaşadıkları topraklarda da zaten Bassam gibilerin ürettikleri hurafeleri ezberleyip aynen tekrarlamak suretiyle "**aydın/entel bilim adamı, sosyolog, siyaset bilimci**" vs. olmaya can atan satılık tipler gayet bol.

*

Evet, Bassam gibiler aslında "**icat edilmiş bir İslam**"ın propagandasını yapıyorlar.

Yahudilik ve Hristiyanlık gibi köklerinden koparılıp **tahrif** edilmiş bir İslam..

İslamî gelenek diye anlattıkları şey de "**icat edilmiş gelenek**"..

Fakat, yavuz hırsız ev sahibini bastırır fehvasınca, kendi yaptıkları **"icat" şeytanlığını** İslamcılar dedikleri kitleye atfediyorlar.

Akıllarınca İslam'ı Müslümanlar'dan çalıyorlar.

*

Bassam gibi müslüman kökenli satılmış tipler "**avcı kekliği**" durumundalar.

Avcılar, diğer keklikleri avlamak için bazı keklikleri muhafaza edip beslerler. Çünkü cins, cinsi çeker.

Bazen de bu iş için kuş maketleri kullanılır.

Ve avcılar da kuş sesi çıkarır, kuş sesi taklidi yaparlar.

Ama bunların hiçbiri, avcı kuşlarının yerini tutamaz.

Kuşların aldanıp bu tuzaklara düşmeleri normaldir.

Fakat, Müslümanlar'ın Bassam türü avcı kekliklerine aldanmaları normal karşılanamaz.

Bir müslüman **kuş beyinli** olamaz.

Ve bir müminde birazcık **firaset** bulunmalıdır.

CİHADİZM, İSLAMCILIK VE LAİK ŞEHADETİZM

Batılı sosyal bilimcilerin bazıları İslam'ı bilimsel bir çalışmanın nesnesi olarak görüyor ve anladıklarını aktarmaya çalışıyorlar.

Bunların yazdıkları da her ne kadar kendi kültürel kodlarının süzgecinden geçerek oluşuyorsa da, özel bir çarpıtma gayreti taşımıyor.

Buna karşılık, Batılı **istihbarat örgütlerinin (gizli servislerin)** hizmetine girmiş birçok akademisyenin özel olarak çarpıtma gayreti içinde kalem oynattıkları görülüyor.

Özellikle de son dönemde..

Soğuk Savaş'ın bitmesi, **Sovyetler Birliği**'nin dağılması ile birlikte bu süreç başlamış durumda.

Dönüm noktası, 1990 yılı..

Batı, yeni tehlike olarak İslam'ı hedefe koymuş bulunuyordu. (Putin sayesinde eski tehlikeyi yeniden hatırladılar, fakat biraz geç kaldılar.)

Böylece Batı'da "**kendini doğrulayan kehanet" (self fulfilling prophecy)** babından "**Siyasal İslam'ın iflasını**" müjdeleyen kitaplar kaleme alınmaya başladı.

NATO'nun yeni düşman konsepti Türkiye'de de etkisini göstermekte gecikmedi. **"İslam birliği"** idealini dilinden düşürmeyen **Erbakan**'ın liderliğindeki hareket İslamcı biliniyordu ve Siyasal İslam'ın Türkiye versiyonu olarak görülüyordu. Bu yüzden **28 Şubat** postmodern darbesiyle bu hareketin defteri dürüldü.

*

Türkiye'deki **rejim (derin devlet)**, Batı'nın verdiği ev ödevlerini yerine getirmekte ihmalkârlık ve tembellik göstermiyor, fakat karşılığında birşey alamıyor.

Daha doğrusu karşılığında kazık üstüne kazık yiyor.

Kemalistler/Atatürkçüler Yahudi-Hristiyan konsorsiyumuna sadakatle hizmet edip Erbakan'ı ekarte ettiler, fakat karşılığında onun "Batı'dan icazet almış talebesi Erdoğan" ile FETÖ'nün önünün açıldığını gördüler.

Yedikleri en taze kazıklardan biri bu.

Kendilerinin de, Kemal'lerinin de, Kemalist Türkiye'nin de Batı'nın umurunda olmadığını anlamak istemediler.

Batı bir taraftan bu Kemalist/Atatürkçü budalaları içeride "İslamcı"lara karşı kullanırken, öte taraftan da **Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin** kurulmasını sağlamıştı.

Türkiye'nin derin akılsızları dönen dolabın ne olduğunu bile anlayamadılar.

Anlasaydılar aynı kazığın bir benzerini Suriye'de yemezlerdi. Yediler.

Sıra Suriye'ye gelmişti. Bir Kürt devleti de orada kurulmalıydı.

Suriye yönetimine karşı neredeyse "İslamcıların hamisi" kesildiler, rejimi değiştirmek için kolları sıvadılar, gizli gündemlerinde ise **yeni bir Kürt devletinin** kurulması vardı.

Türkiye'nin "analiz" harikası vizyoner "derin devleti"nin aklı başına geldiğinde atı alan Üsküdar'ı da, Üsküb'ü de geçmişti.

*

Türkiye'nin Batı'ya **bağımlılığı** öncelikle zihinsel.. **Zihniyet** düzeyinde..

Bağımsızlık önce düşüncede başlar.. Bu da, kavramlarınızın kendinize ait olması anlamına gelir.

Türkiye'nin "düzen" başlarının İslam dünyasını ve İslamî hareketleri analiz ederken kendilerine ait bir kavramsal çerçeveleri, bir paradigmaları, bağımsız bir yaklaşımları var mı?

Yok!

Batılılar neyi ortaya atıyorlarsa aynısını tekrarlamakla meşguller..

Batılıların laflarını tercüme ediyorlar, entel görünmek için arada birkaç kelimeyi de tercüme etmeden orijinal haliyle bırakıyorlar, böylece güya çağı yakalamış, gündemi yakından takip etmiş, gelişmelerin gerisinde kalmamış oluyorlar.

Türkiye'nin derinlerinin de, istihbaratçılarının da, medyasının da, akademyasının da durumu bu.

*

Evet, ülkemizde sırf entel/aydın bilim adamı, sosyolog, siyaset bilimci vs. görünebilmek için Batı'nın psikolojik savaş uzmanlarının hurafelerini ezberleyip papağan gibi tekrarlayan yazar çizerlerden, akademisyenlerden geçilmiyor.

Bir örnekle duruma açıklık getirmek yararlı olur.

Mesela "**Quo Vadis Jihadism? Reconstruction of the Jihadist Discourse in the Middle East" (Cihatçılık Nereye? Ortadoğu'da Cihatçı Söylemin Yeniden İnşası)** başlıklı makale örnek gösterilebilir (***Ortadoğu Etütleri***, vol. 7, no. 1, July 2015).

Yazarları Hacer Coşkun ile Ayşe Ömür Atmaca..

Yazdıklarına bakınca, "Quo vadis Hacer, quo vadis Ayşe?" demek gerekiyor.

Çünkü ne yazdıklarından ve nereye gittiklerinden haberleri yok.

*

İngilizce makalenin Türkçe özeti şöyle:

> Ortadoğu siyaseti, askeri faaliyetlerdeki motive edici rolünden dolayı, **cihat söylemi** ile iştigal edilmiştir. Cihat Kur'ani bir kavramdır, bu da kutsal kitapta tanımı yapılan terimin **İslami kurallara göre yeniden yorumlanmaya mevzu bahis olmaması** anlamına gelmektedir. Kur'an'daki açık anlamına rağmen siyasi aktörler terimi farklı politik koşullara göre uyarlamaktadırlar. Klasik cihat anlayışından farklı olarak, günümüz radikal İslami hareketler cihatçı söylemi var olan uluslararası sistemi yıkmak, Müslüman toplumlar arasındaki sınırları yok etmek ve şeriat kurallarını yeniden kurmak amacıyla kullanmaktadırlar. **Cihat'tan cihatçılığa doğru gelişen söylemsel dönüşüm** ise Ortadoğu'da İslam'ın siyasi bir araç olarak nasıl **manipüle** edildiğini göstermektedir. Çalışma, zaman ve mekanın tarihsel bağlamları içerisinde cihadın farklı anlamlarını incelemektedir. Çalışmada cihat kavramının tarih boyunca bir devlet politikası, bir doktrin aracı ve **onlarca savaş, işgal, fetih ve direnişe sebep olan bir enstrüman olmak üzere çok çeşitli biçimlerde kullanıldığını** ileri sürülmektedir.

Makalenin İngilizce yazılması, Türkçe'nin daha fazla katliama uğramaması bakımından yararlı olmuş..

Özetin ikinci cümlesinde önce "usul" dersi veriliyor:

> "Cihat Kur'ani bir kavramdır, bu da kutsal kitapta tanımı yapılan terimin İslami kurallara göre yeniden yorumlanmaya mevzu bahis olmaması anlamına gelmektedir."

Madem böyle, bu yazarların da tutarlılık adına cihat hakkında gevezelik yapmamaları, doğrudan ***Kur'an*** ayetlerini aktarmaları gerekirdi. Fakat, yazılarında bir tane bile ayet meali yok.

Ya ne var?

Batılıların ***Kur'an***'daki cihata dair **yorum**ları var.

Hani yorum yapılamıyordu?.. Niye ayeti değil de, gâvurun yorumunu aktarıyorsun?

Aktardıkları (İslam âlimlerini geçtik) sıradan bir müslümanın bile değil, gâvurun yorumu.. Önce müslümanların yorumunu aktarsalar da "Batılılar da aynı gerçeğe işaret ediyorlar" deseler anlayacağız.. Yok!

Üçüncü cümle ya da zırva şöyle:

> **Klasik cihat** anlayışından farklı olarak, günümüz radikal İslami hareketler **cihatçı** söylemi var olan uluslararası sistemi yıkmak, **Müslüman toplumlar arasındaki sınırları yok etmek ve şeriat kurallarını yeniden kurmak** amacıyla kullanmaktadırlar.

Bundan anlaşıldığına göre, "klasik cihat anlayışı" (Ki, önceki cümleye yani zırvaya göre burada "klasik anlayış" ***Kur'an***'ın yorumlanmayıp aynen alınması gereken ayetleri demek oluyor) **statükonun bekçisi**ymiş, **"var olan uluslararası sistem"in bekasını** hedefliyormuş.

Ayrıca, "müslüman toplumlar arasındaki sınırlar"ı dokunulmaz kabul ediyormuş. Müslümanların birlik ve beraberliği gereksizmiş. Esas olan bölünme ve bölücülükmüş.

Şeriat kurallarını "yeniden kurmak" için de cihat yapılamazmış.

Yazarlar cihat kavramının tarih boyunca **fetihler için “kullanılması”ndan** da söz ediyorlar ki, bu anlayışa göre şimdi Türk milletinin Ötüken’de yaşıyor olması gerekirdi.

Bu tür “**entel”liklerin** bir adım sonrasını, **cihatçı** ataların torunu Türkler’in İstanbul’da, Anadolu’da, Balkanlar’da, Kıbrıs’ta, Trakya’da ne aradıkları sorusunun oluşturacağını anlamak için ya **İslamcı** olmak zorundasınız ya da bu lafları yerli-milli geri zekâlıların boş kaflarına yerleştiren derin Batılı..

*

Şeriat kurallarını yeniden kurmak tabirini şayet o kuralların yeniden yorumlanması olarak alırsak, bunun için cihada gerek yoktur. Bu, söylem düzeyinde (kitap vs. yazmak suretiyle) gerçekleşecek birşeydir.

Yok eğer yeniden hayata geçirmeyi kast edersek, işte Hz. Ebubekir’in Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin vefatından sonra yaptığı tam da buydu. Bedevîler “Şeriat’in zekât emrine uymayacağız” dedikleri için onlarla savaşıldı.

Tahmin edilebileceği gibi söz konusu makalenin yazarları Bassam Tibi’nin bir kitabına da atıfta bulunuyorlar. Batılılar konu hakkında ne demişlerse kafalarını (varsa eğer) kullanmadan almışlar.

Bunların bu zırvaları da Türkiye’de makale diye yayınlanıyor. İngilizce olunca hele havasından hiç geçilmiyor.

*

Bugünkü Türkiye’ye baktığımızda **cihat** kavramının değil fakat **şehadet** kavramının istismar edildiğini görüyoruz.

Bir asker ya da polis, yaşarken **Allah yolunda cihat** edemiyor (Ki cihad, tanım gereği Allah yolunda yapılır), fakat ölünce şehit oluyor. En yüce mertebe..

Halbuki, İslam'a göre ancak "Allah yolunda" cihat eden,
Allah'ın **sözü/vahyi/şeriati** yüce olsun diye çarpışan kişi **şehit** olabilir.

Ve, bu topraklarda Allah'ın sözünün yüce olması için (savaş anlamında) **cihat**tan önce yapılacak daha kolay şeyler var.

Anayasa'ya **"Devletin dini İslam'dır"** diye yazar, yasaların Allah'ın sözüne/vahyine aykırı olamayacağı hükmünü koyarsınız.

Ayrıca, bu hükmün **değiştirilemeyeceğini, değiştirilmesinin teklif dahi edilemeyeceğini** belirtirsiniz.

Bunun yanı sıra, **"Allah'ın Elçisi'nin ilke ve inkılaplarına bağlılık"** yemini etmeyen kişilerin bu ülkede milletvekili olamayacağını (millete vekâlet edemeyeceğini), cumhurun başkanı olamayacağını ilan edersiniz.

İşte Allah'ın sözünü yüceltme böyle olur.

*

Türkiye'ye gelelim.. Türkiye'de Allah'ın sözünü yüceltme diye birşey var mı?

Neresinde, ne kadar var?

Devlet laik (dinsiz, dinler arasında tarafsız)..

Dahası, Ali Rıza ile Zübeyde'nin oğlu Mustafa'nın ilke ve inkılapları adı verilen bir dogmalar yığınını Allahu Teala'nın vahyine tercih ediyor.

Ve, bu devletin askeri ve polisi (din ile devlet işleri birbirine karıştırılamayacağından) yaşarken devlet işlerini **Allah'ın emri doğrultusunda** tedvir edemezken, ölünce nasıl oluyorsa Allahu Teala'nın en şerefli kulları haline geliyorlar. **Şehit** oluyorlar.

Dirileri Mustafa'nın hizmetinde, ölüleri ise Allahu Teala'ya bırakılıyor.

Hacerler, Ayşeler, "**cihadist**" adını verdikleri kim ya da ne oldukları belirsiz yeldeğirmenlerine Batı'nın zırvaları eşliğinde saldırmak yerine "modern-laik **şehadetist** devletin **şehadetizm**"i üzerinde dururlarsa hayalî konularla vakit öldürmek yerine "gerçek" sorunlara eğilmiş olurlar.

Cihadizm kötü ise, **şehadetizm** nasıl iyi olabiliyor? Bu soruya cevap arasınlar.

Cihat kötü ise, cihadın bir sonucu olan şehadet nasıl bu kadar değerli hale gelebiliyor?

Yoksa İslam, yaşayanların değil de ölülerin mi dini?

Sadece ölülere mi layık görülüyor?

İSLAMCILIĞI REDDETTİKLERİNİ SÖYLEYENLER, AMERİKAN (HAÇLI) İSLAMI'NIN MİSYONERLERİDİR

Batılı sosyal bilimcilere ait olan "**dinin** ideolojiye dönüştürülmesi" suçlamasına sarılanlar, ve bunu ifade için **cihadizm**, **İslamcılık (Islamism)** ve **Siyasal İslam** tabirlerini kullananlar, sadece **İslam'ın din tanımını** görmezden gelmemekte, aynı zamanda sosyal bilimlerin ideolojik niteliğini de gözlerden saklamaktadırlar.

Daha önce de aktarmış olduğumuz gibi, Olivier Roy, ***Siyasal İslam'ın İflası*** adlı kitabında, "İslami aydın" kavramı ile, "**düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi** içinde düzenleyen aydını" kast ettiğini belirtir (çev. C. Akalın, 3. b., İstanbul 2005, s. 10).

Gerçekten de, İslam'ı benimsemiş olmak, İslam'ın kavramsal çerçevesini kullanmayı zorunlu kılar.

Mesela **modernlik/modernite** kavramı etrafında gevezelik yapmakla, "Şu moderndir, bu değildir" demekle hiçbir yere varamazsınız. İslamî açıdan önemli olan olayı "**bid'at**" kavramı ekseninde çözümleyebilmektir.

Bir müslüman, hiçbir zaman Müslümanlar'ı **"müslüman-İslamist/İslamcı"** şeklinde bir ayrıma tabi tutamaz. Yine, **siyasal olan-olmayan İslam** ayrımını da kabul edemez.

Ayrıca, bu kavramlar kapsamında **İslam'ın belirli yönlerinin reddedilmesi** ve '**Amerikan İslamı**' denilebilecek bir İslam yorumunun üretilmesini de kabul edemeyiz. Aynı şekilde Türk İslamı (Türk Müslümanlığı) ya da Anadolu İslamcılığı gibi palavraları da makul göremeyiz.

*

İslam, toplumsal yaşama tek açıdan bakmaz, sosyal hayatın bütün yönleriyle (siyasal, ekonomik, hukukî, ahlakî vs.) ilgilidir. Bu yüzden **İslam, siyasal boyutu gözardı edilerek anlaşılamaz**.

İslam'ı veya herhangi bir dini **siyasetten arındırmak**, dinî ya da bilimsel değil, katıksız bir biçimde **siyasal** bir tutumdur.

İslâm'ı ideolojiye indirgememek*, ideolojide devlete bağlılığı* (devleti yapay bir "**devlet-rejim**" ayrımı çerçevesinde **rejim**in günahlarından arındırıp kutsallaştırarak) benimsemek, "din"de ise **(Amerikalılar'ın istediği türden, yani İslâmcılığa karşı çıkan) müslüman** olmak mıdır?..

Birileri tarafından yapılan devlet-rejim ayrımı, rejimi **geçici araz**, devleti ise **kalıcı cevher** kabul etmesi itibariyle, Batılı sosyal bilimcilerin işaret ettiği "**evrenselleştirme, tarih üstü/dışı kılma**", **yani zaman ve mekândan bağımsızlaştırma** anlayışına karşılık gelmektedir.

Böylece **devlet, *cevher* olarak zaman ve mekândan münezzeh kabul edilerek kutsallaştırılıp putlaştırılmakta; zamanlılık, mekânlılık ve kusurluluk *rejim*e izafe** edilmektedir.

*

Kendilerini seküler olarak tanımlayan güçlerin dünyaya egemen olduğu bir dönemde siyaseti seküler (ve din dışı) bir alan olarak tanımlamak, beşer düşüncesinin ürünü olan seküler sosyal bilimlerin dümen suyunda yol almak anlamına gelir:

Unutulmamalıdır ki, sadece bilimsel disiplinler değil, her dünya görüşü, dünyayı **kendisine ait kavramlarla** yorumlar.

Tersinden söyleyecek olursak, herhangi bir kimsenin (bilim adamı olsun olmasın) toplumu, olay ve olguları yorumlar ya da tanımlarken **kullandığı kavramlar**, dünya görüşünü ele verir.

İnsanların dışarıya dönük kişisel tanımlamaları **indî** olmaktan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamaz. Başkalarıyla ilgili tanımlarımız bazen gerçekliğin tasviri değil, sadece ve sadece (konjonktürden, içinde bulunduğumuz şartlardan, egemen düzenden, sosyal çevremizden etkilenmiş olan) kendi 'ideoloji'mizin ya da 'ruh hali'mizin önümüzdeki gerçekliğin aynasında beliren görüntüsüdür.

İnsanlık durumlarının gerçekten nesnel/objektif bir tasviri ancak "beşer üstü" bir kaynaktan gelebilir: Vahiyden. Vahiy mutlak biçimde nesneldir, insanların ürettikleri düşünceler ise hiçbir zaman tam nesnel olamaz. Peygamberler bile bundan ancak Allahu Teala koruduğu için kurtulabilmektedir:

> "Şayet biz sana sebat vermemiş olsaydık, muhakkak ki sen onlara neredeyse az birşey meyledeyazmıştın." (İsra, 17/74)]

Siyasal İslam kavramı etrafında yaşanan tartışmalar bunun en belirgin, çarpıcı ve açık örneği durumundadır. Bu kavramı suçlayıcı bir bakış açısıyla dillerinden düşürmeyenlerin söz ve eylemlerinin ardındaki temel saikin **'siyaset'** olduğunu görmemek için aptal olmak gerekir.

Onlar bu kavramı **siyasal** gayeler güderek üretmiş durumdalar. Bir siyasetin ürünü olarak.. Onlar sözde bilim yapmaktadırlar, fakat gerçekte bu bir "**siyasal bilim**"dir, yani **siyasallaştırılmış bilim**dir.

Hakiki bilim değildir.

Dinin ideolojileştirilmesinden söz edenler, gerçekte **bilimi ideolojileştirenler**dir. Kendi ideolojilerini bilim etiketi altında yutturmaya çalışan illüzyonistlerdir.

*

İsmail Kara gibi dirayet yoksunu rivayetçi isimlerin İsmet Özel gibi filozofik ve edebî balonlardan öğrendikleri “**Teknoloji (ideolojik anlamda) kültür getirir”** lafı doğru değildir, fakat kurumlar beraberlerinde ideolojik anlamda kültür getirebilir.

Müslümanlar Dört Halife döneminde İran ve Bizans topraklarını fethettiklerinde teknolojik bakımdan onlardan geriydiler ve onların tekniğini aldılar. Aynı durum Selçuklu ve Osmanlı devirlerinde de yaşandı. Mesela göçebe Türkler yerleşik hayata geçince mimarî ve gemicilik gibi alanlarda Hristiyanlar’dan yararlandılar. Türk hamamı denilen şey Roma hamamının bir devamıdır. Camilerin kubbesi de Türk icadı değildir, Ayasofya’dan kalmadır.. Merhum Barboros, “Batılıların ganimet aldığımız gemileri ve topları bize göre değil, bunlarla birlikte Batı’nın kültürü de gelir” demiyordu.

Faydalı teknolojiyi nerede bulursan bul almak zorundasındır. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem dönemindeki Medine teknolojisi ile hayatımızı sürdürmemiz gerekmiyor.

Osmanlı’da Batı kültürüne özenti teknoloji merakı ile başlamış değildir. Lale Devri ile başlamıştır. ***Vikipedi***’nin “Yirmisekiz Mehmet Çelebi” maddesinde şu cümle yer alıyor:

> “Yirmisekiz Mehmed Çelebi'nin elçiliği, İbrahim Müteferrika'nın matbaası ve, Paris'teki Tuileries Sarayını örnek alan Lale Devri'nin ünlü Sadabad Bahçeleri ile bahçecilik alanlarında Osmanlı Devleti'ne kısa vadede önemli yansımalara önayak olmuştur.”

Yani bu topraklara Batı’nın cikleti, şiirsiz şair İsmet’in iddiasının aksine, traktörü gelmeden de gelebiliyor.

*

Teknolojiyle değil fakat birtakım kurumlarla birlikte ideolojik mahiyette kültür gelebilir.

Bu husus **yapısal-işlevselcilik** kuramı çerçevesinde tartışılmıştır. Şerif Mardin'in yukarıya aldığımız değerlendirmesi de esas itibariyle bu anlayışa dayanır. Buna göre bir toplumdaki yapılar ile onların işlevleri kendi içinde uyumlu bir sistemi ifade eder. Yapılar değiştiğinde işlevler de değişecektir. Mesela **üniversite** denilen yapı ile **medrese** adı verilen yapı işlev bakımından farklıdır. Üniversite ile medrese hiçbir zaman aynı işlevi görmez. **Tekke ve zaviye**lerin işlevi başka, Batı'daki benzerleri örnek alınarak oluşturulan **dernek**lerin işlevi daha başkadır.

Durum buyken, bu ülkede geçmişte "İslamcı düşünür" diye reklamı yapılmış bir şiirsiz şairin "***Üç Mesele: Teknik-Medeniyet-Yabancılaşma***" adlı masal kitabındaki hurafeler, İslamcılığa dair en İslamî nitelikte değerlendirmeler gibi gösterilebilmiştir.

Tekniğin kültür getirmesinden yakınan adama bakın ki, diline pelesenk ettiği temel kavram **Marx**'tan alınma: Yabancılaşma (*Entäußerung*).

Bu topraklara Batı'nın kültürünün akıp gelmesi için traktörünün gelmesine gerek yok, zaten bir traktörden daha akıllı olmayan sen, onun kültürünü, Entäußerung'unu, Entfremdung'unu, alienation kavramını, onun düşünce kalıplarını, zihniyetini bir traktör römorkundan farksız olan boş kafanla taşıyıp getiriyorsun.

Adamın tekniğe ilişkin görüşleri Sombart'ın laflarının tekrarı, medeniyet anlayışı ise Rousseau'dan çalınma.. Ve bu haliyle Batı'nın kültürünün alınma tehlikesinden söz ediyor.

Senden âlâ ithal kültür mü olur!

Fakat sana ithal kültür bile denilemez. Sen ancak ithal kültürsüzlük olabilirsin.

*

İşte bu İsmet, şiirsiz şairliğin kurucusu, Müslümanlar'a sabah akşam gericiler lafıyla hakaret edilen ve Erbakan gibi siyasetçilerin de ağır sanayi hamlesinden söz ederek mini etek ilericilerini utandırdığı bir dönemde ***Üç Mesele*** adlı masalıyla meydana fırladı ve "Olmaz lo, traktör cikletsiz olmaz, traktör, teknik, medeniyet bizi bozar. Teknoloji olarak ok ve yay nemize yetmiyor, biz Müslümanlar'a bedevîlik yaraşır" demek anlamına gelen "şiirsel entel şatahat"ı ile ortalığı velveleye verdi.

İsmail Kara gibi kahve dövücünün hınk deyicileri de kenardan gaz veriyorlardı: "Muhteşem.. Şu hikmete bak abi, gözlerimiz kamaştı.. Bu parlak fikirleri kim düşünebilir!.. İşte İslamcılık, işte İslam.. İsmet geldi, rayından çıkan İslamcılığı kurtardı.."

Sanki İslam'ın peygamberi Marx, mezhep kurucu müctehitleri de Rousseau ile Sombart'tı.

Tabloya bak, Türkiye Müslümanları'nın hal-i pür melalini anla.

*

Batı'daki Bassam Tibi gibi İslamcılık düşmanları ise, teknolojinin beraberinde kültür taşıyamıyor olmasından rahatsızlar. İslamcıların en sevmedikleri özellikleri, modern araçları, bilim ve teknolojiyi almayı onaylarken kültürel modernliğe, onun dünya görüşüne ve değerlerine itiraz ediyor olmalarıdır (Bassam Tibi, ***Islam between Culture and Politics***, 2nd ed., New York: Palgrave Macmillan Ltd, 2005, s. x.)

Tibi, İslamcılara yönelik bu eleştirisini başlı başına bir makale konusu olarak ele almış durumda. "The Worldview of Sunni-Arab Fundamentalists: Attitudes towards Modern Science and Technology" (Sünnî-Arap Köktendincilerin Dünya Görüşü: Modern Bilime ve Teknolojiye Karşı Sergilenen Tavır) başlıklı makalesi (***Fundamentalisms and Society***, Vol. 2, Chicago: Chicago University Press, 1993, s. 73-102) ***Avrasya Dosyası*** dergisi

tarafından “İslam Köktendinciliği” adıyla tercüme edilip yayınlanmış bulunuyor (C. 2, Sayı: 1, İlkbahar 1995).

“Countering Ideological Terrorism” başlıklı makalesinde söz konusu makalesine atıfta bulunarak iddiasını yineleyen Tibi (***Defence Against Terrorism Review***, Vol. 1, No. 1, Spring 2008, s. 108, dn. 26) bir şikayetini daha dile getiriyor: İslamcıların ve cihadistlerin modern teknolojiyi terörist emeller için kullanıyor olmaları.

*

Kısacası, İsmet Özel gibiler içerden, Bassam Tibi gibiler de dışardan Müslümanlar’a aynı aklı veriyorlar: Modern teknolojiden uzak durun.

Bassam’a göre Müslümanlar (İslamcılar, cihatçılar) modern teknolojiden uzak durmalılar, çünkü modernliğin (yani Batı’nın) dünya görüşünü ve değerlerini almayarak modenliğe ihanet ediyor, onu kötüye kullanıyorlar.

İsmet Özel gibilere göre de modern teknolojiden uzak durulmalı, çünkü beraberinde modernliğin dünya görüşü ve değerleri (ahlâkı ya da ahlâksızlığı) gelir.

Bize de “*Cümlenin maksudu bir amma rivayet muhtelif*” demek kalıyor.

Böylece dönüp dolaşıp, merhum Muhammed Hamdi Yazır hocanın ***Hak Dini Kur’an Dili***’nde vurguladığı bir “hileli tuzağın” kapısına geliyoruz.

Bakara Suresi’ni tefsir ederken şöyle diyor:

> Bu noktada Avrupalıların, İslâm dini hakkında **iki çelişkili fikir** yaymakta olduklarını görüyoruz:
>
> 1- Bir kısmı, doğrudan harp ilanının kararlaştırılmış, caiz bir mesele olduğunu bahane ederek **İslâm'ın, saldırgan ve sırf kılıç kuvvetiyle yayılmış** bir din

olduğunu iddia etmek suretiyle onun ilmî, edebî, hukukî, ahlâkî, sosyal bakımdan müsbet olan manevî nüfuzunu inkar etmek istiyor. Bu fikir, İslâmî delillerin ilmî kuvvetine karşı koyma imkanı göremediklerinden dolayı; İslâm'ın hiç bir dinde görülmemiş olan yayılma mucizesini, sırf kılıç kuvvetine dayandırarak onu Hıristiyanlık taassubuyla **hissî bir yoldan vurmak** isteyen eski Hıristiyanların neşriyat kalıntılarıdır. Halbuki bunlar, bu saldırı ile **kendi davalarını iki yönden çelişkiye** düşürmektedirler. Çünkü bir taraftan Hıristiyanlığın emrine aykırı olarak, Haçlılar devrinden beri Hıristiyanları hep silaha ve tecavüze sevketmişler; diğer taraftan da genel olarak harbi, din fikrine ters göstermekle hem kendilerini, hem de mensub oldukları **geçmiş ilâhî kitapları yalanlamışlar**; aynı zamanda bununla son Peygamber'in cihad ile görevlendirileceği hakkında geçmiş kitaplardaki mucizeleri gizlemek istemişlerdir.

İslâm'ın sırf kılıçla yayıldığı iddiası, tarihe ve İslâm'ın hükümlerine karşı iftiradır. Gerçek şu hadis-i şerifin içindedir: "Allah Teâlâ, Kur'ân ile defetmeyeceği bazı kötülükleri kılıç ile defeder."

İlmî ve aklî deliller söz anlayan, ilme saygı duyan, insafı olanlar içindir. Bunları tanımayan ve fırsat bulduğu zaman her hakkı ve her çeşit mukaddesatı çiğneyen ve çiğnemek için bekleyenlerin bozgunculuğunu önlemek, ancak **kılıçla** mümkün olur. Bunun için aslında iyi bir şey olmayan harp, ilim ve akıl, öğüt ve irşad dinlemeyen ve **sırf şehvetlerden, garazlardan** doğan büyük büyük fitnelere göre şerrin en zararsızı olur. Böylece itibarî bir güzellik kazanır. İcabına göre müdafaa, icabına göre taarruz harplerine girişmek, dini bir vazife ve güzel görünen bir şey bile olur. Böyle olması için de bunun **ancak Allah yolunda, hak yolunda, hak uğrunda** yapılması ve bu niyetle hareket edilmesi lazım gelir. Çünkü başka maksat takib edenler, fitneyi defetme bahanesiyle daha büyük fitneler icad ederler. **Zulme boyun eğmek, zulmü desteklemek olduğu zaman**, dinin gereğine aykırı olacağı gibi; hak ve hayrı genelleştirmeye

çalışmamak da din fikrine aykırıdır. Fitneler hem bastırılmalı, hem önüne geçilmelidir. Hak ve hayra engel olan şeyler ortadan kaldırıldığı zaman İslâm, her hâlde bütün insanlığın koşarak geleceği tek ilâhî dindir.

2- Buna karşılık **ikinci kısma gelince** bunlar: "İslâm dininde harb yalnız müdafaa halinde meşru kılınmış, müdafaa mecburiyeti olmadıkça harb caiz görülmemiş ve İslâm silahla değil; silahı terk etme teorisiyle, ilim ve akla, hak düşünceye verdiği önemle, ikna gücü ve diliyle yayılmıştır" diyorlar**. Bunlar İslâm'ı savunur gibi görünerek** Kur'ân'daki bütün savaş emirlerinin, müdafaa harbine mahsus olduğunu ve müslümanlıkta doğrudan harp ilanına ve taarruza cevaz olmadığını iddia ediyorlar. Bunlar da Avrupa ve Hıristiyanlık açısından daha **ince ve derin bir siyaset** fikri takib eden, bazı yeni kalem sahiplerinin fikirleridir. Bu zatlar, pek alâ bilirler ki **harbin caiz olmasının müdafaa hali ile sınırlı olması, netice itibariyle müdafaa imkanının da çekilip alınmasına sebeptir**. Gerektiğinde düşmanın önüne geçebilmek için doğrudan taarruz edebilme hakkından mahrum olanlar, her zaman denemezse de çoğunlukla müdafaa gücüne de sahip olamazlar. Bu ise müdafaa hakkının da alınması demektir.

Bunu bildikleri için işgalleri altına aldıkları **müslümanları maddi ve manevi bakımdan, silahtan soyutlamak için** ***görünürde İslâm dininin lehinde görünen telkinlerle*** **yine İslâm aleyhinde ince bir tertib** yapmış oluyorlar.

Birinciler: "Müslümanlık ne fena şey! Çünkü silah emrediyor" diyorlar. Berikiler de: "Müslümanlık ne iyi şey! Çünkü silahı bırakmayı emrediyor" diyorlar. Bu iki fikir, netice itibariyle ***müslümanların silahını almak maksadında*** **birleşiyor.** Yeni olan, bu ikinci fikri gerçekten insanlık ve İslâmiyet lehinde **ilmî bir fikir zannederek** bu sayede **İslâm'ın yayılmasına hizmet edeceğiz hayaliyle** desteklemeye ve yukarıdaki nesih meselesini aksine yorumlamaya çalışan bazı İslâm yazarlarını da işitiyoruz. Bunlar da, onlara uyarak ilk nazil olan ve neshedildiği rivayet olunan **savaş âyetlerinin**, hem

(taarruza değil, sadece) müdafaaya mahsus olduğunu, hem de neshedilmemiş (yeni ayetlerle hükmü kaldırılmamış) bulunduğunu iddia ettikleri gibi; sonra nazil olan ve **müdafaaya mahsus olmadığı açık ve üzerinde ittifak sağlanmış bulunan âyetleri** de aksine sırf müdafaaya mahsus göstermek istiyorlar. Sonradan gelenin, öncekinin açıklaması veya hükmünü kaldırıcısı olması lazım gelirken önceki, sonrakinin beyanı (açıklaması) veya neshedicisi imiş gibi idare-i kelâm ediyorlar. Bunlar (bu tür görüşler), **İslâm'ın asıl ruhu olan hak ve hakikat fikrini** bırakıp **yanlış bir ümid** için aksini desteklemek demektir.

İşte İsmet ve Bassam gibiler görünüşte farklı şeyler söylüyor gibi görünseler de aslında hizmet ettikleri **ince ve derin siyaset** aynı.

Bunlardan birincisi içerdeki derinlerin bestelerini yorumlayan bir assolist, ikincisi ise içerdeki derinlerin de akıl hocası konumundaki küresel güçlerin ses sanatçısı..

İkisi de müslüman olduğunu söyleyerek Müslümanlar'a akıl veriyor, fakat ikisinin de verdikleri akıllar müslüman için akla ziyan..

Batılılar için ise ikisi de aydın/entel adamlar.

Gerçekte ise ikisi de belirli odakların kullanışlı araç gereci olmanın ötesinde bir anlama ve değere sahip değiller.

Mesele sadece İsmet'le Bassam olsaydı o kadar önemsemek gerekmezdi. Fakat bunlar, budalalık ağacının sadece birer yaprağı durumundalar.

SİYASAL İSLAM'IN SERENCAMI

Her "dünya görüşü", kendine ait kavramlarla dünyayı yorumlar. Tersinden söyleyecek olursak, toplumu, olay ve olguları yorumlar ya da tanımlarken kullandığımız kavramlar, dünya görüşümüzü ele verir. Mesela hiçbir sosyalist, toplumu, "Müslüman, kâfir, münafık" şeklinde tasnife tabi tutmaz. Proleter, burjuva, komprador, emperyalist.. gibi kavramları kullanır. Bu, onun dünya görüşünün doğal sonucudur.

Bir müslüman için insanlar, mümin, münafık ve kâfir olarak üç gruba ayrılır. Müslümanları kendi içinde tasnif ederken said, mütteki, salih, fasık, facir... gibi kavramları kullanırız. Hanefi ya da Maliki, Nakşi ya da Kadiri olduğumuzu söylerken, kendimizi kendi dünya görüşümüze göre "tanımlamış" oluruz. "Siyasal İslamcı" olmak, “salih” olmaya karşılık gelmez, ama bir defa "radikal, ılımlı, kültürel, demokrat vs" olduğuna karar veren, artık gayri-İslamî zeminde düşünmeye başlamış demektir.

Batılıların ağzına bakarak kendilerini “Siyasal İslamcı” olarak tanımlayanlar hata etmiş olurlar elbette, ama bu kesimlere Batılılarla aynı gerekçelerle cephe alan müslümanlar, kendi “kardeşler”ine Batılıların gözlüğüyle baktıkları ve zımnen “kültürel İslamcı” etiketini iftiharla benimsedikleri için daha olumsuz bir tutum içindedirler.

İslam, hayatı bir bütün olarak ele alır. Batılılar ise, son birkaç yüzyıldır, insan faaliyetlerini kültürel, ekonomik, sosyal... gibi sıfatlar altında ayrıştırarak incelemekteler. Siyasal ve kültürel İslam'dan söz etmek, İslam'ı Batılının gözüyle parçalamaktır.

Tanımlanmak: Ruhsal kölelik

Bir defa bu ayrımlara göre müslümanlıklarını "tanımlayanlar", ne kadar müslüman olacaklarına da Batılılar'ın arzusuna göre karar vermeye başlar. Aynı şeyi Batılılar'a

yaptıramazsınız, onlar hiçbir zaman bizim kavramlarımızla düşünmezler. Aydınlarımız "müslümanların protestanlaşması"ndan söz edebilirler, ama Batılılar hristiyanların ehl-i sünnetleşmesi, haricileşmesi veya mutezilileşmesinden bahsedecek kadar "tanımlanma"ya açık değildir.

İnsanları tanımlayanlar güçlüdürler, ama asıl güç, insanların iç dünyalarındaki "ben" anlayışını tanımlayabilmekte yatar. İnsanlara "kendilerini" nasıl tanımlayacaklarını dikte edenler, onların ruhları ve iç dünyaları üzerinde de nüfuz sahibi olurlar. Ancak kendi "kimliğini" kendisi tanımlayabilen gerçek bir "kimlik" sahibidir. Kimliğinizi başkalarının belirlemesine izin veriyorsanız, ruhen köleleşmişsinizdir.

Batılılar kimimizi "siyasal İslamcı", kimimizi "kültürel İslamcı", bazımızı "fundamentalist", bazımızı "ılımlı", berikini "radikal", öbürünü "geleneksel müslüman" olarak tanımlıyor. M. M. Hüseyin'in ifade ettiği gibi, bazı Batılı odaklar, "İslam'ı, sömürgeciliğin ve yahudiliğin çıkarlarına boyun eğdirmek" için seküler kavramları İslam'a yamamaya çalışmaktadırlar:

> "Bu, çağdaş Batı kavramlarını İslam'ın asıl bir parçası gibi görünecek şekilde onları İslam'a sokmakla mümkün olabilir. Böylece hem bir yandan dinlerine bağlı müslümanlar yanında destek bulacak, hem de onun yorumu ve geliştirilmesi konusunda müslümanlar çeşitli kollara ayrılacaklar."
>
> (M. Muhammed Hüseyin, ***Modernizmin İslam Dünyasına Girişi,*** çev. Sezai Özel, İnsan Yayınları, İstanbul 1986, s. 183.)

İslam'ı, İslam'ın kendi kavramlarıyla değil de Batılı kavramlarla anlamaya ve anlatmaya başladığınızda, İslam anlayışınızın bir Batılı'nın istediği şekli alması sadece zaman meselesi haline gelecektir. Kendi dünya görüşünüzden verdiğiniz küçük bir taviz, Şerif Mardin'in ifade ettiği gibi, zamanla çığ gibi büyüyecek, öyle ki dünya görüşünüzün esamesi bile kalmayacaktır. Nitekim Osmanlı aydın ve bürokratlarının macerası bunu ispatlamıştır. (Mardin, ***İdeoloji***, s. 111.)

"Siyasal İslam" kavramının, Almond ile Verba'nın geliştirdikleri "siyasal kültür" kavramı ile, Voegelin, Cohn ve Vondung tarafından kullanılan "siyasal din" kavramlarından hareketle oluşturulduğu biliniyor. Bu kavramlarla İslam'ı anlamak mümkün değildir. En azından müslümanca anlamak mümkün değildir. Kaldı ki, bu kavramların kendileri de eleştiriye açıktır.

Maurice Duverger, haklı olarak, "siyasal kültür"den bahsetmenin pek anlamlı olmadığını, ancak **bir kültürün siyasal yönü**nden bahsedilebileceğini öne sürer. "Siyasal İslam"dan, yani İslam'ın siyasal yönünün olmasından rahatsız olanlar şunu bilmeliler: İslam sadece "kültür" olsa bile, bu onun siyasal bir yönünün olmayacağı anlamına gelmez. "Siyasal İslam" eğer İslam'ın siyasete indirgenmesi ise, elbette bu kabul edilemez, ama İslam'ın siyasal yönü elbette vardır. Üstelik, İslam'ı siyasete indirgeyenler, İslam'ı savunanlar değildir. Mesela başörtüsü kullanan bayanlar bunu dinî bir tutum olarak görürken, başörtüsü karşıtları bunu siyasal sembol olarak nitelendirmekte ve İslam'ı siyasete indirgemektedirler.

Her kavram, kendi içinde zıddını da bir ölçüde barındırır. Eğer "İslam"dan değil de "Siyasal İslam"dan bahsediliyorsa, bu, siyasal olmayan bir İslam'ın varlığının kabul edildiğinin zımni ifadesidir. Siyasal İslam'a atfedilen özellikler, siyasal olmayan İslam'ın ne olduğunu da gösterir. Çünkü her şey zıddıyla bilinir. **Clausewitz**'in ifadesiyle, "İki kavram gerçek bir mantıki çelişki meydana getirdikleri, yani her biri diğerinin tamamlayıcısı olduğu vakit, bunlardan her biri temelde diğerini içerir." Geceyi tanımlamak gündüzü de tanımlamaktır bir bakıma. İyiyi tanımlamak kötüyü tanımlamaktır, o kadar ki, iyi olmak, kötü olmamaktır. İyinin tanımı kötüyü bu kadar içerir.

Siyasal olmak ya da olmamak

Siyasal İslam, zımnen siyasal olmayan İslam'ın varlığına işaret eder. Ama bu, gerçekte bir iddiadan ibarettir. Üretilen her kavramın olgusal bir karşılığının bulunduğunu düşünmek yanlıştır. Aslında siyasal olmayan din yoktur. **Duverger**'nin belirttiği gibi, "**Herşey -ya da hemen hemen herşey- kısmen siyasaldır, ve hiçbir şey -ya da hemen hemen hiçbir şey- tümüyle siyasal değildir**".

Doğal olarak İslam da kısmen siyasaldır. İslam'ın siyasal olmadığını düşünürsek, hiçbir şeyi siyasal kabul etmememiz gerekir.

Siyasal olmayan İslam'ın varlığını kabul edenler, Bektaşilik ve Alevilik gibi dini cereyanları siyasal olmayan İslam kapsamında düşünüyor olabilirler. Aslında bu "siyasallık" tanımı, siyasete değil, **siyasetin muhalefet boyutu**na işaret eder. Bir ülkede rejimi desteklemek ve benimsemek kesinlikle "siyasal" bir tutumdur, ancak iktidarı elinde bulunduran kesim, kendisini destekleyenleri siyasal bir tutum içinde görmeyecektir. İktidar, sadece kendisine yönelen muhalefeti "siyasal" tanımı içine yerleştirir. Alevilik doğal olarak Osmanlı döneminin "siyasal din"i durumundaydı, çünkü rejime muhalefeti içeriyordu. Bugünün siyasal İslamcıları, Osmanlı döneminin Siyasal İslam'la ilgisi olmayan sıradan müslümanlarıydılar. Osmanlı'nın Siyasal İslam'ı ise, bugünün siyasal olmayan İslam'ıdır.

Şu halde, rejime olan sadakatlerini beyan eden İslamî oluşumlar gerçekte siyasal bir tutum içine girmiş olacaklar, fakat rejim onları "siyasal" bir tutum içinde görmeyecek, onlara "kültür" etiketini yapıştıracaktır. Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı siyasal bir işleve de sahiptir, siyasal iktidarın talepleri yönünde hutbeler de hazırlar, fakat bu hiçbir zaman "siyasal" bir tutum olarak gösterilmez. Oysa sivil olmayan bir kurum resmîdir, resmî olan da, eğer yürütme erkinin/kuvvetinin emrindeyse, siyasaldır.

İlginç olan şu ki, siyasal konjonktürü önemsemeyip dinin kendi kavramlarıyla düşünen ve faaliyet gösterenler, rejimin talepleriyle dinin hükümleri çatıştığında tercihlerini

"siyasal"dan değil de "din"den yana yaptıklarında, rejim tarafından "siyasal" olmakla suçlanacaklardır.

Kuşkusuz bu "dinî" tutum da sonuçta siyasal bir tavırdır, çünkü her şey kısmen siyasaldır. "Din"e göre hareket ettiğinizde farkına varmadan da olsa, kısmen siyasallaşmış olursunuz. Siyasal olmamak için "olmamak" gerekir.

Baştan beri anlattığımız gibi, kavramlar, olgusal bir varlığa sahip olmayan, sadece somut ilişkilere belirli anlamları yüklemeye yarayan araçlardır genellikle. Gerçekliğin kendisi değil, zihinsel tasarımlarıdır. Hayatın kendisini değil, hayatın nasıl anlaşılacağını gösteren şemalardır. Mekanın kendisi değil, haritasıdırlar. Özellikle ideolojilerin elinde kavramlar, gerçeği değil, "ideolojinin kendi gerçeği"ni yansıtır. İdeolojiler bir tarafa, sosyal bilimlerin kavramları da çoğu zaman aynı durumdadır. Sosyal bilimci hiçbir zaman nesnel (objektif) olamaz. Nesnel olduğunu iddia edenler, egemen ideolojiyi benimseyenlerdir. Çünkü egemen ideoloji daha yaygın biçimde kabul gördüğü için nesnel görünür. Sırtını devlete dayamış olan egemen ideoloji, daha yaygın biçimde kabulünü sağlayacak araçlara sahiptir çünkü.

SİYASAL İSLAM'IN ÇOKÇULUĞU YA DA ÇOĞULCULUĞU

Bilimsellik herşeyden önce tutarlı bir kavramsal ve teorik çerçeve gerektirir. O yüzden üniversitelerde yazılan bilimsel tezlerin daha "giriş"inde teorik çerçeve ve kullanılan kavramlar üzerinde durulur.

Diyelim ki "Türkiye'de sosyal değişme" diye bir tez yazıyoruz. Öncelikle Türkiye'den neyi kastettiğimizi (Hangi Türkiye, hangi tarihten beri Türkiye?) ve "sosyal değişme"nin ne anlama geldiğini açıklarız. O güne kadar yapılmış "sosyal değişme" tanımlarından hangisini veya hangilerini benimsediğimizi vs. belirtiriz.

Bu özellik ***Kur'an***'da da vardır. Bakara Suresi'nin hemen başında insanlar üçe ayrılır: Mümin (mütteki), münafık, kâfir. Böylece biz, ***Kur'an***'ı okurken müminden (inanan) vs. kimin kastedildiğini daha baştan biliriz ve daha sonra da bu kavramlar yeri geldikçe genişçe açıklanır (Yani Allahu Teala, "inanan" tanımını laik devletlerin yöneticilerine bırakmamıştır). Ayrıca ırk, cinsiyet, kabile, bölge, toplumsal statü vs. üzerine kurulu ayrımların geçersiz olduğunu daha baştan anlarız. Bunun ardından da bir tarih perspektifi (Hz. Adem'den Yahudi ve Hıristiyanlar'a kadar) verilir.

*

İnsanlar konuşup yazarken seçtikleri kelimelerle, söylemek istediklerinden daha fazlasını açıklamış olurlar. Çünkü kelimeler nötr aletler değildir; insanın kullandığı kavramlar, onun değerler dünyasını ve inançlarını da ele verir.

Kavramlar; inanç, ideoloji ve teorilerden bağımsız değildir. Her kavram, belirli bir inanç sistemi, ideoloji veya teori içinde anlam taşır. Mesela "Siyasal İslam" kavramı, Batılı siyaset bilimci ve sosyologlar tarafından geliştirilmiştir ve bu seküler bilimlerin varsayım ve ön kabulleri çerçevesinde anlam taşır. Bir başka deyişle, Batılılar tarafından

geliştirilen siyaset sosyolojisinin bir terimi olarak Siyasal İslam bir anlam taşır, fakat İslamî terminoloji (ıstılahat) açısından Siyasal İslam kavramı anlamsızdır, daha doğrusu İslam'ı anlamamaktır.

Çünkü İslam, hayatı bir bütün olarak görür ve düzenler; İslam'ın siyasalı ya da kültüreli olmaz. İslam, İslam'dır; teslim olmaktır. Bu, Müslümanlar için böyledir.

*

Demokrasilere özgü tekçilik-çokçuluk ayrımının içyüzüne Noam Chomsky şöyle işaret ediyor. "**Gerçekte bütün partiler, bir partinin hizipleri durumundadır**."

Çokçuluk büyük ölçüde bir yanılsamadır, bir aldatmacadır. Çok partililik de böyle, çok-kültürlülük de böyle. Gerçek bir "çokçuluk" ancak "**Siyasal İslam**"ın (bir an için bu kavramı benimsediğimizi varsayalım) varlığına bağlıdır.

Çünkü Siyasal İslam dinsel, dilsel, ırksal, töresel vs. çokçuluğa izin verir.

Buna karşılık "**Kültürel İslam**" denilen şey, "**statüko**"nun hizmetindedir ve heryerde "tekçiliğe" hizmet eder. Statüko Türkçülüğü önemsiyorsa, kültürel İslamcılar da milli ve yerli bir söylem geliştirir. Statüko Türkçe dışında dil kabul etmiyorsa, onlar da sadece Türkçeci'dir, "kültür"e olan ilgilerinin sınırı orasıdır. Statüko cumhuriyetçi ise, kültürel İslamcılar da cumhuriyetçidir. Statüko AB yanlısı ise (en azından AB yanlılarına gücü yetmiyorsa, onları dövemiyorsa), kültürel İslamcılar da AB yanlısıdır. Statüko militaristse kültürel İslamcılar da "**Peygamber ocağı**"na hayranlık duyarlar. Statüko bir **ülkede "tek" bir ulus, "tek" dil, "tek" kıyafet** vs. istiyorsa kültürel İslamcılar da **tekçi**dir.

Kültürel İslamcılar tekçiliği ancak "tek hak din"den bahsetmek gerektiğinde unuturlar. "**Hak din**" kavramının yerini "**İbrahimi dinler**" alır, çoğulculukları sadece burada kendisini gösterir, çünkü "global statüko" öyle istemektedir.

Siyasal İslam'ın varlığı, çokçuluğun temel şartıdır. Kültürel İslam ise tekçiliğin yedeğinde yol alır, onun emrindedir.

*

Gerçekte **Siyasal İslam - Kültürel İslam ayrımı anlamsızdır**. Ama illa da böyle bir ayrım yapıyorsanız ve çokçuluktan yana iseniz, tercihinizi Siyasal İslam'dan yana yapmak zorundasınız.

Siyasal İslam'ın olmadığı yerde, İslam'ın kendisi bile tek(çi)dir; tek/sadece "kültürel". Çokçu bir İslam'ı "Kültürel İslamcılık" kabul etmez; ona göre "Siyasal İslam", "Ekonomik İslam" vs. yoktur. Ama "Siyasal İslam" çokçu olduğu için "Kültürel İslam"ı kabul eder.

Siyasal İslam çokçudur, çokçuluğun teminatıdır. Kültürel İslam ise, sahte çokçu rejimlerin icat ettiği "tekçi" İslam yorumudur. Bu anlamda Kültürel İslam, **statükonun müslümanlığını** (!) ifade eder. Kültürel İslam Türkiye'de Türk Müslümanlığı (Öyle "tekçi"dir ki bu Türk Müslümanlığı, Arap İslamı karşısında "cihat" naraları atar), Fransa'da Fransa İslamı, Almanya'da Alman İslamı'dır.

SİYASAL İSLAM'I (İSLAMCILIĞI) ÖLDÜRMEYE ÇALIŞAN İÇ VE DIŞ TETİKÇİ KATİLLER

Sayıları haddinden fazla..

İslimler üzerinden gidelim..

Dış tetikçilerin en meşhurları, "***Siyasal İslam'ın İflası***" adlı kitabın yazarı **Olivier Roy** ile, bizim Genelkurmay'a bile akıl hocalığı yapmış olan **Bassam Tibi**..

İçerdeki tetikçiler ise, Mümtazer Türköne'den D. Mehmet Doğan'a uzanan geniş bir yelpaze oluşturuyorlar.

El ele vermişler, Siyasal İslam'ı (İslamcılığı) öldürmek, techiz ve tekfin işlerini yapmak, ölüsünü yıkamak, mezarını kazmak, üstüne toprak yığmak, başına mezar taşı dikmek için sempozyumlar düzenliyor, kitaplar yazıyor, makaleler döşeniyor, tebliğ adını verdikleri ağıtları okumak için hançerelerini yırtıyor, bas bas bağırıyorlar.

Arkalarındaki odaklar araştırıldığında, **istihbarat örgütlerinin (gizli servislerin)** haince ve pişkince sırıtan çirkin suratları ile karşılaşılıyor.

*

Birşeyin aslına yaşam alanı bırakmamanın hilekârca yollarından biri, **sahtesini** oluşturmak, onun önünü açmaktır.

Devletler bunu sık yaparlar. Aynı şekilde **gizli servisler** de bazen sahte yasadışı örgütler bile kurar, buna önayak olurlar.

Düşünce alanında da bu böyledir. İslam'ı öldürmek mi istiyorsunuz, İslam-İslamcılık gibi ayrımlar icat eder, İslam'ı savunuyor numarası altında sahtesini palazlandırırsınız.

Ayrım tutmadı diyelim.. Bu defa, "doktriner İslamcılık - halk İslamcılığı, İstanbul İslamcılığı, Anadolu İslamcılığı" gibi akla ziyan alt başlıklar uydurur, kavga dövüşü orada devam ettirirsiniz.

Bazılarına da "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye bağırarak şirretlik yapma görevi verirsiniz.

Buna tepkiyi yine gerçek "İslamcılık" gösterir, halk İslamcılığı üfürükçülüğünün ruhu bile duymaz. Halk ağzıyla "Hele gel bakam.. De hele, sen ne diyon la gardaş?" bile demezler.

*

İmdi, tartışmaların seyrine bakıldığında, bizim devletimizin, devlet kurumlarımızın, istihbarat işiyle uğraşan teşkilatlarımızın, akademisyenlerimizin, yazar çizerlerimizin, **Batı'daki benzerlerinin klonu** olmaktan öteye gitmedikleri görülüyor.

Benzerlik olur da bu kadar mı olur!

Adeta onların **biyonik gölgeleri** durumundalar.

Kendilerine ait bir fikirleri, vizyonları, bakış açıları, kavram ve kelime dağarcıkları yok.

Akıl hocaları ne derse **papağan** gibi tekrarlıyorlar. Biyonik robotlardan tek farkları, tıpkı papağanlar gibi bir can taşıyor olmalarından ibaret.

Kendilerine ait bir canları ve duyguları var, fakat, kendilerine ait bir akılları yok.

*

Misal, D. Mehmet Doğan'ı alalım..

Tutmuş bir "**doktriner İslamcılık - halk İslamcılığı**" ayrımı yapıyor.

Vatandaş, İslam'ı, "**doktrin**" (ilke ve kurallar) İslamı ile **halk İslamı** (sosyolojik İslam, halkın İslam diye yaşadığı şey) olarak ikiye ayırmış olduğunun bile farkında değil.

Ama bu doğal, adamın kendisinden, yaşadığı ülkeden ve dünyadan haberi yok ki, İslam'dan haberi olsun.

Vatandaşdaki şaşkınlığa bak ki, tercihini "doktrin"den (***Kur'an***, Rasul sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti, ulemanın icma'ı, müctehid fukahanın kıyası) değil, halkın sünnetinden (eğrisi doğrusuna karışmış yamuk yumuk amelinden) yana yapıyor.

Üstelik bu adam, İslamcılık eleştirmenlerinin en akıllısı, en düzgünü sayılır.. Diğerlerinin halini artık sen anla!

*

Halk İslamcılığı (ve halk İslamı) kavramı kendisine ait olsa ya, o da yok.

Bu da Batı'daki akıl hocalarından alınma..

Mesela, Prof. **Bassam Tibi**, bu anlamda "**Civil Islam**" tabirini kullanıyor.

Bu adam 2012 yılında ***Islamism and Islam (İslamcılık ve İslam)*** adıyla bir kitap yayınlamış durumda (Yale University Press, New Haven and London).

İnternette Marko Vekovic imzalı dört sayfalık bir tanıtımı var (***Politics and Religion - Politologie des Religions***, Vol. VII, No. 2/2013, s. 439-43).

Vekovic'e göre bu kitap, o güne kadar 36 kitap yayınlamış olan yazarın "akademik çaba, deneyim ve bilgisinin tacı" durumunda.

Bu Batılılar, yerli-milli taklitçi ve takipçilerinden daha kafalı oldukları için, Vekovic, Tibi'nin "**yöntem**"ine vurguda bulunmayı gerekli görmüş. *"Onun İslam'ı inceleme*

yöntemi ***tasvirî (descriptive)*** *nitelikte değil"* diyor, *"aksine, kendisinin* ***İslamoloji*** *diye adlandırdığı çerçeve içinde ele alıyor".* (s. 439)

Vekovic, Tibi'nin İslamoloji'den ne anladığını da, onun kendi ifadeleriyle aktarıyor: *"İslamî vakıaları [vaka değil, vakıa] dünya siyasetindeki uluslararası çatışmaların incelenmesi bağlamında ele alan sosyal bilimler eksenli bir araştırma-inceleme".*

Burada mevzubahis olan, oryantalizmin bir şubesi sayabileceğimiz İslamoloji.. İslam değil!

Tasvirî (descriptive) bir inceleme, vakıayı olduğu gibi anlatır. Böylesi bir inceleme, genellikle, incelenen düşünceyi, onun **kendi kavramlarıyla** anlamaya ve anlamlandırmaya çalışır.

Sosyal bilimler eksenli bir inceleme-araştırmada ise, esas olan İslam'ın kendisini nasıl gördüğü ve nasıl tanıttığı değildir, onun, sizin kendi bakış açınız (disiplindeki ön kabulleriniz, bilim görünümüne bürünmüş ideolojiniz) çerçevesinde nereye oturduğudur.

*

Geçenlerde **Medine Üniversitesi** ve **Ezher** gibi kurumların Şeriat fakültelerinin verdiği diplomaların denkliği meselesi yeniden gündeme gelmişti. (Meydana önce **Cübbeli Felaket** fırladı, Türk tuluat geleneğinin bütün hünerlerini sergileyerek gökkubbeyi inletti, "Beni ve Türk cemaat ve cemadatını Türk imamlarına emanet ediniz" diyerek çiçeği burnunda Kemalistliğinin gereğini yerine getirdi, ardından **derin Çiçek** Cemil, ağır abi havalarında meydana yürüdü, bu arada da **Hayrettin Karaman** bir yazısıyla tribünden gazel okudu, hava yumuşadı, yerli-milli musiki milletin maneviyatını hazır hale getirdi, sonra da sıra YÖK'ün denklik açıklamasına geldi. Bir emrivaki, oldu bitti katakullisi ile YÖK'ün böyle bir karar almasına çalışıldı.)

Gerekçe olarak da şu gösteriliyordu: Bunlarda **din sosyolojisi, din psikolojisi** vs. gibi dersler okutulmuyor.

Yani bunlar bizdeki ilahiyatlara benzemiyor.

Bizdeki ilahiyatların durumunu az buçuk biliyorum. Orada dinî **eğitim** çok az, dinî **öğretim** de yarım yamalak..

Bunlar, din sosyolojisidir, psikolojisidir, felsefedir filan derken, genelde, İslamî bir tartışmada neyin **delil** olarak getirilip getirilemeyeceğini bile öğrenemeden mezun oluyorlar.

Onu geçtik, doktora yapmış, ilahiyatta ders vermeye başlamış olanların bile bunu bilmediğine şahit olunabiliyor. (Mesela tasavvcufçu akademisyenle konuşuyorsun, adam sana "Falanca velînin **ilhamından, keşfinden, rüyasından**" söz edebiliyor. Böylece **edille-i şer'iyye** dört olmaktan çıkıyor, beş, altı, hatta yediye baliğ oluyor.)

Hayır, bunları okumasınlar, öğrenmesinler demiyorum. Mesele şu: **İmam Gazalî**, "Bir ilimde son noktaya kadar gitmeyen, o ilimdeki bozukluğu göremez" diyor. Bunlar, okuduklarının ne anlama geldiğini bile öğrenemiyorlar.

Bunları okuyanlar bilgi felsefesini (epistemolojiyi), bilim felsefesini, sosyal bilimlerin "bilimselliğinin" ne anlama geldiğini kavrasalar, bunları okumalarında fayda var.

Fakat bunlardan haberleri olmadan, Batı'nın psikoloji ya da sosyoloji disiplinindeki kabullere göre dini değerlendirme konusu yapmaya koyuluyorlar.

O kabulleri ve teorileri dinî paradigma çerçevesinde tenkit etmeye gelince, öğrendikleri birşey yok. Dolayısıyla bunu yapmaya cesaretleri de bulunmuyor, böyle birşeyi akıllarından bile geçirmekten utanıyorlar denilebilir.

Böylece, Batılı sosyal bilimcilerin teorileri bunların kafalarında bir tür mutlak hakikatlere dönüşüp ayet ve hadîslerin yerini alıyor.

Ayet ve hadîsler ise, o mutlak gerçeklere göre anlaşılıp yorumlanması gereken elastikî ifadelere dönüşüyor.

Bomboş kafalı **Mustafa Öztürk** ve **Mehmet Okuyan** gibi ilahiyat tiyatrosu oyuncuları işte böyle yetişiyor. (Bu, Ezher'den hiç fırıldak yetişmez demek değil. Turfanda Kemalist ve Darwinist, evrimcilik mezhebi müctehidi **Mustafa İslamoğlu**'nu hatırlayalım.)

Üstelik bunlar bir de, ayet ve hadîslerin açıklanması sırasında **fen bilimlerindeki yeni keşif ve buluşlara** atıfta bulunulmasına bazen karşı çıkabiliyor, "Bilim değişkendir, yarın bunlar değişir, bu bahislere girmeyelim" diyebiliyorlar.

Fakat aynı kişilerin, din psikolojisi, din sosyolojisi vs. söz konusu olduğunda, "Ya hu bunlar nedir, yarın bu teoriler değişir, dindarın psikolojisini Ali'den, Veli'den, Weber'den mi öğreneceğiz, geçin bunları, ayet ve hadîslerde din psikolojisi ve sosyolojisi yeterince var, hele önce bunları bir öğrenelim, öğretelim, sıra onlara da gelir" demiyorlar.

Misal, adam din sosyolojisi ya da psikolojisi konulu bir makale yazıyor, içinde bir tane ayet ya da hadîs yok.. Makalesinde ne kadar çok gâvur adı geçer, onların kutsal makalelerinden ne kadar çok mübarek hikmetli söz naklederse, o kadar çok aydın/entel din bilgini oluyor.

*

Konuya dönelim.. **Bassam Tibi** gibilerin laflarında herşeye rağmen dürüst bir yan var.. İslam'ı anlatmadıklarını, İslam'ı **İslamoloji** dedikleri kendi bakış açıları çerçevesinde tartışma konusu yaptıklarını söyleyerek işe başlıyorlar.

Bundan sonrası sana kalmış.. Adamı, bunun farkında olarak okuyacaksın.. İslam'ı ondan öğrenme budalalığı yapmayacaksın.

Gel gör ki, bunların bakış açılarını aynen ülkemize aktaran **yerli-milli taklitçiler**, sanki bunlar İslamoloji dedikleri kîl ü kâl ya da güft u gû ile meşgul değillermiş de çağdaş Ebu Hanife ya da İmam Malik'lermiş gibi onlardan "din" öğreniyorlar.

Bassam'ın kitabına dönelim.. Vekovic, kitaptaki bölüm başlıklarını da yazmış. Bazıları şöyle: **1. İslamcılık Niçin İslam Değildir**; 2. İslamcılık ve Siyasal Düzen; 6. İslam ve Hukuk: Bir Gelenek İcadı Olarak Şeriatlaştırma (*Shari'atization*); 9. **İslamcılığın Bir Alternatifi Olarak Halk İslamı (***Civil Islam***)**. (s. 439)Görüldüğü gibi, yerli-milli İslamolog D. Mehmet Doğan'ın icat ettiğini zannettiğimiz **Halk İslamcılığının** patenti aslında Tibi gibi Batılılar'a ait.

Vekovic şunları söylüyor:

"Bu kitabın okurlara yönelik temel mesajı, İslamcılık ile İslam arasında bir fark bulunduğudur. Pekçok kişinin (hatta bazı akademisyenlerin) bu iki terim arasındaki farkı göremediklerinin bilincinde olduğu için Tibi, ilk bölümü, İslam ile İslamcılık arasındaki farkın ne olduğunu sorarak başlatıyor. Ona göre, temel cevap şudur: İslamcılık, bir siyasal düzendir, inanç değildir. Bu yüzden İslamcılık, dinleştirilmiş siyasettir...." (s. 439-40)

Bu ifadeler, bizdeki süper zekâ analiz harikalarının, pek parlak bilimsel cümleler kurmaktan helak ve telef olan çok bilmişlerin laflarının asıl adresini de ortaya koyuyor.

İslamcılık dinleştirilmiş siyaset ise, mesela fiilen siyasetle hiçbir ilişkisi olmadan evinde oturan, fakat İslam'ın aynı zamanda bir siyasal düzen de demek olduğu "**inanc**"ını taşıyan bir adam İslamcı mıdır, değil midir?

Böylesi bir inancı nasıl adlandıracağız?

Eğer sen, böylesi bir inancın nasıl adlandırılması gerektiği konusunda kendini yetkili görüyorsan, karşındakinin yetkili olmadığını neye dayanarak söyleyebilirsin? Dini yorumlamak, senin tekelinde midir?!

Üstelik, daha baştan şunu söyleme hakkımız vardır: İnsanlar senin İslamcılık tanımını ve İslam ile İslamcılık arasında yaptığın ayrımı (İslamoloji adlı hurafelerini) kabul etmek zorundalar mı?!

Meselenin asıl önemli yanı ise şudur: Aslında tam da bu İslam ve İslamcılık ayrımı, siyasal bir nitelik taşımaktadır, çünkü **Batı'nın İslam dünyasına yönelik siyasetinin bir aracı** olarak üretilmektedir.

Bir inancın hiçbir siyasal boyutunun olmaması gerektiğine dair (aksi aklen muhal/imkânsız) **"ontolojik" bir gerçeklik** mi var?!

Kendi inanç tanımını bana dayatma (empoze etme) yetkisini nereden alıyorsun?!

Kesin olan şudur: Bu İslam-İslamcılık ayrımı, **Batılı istihbarat örgütlerinin ve özel harp (psikolojik savaş) merkezlerinin İslam'ı siyasetsizleştirme operasyonunun** bir parçasıdır.

İslam'ı siyasal hayattan (devlet hayatından) silip atma, **vicdanlara gömme** operasyonudur.

Ne yazık ki Türkiye gibi ülkelerdeki işbirlikçileri de onların izinde gitmektedir.

*

Vekovic'in tanıtım yazısını okumaya devam edelim:

"Tibi, ek olarak, İslamcılığın temel öğretisinin Arapça'da, şer'î hukuk (Şeriat kanunu, *shari'a law*) tarafından anayasal olarak belirlenen bir sistem çerçevesinde 'dîn ü

devlet' (*din-wa-dawla*) kavramıyla ifade edildiğini savunmaktadır. Bu yüzden, Tibi'ye göre, İslamcılık inanç değildir, aksine, bir siyasal sistemin din adına empoze edilmesidir." (s. 440)

Böylece, Batılılar'ın emrindeki İslamolog Bassam, **dini Allahu Teala'ya, Rasulü'ne (s.a.s.) ve biz Müslümanlar'a öğretmeye** koyuluyor. Ayet-i kerimede belirtildiği gibi:

De ki: "Siz dîninizi Allah'a mı öğretiyorsunuz? Hâlbuki Allah, göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini bilir. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir." (Hucurat, 49/16)

Böylece, **Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem**, sadece İslam "inanc"ını tebliğ etmekle kalmayıp İslam'ın hükümlerini bir **devlet başkanı** sıfatıyla uygulaması itibariyle **"İslam"ı yaşamamış** oluyor.

Yaşadığı, hayatında uyguladığı şey, İslam değil.. Başka birşey.. Böyle buyurdu Berduşt Bassam..

Hele savaşması?.. Hiç olacak şey değil!.. Savaşmak hiç inanç (ya da inancın gereği) olabilir mi?!

Clausewitz'in sözü meşhurdur: "Savaş, diplomasinin başka araçlarla devamından ibarettir."

Aslında bu sözün Almanca orijinalinde diplomasi değil, doğrudan siyaset kelimesi (Politik) geçer: *"Der Krieg ist eine bloße Fortsetzung der* ***Politik*** *mit anderen Mitteln."*

Evet, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in hayatı baştan sona inançtır, fakat aynı zamanda baştan sona siyasettir.

Siyasetsiz İslam, İslam değildir, Yahudiler ile Hristiyanların icat ettikleri, içimizdeki münafıklar (ve o münafıklara aldanan saflar) eliyle de sanki "Müslamanların savunduğu" birşeymiş gibi gösterdikleri bir sapıklıktır.

Siyasetsiz İslam, o haliyle İslam değildir, sapıklıktır, **İslamsız siyaset (siyasal dinsizlik)** ise, sapıklık üstü sapıklıktır. Katmerli sapıklık.

*

Vekovic'in bir sonraki cümlesi şöyle: *"Ya da başka bir deyişle, İslamcılık **İslam'ın belirli/özel (specific) bir yorumu**dur, fakat İslam değildir."* (s. 440)

Böylece, içimizdeki İslamcılık analisti geçinen uyanık Vehbilerin kerrakesinin nereden ithal edilmiş olduğu da ortaya çıkıyor.

İslamcılık, yani İslam'ın bir siyasal düzeni de içerdiği inancı İslam değilmiş de, İslam'ın yorumlarından bir yorummuş..

Dolayısıyla, reddedersen İslam'ı reddetmiş olmuyorsun. Reddet gitsin!

İskender Evrenosoğlu adlı peygamber taslağı da böyle konuşuyordu. Ulemanın rasul ve nebî kelimeleri hakkında aktardıkları bilgiler için "Bu onların yorumu, benim yorumum başka" diyor, ve o yoruma göre de kendisinin peygamberliğini (elçiliğini) ilan ediyordu.

Böylece, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi son peygamber kabul etmek ile İskender Kebapoğlu'nu peygamber kabul etmek, eşit derecede makul ve saygın yorumlar haline geliyorlardı.

Numara her yerde aynı.

*

Evet, Vekovic'in aktardığına göre, Tibi böyle diyor: *"Ya da başka bir deyişle, İslamcılık **İslam'ın belirli/özel (specific) bir yorumu**dur, fakat İslam değildir."* (s. 440)

Peki İslam nedir?

Buna verilecek her cevap, İslam'ın bir yorumu olacağı için, "İslam değildir" diye kenara atılacak birşey olma durumunda..

Dolayısıyla "İslam nedir?" sorusunun cevap kümesi, "boş küme" haline geliyor.

İşte, Batılılar'ın **akademisyen görünümlü satılmış ajan** uşaklarının Müslümanlar'ı getirmek istedikleri nokta bu: Aslında ortada İslam diye birşey yok.

Hepsi, İslam'ın, İslam olmayan yorumundan ibaret.

İslam, mevcut olmayan, anlatılamayacak, tebliğ edilemeyecek birşey.

*

Evet, İslamcılık (İslam) düşmanlarının zırvalarının özeti bundan ibaret.

Ülkemizdeki İslamcılık üzerine ahkâm kesen boş kafalıların (Ki birçoğu **Batılı istihbarat teşkilatlarının yerli acentalarının** adamıdırlar) laflarına bakınız, Bassam Tibi gibi **satılmış ajanların yerli-milli kopyası** olmaktan öteye gitmediklerini görürsünüz.

Tumturaklı cümleler kurarlar, sahtekârlıkları ve kötü niyetleri ortaya çıkmasın diye lafı uzatır, döndürür dolaştırır, it oynamış yonca tarlası gibi karmakarışık ifadeler kullanırlar, fakat ana fikir şundan ibarettir: "*İslamcılık **İslam'ın yorumlarından bir yorum**dur, fakat İslam değildir.*"

Böyle bir mantık(sızlık) ile, **doğru yorum ile yanlış yorum** arasındaki farkı ortadan kaldırmak isterler.

Bir şeyin yorumu, o şeyin kendisi değilse, yorumlardan hangisine yanlış ya da doğru diyebilirsiniz ki?!

Mesela, mahkemede kanun maddesini yorumlayarak hüküm veren bir hakimi alalım.. Her yorum, yorum olması bakımından eşit midir, bu yorumların doğru ve yanlış olanları yok mudur?!

"Usûl"e uygun olan ve olmayan yorumlar ayrımı yapılmayacak mıdır?

Usûle uygunluk ve **usulsüzlük** diye birşeyden söz edemeyecek miyiz?

*

İmdi, bazı kanun maddeleri vardır, ifade açık ve nettir, yorum gerektirmez.

Mesela, Anayasa'nın 2. maddesinde **Türkiye devletinin başkentinin Ankara** olduğu belirtilir. Bunun yorum gerektiren bir yanı yoktur. Bu noktada Anayasa'yı ya kabul edersiniz, ya da reddedersiniz. Yorumlayamazsınız.

Bunun ***Mecelle***'deki ifadesi şöyledir: "Mevrid-i nassta ictihada mesağ yoktur."

İslam'ın bazı hükümleri böyledir. Bu tür hükümler söylendiğinde, "Bu, yorumdur, sadece seni bağlar" denilemez. Herkesi bağlar.

İşte, İslamcılar'ın (Siyasal İslam taraftarlarının) savunduğu pekçok ilke bu durumdadır. Reddedenler **Siyasal İslam'ı ya da İslamcılığı değil, İslam'ı reddediyorlar.**

Fakat bunu açıkça ve mertçe söylemek yerine **münafıklık** yapıyorlar.

(**Siyasal İslam'dan kastımız**, İslam'ın siyasal nitelikteki ilke ve kurallarıdır, falanca laik/dinsiz devletin laik/dinsiz yasalarına göre siyaset yapma ve söylem geliştirme durumunda olan aciz ve zavallı hareketler değildir.)

*

Ancak, her kanun hükmü, başkentin Ankara olması gibi açık ve net olmaz.

Yorum gerekebilir.

Mesela mevcut **Anayasa'nın 13'üncü maddesi** böyledir:

"Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

Burada yorum, temel hak ve hürriyetlerden başlar..

Temel hak ve hürriyetlerin **neler olduğu** konusunda yorum farklılığı ortaya çıkabilir.

Bunların **özlerinin ne olduğu** da ayrı bir sorundur.

Ayrıca, Anayasa'nın sözü ve ruhu meselesinde **ruh**tan ne anlamak gerektiği de tam anlamıyla yorum meselesidir. **Söz**ü anladık, fakat ruh nedir?

Ayrıca, "**ölçülülük** ilkesi"nden neyi anlayacağız, bu da yoruma bağlıdır.

Evet, bütün bunlarda yorum devreye girer.

*

Ancak, bu noktada bazı yorumlar doğru, tutarlı ve isabetli, bazıları da yanlış olacaktır.

Doğru olanlar, öncelikle Anayasa'nın **sözüne (lafzına)** uygun olacak, **mantıkî tutarsızlık** taşımayacak, **hukuk bilginlerinin ve deneyimli hukukçuların** önemli bir bölümünün onayını alacaktır.

Buna karşılık, bazı yorumların **saçmalık** olduğu söylenebilecektir.

Ayrıca, yorum sahiplerinin **liyakat ve ehliyeti** de sorgulanacaktır.

Böylesi bir madde hakkında Kırşehir'in Kaman ilçesindeki ilkokulu sekiz yılda torpille bitirmiş okuma özürlü bir bakkal yorum yaptığında, lafları mantıklı bile olsa, ona, "Sen önce adını doğru yazmayı öğren lütfen, ondan sonra gel!" denilecektir.

Böyle bir konuda ahkâm kesen kişinin **hukukçu** olması istenecektir.

Hek hukukçuya da söz hakkı tanınmayacaktır. **Anayasa hukukçusu** unvanı aranacaktır.

*

İşte, İslam'ın bazı hükümlerine ilişkin yorumların durumu da budur.

Mesela namazın beş vakit olduğu konusunda ihtilaf bulunmamaktadır. Yorum namına kimse farklı bir iddia ile ortaya çıkamaz. Bu yol, kapalıdır.

Ya da mesela öğle namazının farzının dört rekat olduğu konusunda ihtilafa rastlanmaz.

Fakat, büluğ yaşının kaç olduğu konusunda ihtilaf vardır. Bunun da nedeni, konu ile ilgili **farklı** hadîslerin mevcut olmasıdır.

Bunlar hakkrında **müctehitler (uzman hukukçular)** uzun uzadıya tartışmışlar ve bazı sonuçlara varmışlardır.

Bunlardan **usule uygun** olanlar yerleşik mezheplerin ictihatları olarak kabul görmüştür.

Usulsüz olanlar ise, usulsüzlüğü icat edenle birlikte başlamış ve bitmiştir. Ya da ulema tarafından "**sapık mezhep**" olarak mahkum edilmiştir.

*

İmdi, Basbam Tibi gibi İslam hukukçusu olmayan, **Batı'nın seküler sosyal bilimleri adına konuşan satılmış ajanların** "İslamcılık, İslam'ın yorumlarından bir yorumdur" herzesinin, İslam açısından hiçbir kıymeti bulanmamaktadır.

Böylesi **ajanların yerli gölgelerinin** ya da versiyonlarının onlardan çalınıp çırpılmış laflarının da zerre kadar kıymeti yoktur.

İslamcılık olarak savunulan birçok husus, yorum gerektirmeyen, ya kabul ya da reddedilecek hususlardır.

Bu noktada İslamcı olmadığını söyleyen aslında müslüman olmadığını ilan etmiş olmaktadır.

Yani kâfir olduğunu açığa vurmaktadır. Aynı zamanda müslüman olduğunu da söylüyorsa, münafıktır.

En iyi ihtimalle, Kamanlı bakkal örneğimizde olduğu gibi aptal bir zır cahildir. Haddini bilip susması gereken bir soytarıdır.

*

Ne yazık ki ülkemizde küfrün işbirlikçisi münafıkların da, aptal soytarıların da sayısı fazlalaşmış bulunmaktadır.

LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) BEĞENDİĞİ İSLAMCILIK: HALK İSLAMCILIĞI

Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi - Sempozyum Tebliğleri adlı kitapta **(**ed. İsmail Kara, Asım Öz, İstanbul: Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları, 2013) D. Mehmet Doğan'ın da "**İslâmcılık: Bir Adlandırma Meselesi**" başlıklı bir tebliği yer alıyor.

Şöyle diyor:

> "İslâmcılık" farklı seviyede iki ana çizgi olarak XIX. yüzyıl sonlarından itibaren etkili olmuştur. Bilinen ve üzerinde çok durulan Cemaleddin Afganî- Muhammed Abduh tarafından ortaya atılan **Panislâmist (İttihad-ı İslâmcı)** görüşler etrafında oluşan **fikrî-entelektüel "İslâmcılık"** ile, daha çok Osmanlı ülkesinde olmak üzere bütün İslâm dünyasında XIX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren oluşan **halk fikriyatı**, batıya karşı bir nevi kendiliğinden (spontan) "**milliyetçilik**" şeklinde ortaya çıkan görüşler bütünü ve hissiyattır. (s. 120)

Bu laflarda birçok hata var.

Birincisi, ittihad-ı İslam (İslam birliği) düşüncesi Afganî ve Abduh tarafından da seslendirildi diye bu düşünce onlara zimmetlenemez.

Çünkü her müslüman, ittihad-ı İslam'dan yana olmak zorundadır: **"Hep birlikte Allah'ın ipine (*Kur'an*'a) sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin…."** (Al-i İmran, 3/103)

İkincisi, ittihad-ı İslam düşüncesi ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayandığı için İslamcılık diye adlandırılabilirse de, (***Odatv***'cilerin "İslamcı yazar" olarak tanıttığı) D. Mehmet Doğan'ın abrakadabra, hokus pokus diyerek yedirmeye çalıştığı **kavim** eksenli bir düşünce (**ırkçılık/milliyetçilik**), İslamcılık olarak nitelendirilemez. (Pekçok faydalı, kaliteli, güzel

kitap yazmış, gençlerin yetişmesi için didinip çırpınmış bir adama İslamcılık konusunda bu saçmalıkları yazmak hiç mi hiç yakışmıyor.)

Merhum **Babanzade Ahmed Naim Bey**'in belirttiği gibi, İslamcılık ile kavmiyet davası (ırkçılık) birbirine taban tabana zıttır. Bir taraftan da müslümanlık (İslam**cı**lık) davası güden Türkçüler (milliyetçiler), iki zıddı bir araya getirmeye çalışan, yani imkânsızı savunan ideolojik ütopyacılardır. (İslam birliği ideali ütopya değildir, geçmişte yaşanmıştır, gelecekte de yaşanacaktır. İslam ile ırkçılığı birleştirmeye çalışan milliyetçilik ise ütopya bile değildir, içi boş safsatadır.)

*

D. Mehmet Doğan, makalesinin ilerleyen sayfalarında, abrakadabra sanatında devrim yaparak, milliyetçiliğin değil, ittihad-ı İslam düşüncesinin İslamcılık olarak adlandırılmaması gerektiğini savunuyor:

> İslâmcılık, "İttihad-ı İslâm"cılığın veya onun Fransızcası "Panislâmizm"in (ya da kısa söylenişi "İslâmizm"in) tercümesi sayılabilir mi? Öyle ise, çok doğru bir tercümesi değildir ve şimdi konuşulan "İslâmcılık", Osmanlı ve sonrasının, son-radan "İslâmcı" ilân edilen düşünürlerinin yolundan hayli farklıdır. (s. 122)

Oysa yazarın şunu demesi daha mantıklı olurdu: *"XIX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren oluşan **halk fikriyatı**, batıya karşı bir nevi kendiliğinden (spontan) '**milliyetçilik**' şeklinde ortaya çıkan görüşler bütünü ve hissiyat İslamcılık olarak görülebilir mi? Bu, çok doğru bir adlandırma değildir ve şimdi konuşulan 'milliyetçilik', **Kur'an** ve Sünnet'in yolundan hayli farklıdır."*

Evet, yazar bunu demiyor.

Şöyle birşey diyor:

> … **Doktriner İslâmcılık**, ülkesiyle sorunlu, "din"le sorunlu ve siyasetle sorunlu bir akımdır. "**Halk İslâmcılığı**" diyebileceğimiz, sosyal ve siyasal alanda kendini gösteren, göstermekle kalmayan iktisadî ve siyasî hedeflere yönelerek başarı kazanan akım Türkiye'nin geleceğini belirleyebilecek güçlü bir hamle yapmıştır. Oysa "İslâmcı"lar böyle bir sonucu hiçbir zaman derpiş etmemişler, öngörmemişlerdir.

D. Mehmet Doğan şu hokus pokus işini abartmasıymış "eyiymiş".

*

Vikipedi'de doktrin şöyle tanımlanmış: *"Belirli bir konu ya da <u>inanç sistemine</u> ilişkin kabul, <u>ilke</u> ve kurallar bütünü."*

Doktrin kavramını en çok hukukçular kullanırlar, "Doktrinde şöyle, böyle" dediklerine sık rastlanır. Ve kendi aralarında bu kavramı şöyle tanımlamaktadırlar: *"**Doktrin, hukuk** bilginlerinin hukuksal meseleler hakkındaki bilimsel görüş ve kanılarını ifade etmektedir."*

Vikipedi'deki tanım üzerinden gidelim, **doktriner İslamcılık**, "İslam inanç sistemine (dinine) ilişkin **kabul, ilke ve kurallar bütününe dayalı İslamcılık**" demek olur.

Böyle bir İslamcılık, D. Mehmet Doğan'ın zırvalarında geçtiği üzere nasıl "din'le sorunlu" olabilir?!

Dinin kabul, ilke ve kurallarına dayalı olmak, dinle sorunlu olmak mıdır, sivrilmiş zekâ?!

Bu durumda **halk İslamcılığı** denilen icadın da, İslam'ın kabul, ilke ve kurallar bütününü umursamayıp halkın ümniyye, kuruntu ve hurafelerini benimsemek olduğunu kabul etmek gerekir.

Doğan, aynaya bakarsa dinle sorunu olan kişiyi görür. Delil istiyorsa kendi yazdığı zırvaları bir daha okusun.

*

Ancak, doktriner İslamcılık, bazen kendi ülkesiyle ve siyasetle sorunlu olabilir.

Nitekim Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de kendi ülkesiyle (Mekke ile) sorun yaşamıştı. Ve Mekke'deki siyasetle..

Kendi ülkesiyle ve ülkesindeki siyasetle sorun yaşamayan peygamber çok azdır, yok gibidir (Bütün peygamberler Hz. Süleyman a.s. değildir).

Yazarın yaptığı taksimata bakılırsa, halk İslamcılığı adını verdiği garabet, İslamcılıktan başka her şeye benzemekte.. Ülkesiyle ve siyasetle sorunsuz olmak için kırk takla atan bir sirk canbazı..

Fakat, doktrinle (İslam dinine ilişkin kabul, ilke ve kurallar bütünü ile) sorunlu..

Yani dinle sorunlu..

İslam'a göre esas olan senin ülken ve pragmatik siyasetin midir, yoksa kendi ilke ve kuralları mıdır, Bay Hokuspokus?

Yazarın sözünü ettiği halk İslamcılığı, İslam'la ilgisiz bir İslamcılık..

Bunun adına İslamcılık demek, İslam'a ihanettir, hakarettir.

Doğan'ın böyle bir niyeti olmayabilir, o takdirde düşünce özürlü olduğunu kabul edip onu mazur görebiliriz.

Fakat böylelerinin tutup İslamcılık hakkında ahkâm kesmek yerine susmaları kendileri hakkında (ahiretleri bakımından) daha hayırlı olur.

*

Yazar, yukarıya aldığımız sözlerinin hemen ardından şunları söylüyor:

> Bunun Türkiye'de başarılabilmesi gerçekten önemli bir sonuçtur. Çünkü **Türkiye**, İslâm dünyasında **İslâm'la alâkasını kestiğini resmen ilân eden**, bunu da "laiklik"le açıklayan ve ideolojisini yapan tek ülkedir. Arap devletlerinin büyük çoğunluğu esasında laik-din karşıtı tavra sahip olmakla beraber, hiçbirisi bunu **açıkça ilân** etmek yolunu tutmamıştır.
>
> Türkiye'nin "halk İslâmcıları" her halükârda hayatın ve siyasetin içinde kalarak zoru başarmışlardır. Sonuç "İslâmcı"ların değil, sıradan Müslümanların başarısı olarak görülmelidir.

İşte tam da burası bizi **tekfir** meselesiyle karşı karşıya getiriyor.

Maide Suresi'nde "**Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler**"in durumu açıklanır. Bir ayete göre "**kâfirlerin ta kendileridirler**". (5/44)

Diğer bir ayete göre "**zalimlerin ta kendileridirler**". (5/45)

Başka bir ayete göre de "**fasıkların ta kendileridirler**". (5/47)

Bu ayetleri yorumlayan ulemaya göre, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin durumuna bakılır, Allah'ın indirdiği ile hükmedilmesi gerektiğini kabul ediyor, karşı çıkmıyor, Allah'ın hükümlerinin geçersiz olduğunu söylemiyor, fakat bir taraftan da uygulamıyorlarsa, böylelerini "**Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir. Sen de kâfirsin!**" diyerek **tekfir** etmek uygun olmuyor.

Kalpleri hakkında hüküm vermemek, Allahu Teala'ya bırakmak gerekiyor.

İşte, Doğan’ın “Büyük çoğunluğu esasında *laik-din karşıtı* tavra sahip olmakla beraber, hiçbirisi bunu açıkça ilân etmek yolunu tutmamıştır” diyerek bahis konusu ettiği Arap devletlerinin durumu budur.

Ancak, bunlar da öyle örnek alınacak, övülecek devletler değillerdir. **Zalim**lerin ta kendileridirler!

Fasıkların ta kendileridirler!

Buna karşılık, yazarın “İslâm dünyasında **İslâm’la alâkasını kestiğini resmen ilân** eden, bunu da ‘laiklik’le (siyasal dinsizlik ile) açıklayan ve siyasal dinsizliği ideolojisi yapan tek ülke” olarak tanıttığı Türkiye, (İslam dini nazarında, ***Kur’an*** nazarında) bir **küfür devlet**idir.

Bunun lam'ı, cim'i yok!

İşte, fasık ve zalim Araplar’la aranda böyle bir fark var.

Ve bu öyle basit bir fark değil. Uçurum.

Aradaki mesafe, Cennet'le Cehennem arasındaki kadar büyük.

*

Yazarın övdüğü (kendilerini İslamcı olarak tanıtmayan, tanıtamayan, yazarın bol keseden bu unvanı bağışladığı) **halk İslamcıları** neyi başarmışlar?

Türkiye’de neyi değiştirmişler?

Şunu mu demişler: “Arkadaş, bu ülke **küfür ülkesi** olmamalıdır, en azından (***Kur'an***'a göre) **zalim ve fasık** ülke olmalıyız, olabilmeliyiz, onun için, yine bildiğinizi okuyacak olsanız bile, gelin şu Anayasa’yı değiştirelim, 1924’te olduğu gibi anayasamızda **‘Devlet’in dini, din-i İslam’dır'** ibaresi bulunsun. Hiç değilse, İslam

nazarında **küfür devleti değil sade suya tirit fasık ve zalim devlet olalım** (Tabiî ***Kur'an***'a göre, yoksa sen kendini "Demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti" olarak tanıtıyorsun. Çağdaşlığın zirvelerinde dolaşmaktan başın dönüyor). Sen İslam'ı terk edeceksin, reddedeceksin, İslam seni terk etmeyecek, reddetmeyecek, bu olmaz! Sen Allahu Teala'ya sırt çevireceksin, ve Allahu Teala seni terk etmeyecek, bu da olmaz!"

Halk İslamcıları bunları dediler, Anayasa'da buna göre bir değişiklik yapmayı başardılar da bizim mi haberimiz olmadı?!

Halk İslamcıları zoru başarmışlarmış..

Neyi başardılar bre palavracı?!..

*

Neyi başardıklarını sana söyleyeyim..

Birçoklarının sakalını ve başörtüsünü kurtardılar, fakat karşılığında onları laikleştirdiler..

İtikatlarını bozdular.

Laikliği (siyasal dinsizliği) savunur hale getirdiler.

Savunmayan, karşı çıkanları buna zorladılar.

Böylece birçok İslamcı "eski İslamcı, yeni laikçi" (eski "Siyasal İslam"cı, yeni siyasal dinsizlikçi) haline geldi.

Yazık oldu.

SİYASAL İSLAM VE SİYASAL DİNSİZLİK (LAİKLİK)

Vikipedi'nin "İslamcılık" maddesinde şöyle deniliyor:

> **İslamcılık** (genellikle **Siyasal İslam** veya İslami köktendincilik olarak da adlandırılır) İslam'ın kişisel hayat dışında sosyal ve politik alanlarda da yol gösterici kılınmasını hedefleyen "politik-ideolojik hareketler" olarak tanımlanmaktadır.

Siyasal İslam tabiri, kısaca, İslam'ın siyasal boyutunu ifade ediyor.

Başında böyle **siyasal** sıfatı taşıyan pekçok tabir mevcut: Siyasal sistem, siyasal yapı, siyasal hayat, siyasal parti, siyasal iletişim, siyasal katılım, siyasal pazarlama, siyasal düşünce, siyasal davranış, siyasal kültür, siyasal rejim...

Siyasal hayat kavramını alalım.. İmdi, hayat aslında bir bütündür, insan tek bir hayat yaşar, fakat onun içinde siyaset de, ekonomi de, ibadet de, spor da, eğlence de, dinlenme de, kültürel faaliyet de, sosyal ilişki de yer alır. Bunların birbirinden kesin hatlarla ayrılması diye birşey gerçekte mümkün değildir.

Mesela, satış ve reklam geliriyle ayakta duran bir gazete ya da derginin okuyucusunu düşünelim. O kişi, söz konusu gazete ya da dergiye abone olduğunda bu hem bir **kültürel etkinlik**te bulunması, hem **ekonomik** nitelikte bir alışveriş ilişkisi içine girmesi, hem de kimi zaman **siyasal** bir dayanışma sergilemesi anlamına gelir. Yani siyasal hayat, ekonomik hayat, kültürel hayat, sosyal hayat vs. tabirlerini kullandığımızda, birbirinden ayrı yaşanan hayatları değil, aynı hayatın farklı boyutlarını anlarız. Gerçek hayatta bunlar birbirinden ayrılmaz. Ayrım bizim zihnimizdedir.

Siyasal İslam tabiri için de aynı durum söz konusudur. İslam, tektir. Fakat onun siyasal, ekonomik, hukukî boyutları mevcuttur. O boyutları birbirinden kesin sınırlarla ayırmak

da mümkün değildir. İslam'ın şartlarından zekât, dindar birisi için belki salt **ibadet hayatı** içinde düşünülecek birşeyken, bir başkası için **sosyal hayat**taki toplumsal dayanışmanın tezahürlerinden biri olarak değer taşıyor olabilir. Seküler bir ekonomist içinse **ekonomik hayat**ın gelir dağılımı bahsinde incelenecek bir konu olarak kalabilir. Bir siyaset sosyoloğu ise konuyu **siyasal hayatı** etkileyen bir faktör olarak incelemeyi yararlı bulabilir.

Aslında olgu tektir, burada saydığımız şekilde, ibadetten siyasete uzanan dört farklı (paralel) "hayat"ı mevcut değildir.

*

Dinsizlik, ateistlik ve **putperestlik** için de durum aynıdır. Onların da **siyasal** bir boyutu mevcuttur.

Mesela, aslen Türkçe olmayan **laiklik** kelimesini alalım. Bunu Türkçeleştirmek istediğimizde en uygun karşılığın **siyasal dinsizlik** olduğunu görürüz. Evet, **siyasal**.

Laiklik, tam anlamıyla siyasal bir ilkedir. Siyasete, devlet yönetimine ilişkindir.

Ve, kelimenin tam anlamıyla, kâmil manada **dinsizlik**tir. Devletin bir dininin bulunmamasını öngörür. Hiçbir dine mensup olmama, hiçbirini tutmama, hepsi arasında tarafsız kalma demektir. Bunun Türkçe'deki en yalın, anlaşılır ve uygun karşılığı ise, dinin bulunmaması anlamında **dinsizlik**tir.

Dolayısıyla, Türkiye'de Latince'den alınma laiklik kelimesi yerine Türkçe **siyasal dinsizlik** tabirini kullanmak, dilimizin yabancı dillerin tasallutundan kurtarılması bakımından faydalı olur.

*

Türkiye'de Siyasal İslam karşıtlığı ve laiklik (siyasal dinsizlik) taraftarlığı şu anlama gelmektedir:

Müslümana siyaset yasak olsun, **dinsiz**e serbest.. Serbest olmanın da ötesinde, siyaset, **dinsizliğe özgü bir ayrıcalık/imtiyaz** olsun.

İslam'a, siyaset alanında hiçbir hak tanınmasın.. Siyaset, **dinsizliğin** (İslamî bir kavram kullanmak gerekirse: **Küfrün**) egemenliğine terk edilsin..

Türkiye'de bugün yaşanan budur.

Rejim, laiktir. Yani Türkiye'nin rejimi **siyasal dinsizlik** rejimidir.

Bu yüzden, Siyasal İslam'a hiçbir tezahür imkânı ve hakkı tanınmaz.

*

Dolayısıyla, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** ve **Zahidü'l-Kevserî** rh. a. gibi *bu siyasal dinsizlik rejiminin keyfi için hakikatleri eğip bükmeyen* ulemanın ifade etmiş bulunduğu üzere, laiklik taraftarlığı yapan kişi, dinsizliği kabul etmiş, İslam'ı terk etmiş olur.

Siyasal dinsizliği Siyasal İslam'dan üstün görüp tercih eden kişiye müslüman denilebilir mi?!

Merhum **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** hoca da, *"Kıyamazsan baş ve cana, uzak dur girme meydana / Bu meydan içre nice başlar kesilir, hiç soran olmaz"* gazelinin sadist cellatlar tarafından millete ezberletildiği bir kanlı ve sehpalı zaman diliminde kaleme aldığı tefsirinde, laikliğin "**dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidiş**" olduğunu yazmaktan çekinmemiştir (M. Hamdi Yazır, ***Hak Dîni Kur'an Dili***, C. 1, İstanbul: Şura Y., s. 179).

Onun bu ifadesi, **hayatî** risk göze alınarak söylendiği için, “**laikliği benimsemenin küfür olduğunu**” gözlerini kan bürümüş vampirlerin kanlı dişlerinin uzanamadığı bir yerde (Mısır'da) söyleyen Mustafa Sabri ve Zahidü’l-Kevserî Efendilerin beyanından daha değerlidir.

*

İnsanları **laikliğe çağıranlar**, Allahu Teala’ya değil, küfre ve dinsizliğe, İblis’e çağırıyorlar. Bu kişilerin bir taraftan da “İslamcı değiliz, müslümanız” demeleri ve ayet okumaya kalkışmaları da, münafıklıklarını ya da (en iyi ihtimalle) cehaletlerini tescil anlamına geliyor:

“**Allah’a çağıran**, salih amel işleyen ve **‘Kuşkusuz ben müslümanlardanım’ diyen**den daha güzel sözlü kimdir?” (Fussilet, 441/33)

Bir taraftan müslüman olduğunu söyleyip diğer taraftan **laiklik (siyasal dinsizlik)** havariliği yapanlar, ya münafıklıkta ustalaşmış medenî/medineli/şehirli münafıktırlar, ya da iman kalplerine henüz tam yerleşmediği halde müslümanlıklarını başa kakmaya kalkışan kaba saba, özsüz, içi boş, görgüsüz 'çağdaş' bedevîdirler:

Bedevîler "İman ettik" dediler. De ki: İman etmediniz, fakat "Müslüman olduk" deyin. İman henüz kalplerinize yerleşmedi. Eğer Allah'a ve Resulüne itaat ederseniz, Allah işlerinizden hiçbir şeyi eksiltmez. Çünkü Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir.

Gerçek müminler ancak Allah'a ve Resulüne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, **Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad** edenlerdir. İşte doğrular ancak onlardır.

De ki: Siz dininizi Allah'a mı öğretiyorsunuz? Allah, göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini bilir. Allah herşeyi hakkıyla bilendir.

Onlar müslüman oldukları için seni minnet altında bırakıyorlar. **De ki: Müslümanlığınızı benim başıma kakmayın.** Bilakis Allah, sizi, imana hidayet etmekle minnet altında bırakmaktadır. Eğer doğrulardan iseniz.

Şüphesiz Allah, göklerin ve yerin gizliliklerini bilir. Allah, yaptıklarınızı görmektedir.

(Hucurat, 49/14-18)

İSLAMCILIK VE VATANPERESTLİK

Müstear bir adla (Yahya Konuk) yazdığı ***Bosna'dan Afganistan'a Cihadın Mahrem Hikayesi*** adlı kitabıyla tanınan bir yazar, gençliğini anlattığı bir kitap yazmış ve İslamcılığı bıraktığını, millet-çi ve devlet-çi olduğunu açıklamış.

Daha doğrusu hep milletçiymiş, bu da onu vatancı ve/veya devletçi yapmış.

Kendisinden dinleyelim:

> ... Birileri eşyaya, dekora, mekâna takılır, benim gözüm hep insanda, insanın yüzünde, gözünde oldu. Köylüler. İnsanlar. Benim insanlarım. (...) Benim milletim. (...) Halkım benim, milletim. (...) Halkım benim. Milletim. Onun yanında ben ne mesutum. Onu nasıl da sevdim. En çok onu sevdim. Hep onu sevdim.
>
> Halk sevgisi en sabit, en geniş köşe taşı olarak varlık binamdaki yerini aldı. Bu ifade, hayır, onun kadrini ifadeye yetmedi; o daha dipte, daha merkezde, daha yukarda, **daha daha daha ulvî** idi, benim sadıklığım ona idi, bağlanışım, aidiyetim, kimliğim, mevcudiyetim ondandı ve ona doğruydu. (s. 23-4)

Milletine hizmet etmen, yani onun dünyasının ve ahiretinin selameti için çaba göstermen, sevgini ifade için yeterlidir. Böylesi ilan-ı aşklar, bazen sevileni borçlu çıkarıp psikolojik baskı altına alma ve minnet altında bırakma anlamına gelir. Mevlana ***Mesnevî***'de (Veled Çelebi'nin tercümesine göre) "Dilin tefsiri gerçi pek aydınlatıcıdır, fakat dile düşmeyen aşk daha aydındır" der.

Bazen de bu tür ilan-ı aşkların muhatabı, sevildiği söylenen kişi(ler) ya da nesne değıildir. Onlar üzerinden üçüncü kişilere mesaj verilir. "Bakın ben sizin sevdiğiniz, yücelttiğiniz şeylere değer veriyorum, sizin safınızda sayılırım" demek gibidir:

Ve (İbrâhîm onlara) dedi ki: “(Siz) ancak dünya hayâtında aranızdaki muhabbet(e vesîle olmasın)dan dolayı, Allah'tan başka birtakım putları (ilâh) edindiniz. Sonra kıyâmet günü bazıınız bazınızı inkâr edecek ve birbirinizi lânetleyeceksiniz. Varacağınız yer ise ateştir; (o gün artık) sizin için hiçbir yardımcı da yoktur!” (Ankebut, 29/25)

İbrahim a.s., kâfir oldukları için, milletini sevmiyordu. Onları da, vatanını da terk etti.

*

Yazarın millete verdiği konum "arızalı". Millete **ulviyet** (yücelik, yükseklik) izafe etmek doğru birşey değildir. Mesela müslüman olmuş bir **Ermeni**, Ermeni milletinde bir ulvîlik bulunduğunu iddia eder, "Benim sadıklığım onadır, kimliğim, mevcudiyetim ondan olduğu gibi ona doğrudur" derse, bu söz başka kavimden bir müslüman, mesela bir müslüman Türk için ne ifade eder?

"Müslüman olmuş ama, ırkçılık putunu kırmayı başaramamış" diye düşünmez mi?!

Hatta, İsmet Özel gibi "Türklük fikriyatçı"ları, "Oğlum sen müslüman olmuşsun ama, sade suya tirit müslüman olmuşsun, kâfirle çarpışmayı göze alan müslümana Türk denir, sen en iyisi Türk ol, Ermeniliği ağzına alma. '*Müslüman Ermeni*' olmak birşey değil, Türk ol!" bile diyebilirler.

*

Yazar, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Allah Teâlâ'ya ihanet edebilirim, ettim de, günah işleyebilirim, işledim de, ama milletime hıyanet edemez, onun hukukunu ihlal edemezdim.

Allahu Teala'ya **ihanet**, ona şirk koşmak ve küfrü benimsemektir. Mücerret günah, ihanet anlamına gelmez. (Fakat günahta küfre götüren bir yol vardır. Hem kalbi karartması nedeniyle, hem de zamanla haramları helal görecek hale getirmesiyle.) Beşerî hukukta da

benzer bir durum söz konusudur, birçok eylem, devlet nezdinde suçtur, fakat devlete ya da vatana ihanet olarak değerlendirilmez. (Hatta devleti ve dolayısıyla milleti dolandırmış olan bazı tipler için "Herşeye rağmen vatansever adam, devletine sadık" filan denildiği bile olur.)

İşin gerçeği ise şu: Allahu Teala'ya ihanet eden, milletine dünden ihanet eder, edebilir. Misal, **Fethullah Gülen**.. Türkiye'nin **derin devlet**iyle işbirliği yapmak suretiyle Allahu Teala'ya ihanet etti, ve bu ihaneti onu, millete ihanet noktasına götürdü. **İslamî hakikatler söz konusu olduğunda devlet de, millet de teferruattır.** Devletin ya da milletin hatırı için hakkı eğip bükmek olmaz.

Eğer milletin Allah yolunda ise, hak yolda ise, Allahu Teala'ya ihanet etmekle milletine de ihanet etmiş olursun. Milletin Allah yolunda değilse, o takdirde de, milletini "bağlanışın" merkezine koyduğun sürece Allahu Teala'ya ihanet durumundasın demektir.

*

Yazar aktardığımız türden birkaç cümle daha yazdıktan sonra *"Çokları millete bir şey anlatmaya çalışır, ben milletimi anlamaya çalışırım"* diyor. Bu durumda tuğla kalınlığındaki kitapları niye yazmış, anlamak mümkün değil. Bu cümleyi "Çokları Müslümanlar'a bir şey anlatmaya çalışır, ben (gerçek) Müslümanlar'ı anlamaya çalışırım" diye kurabilecek bir pozisyonda olsaydı kendisi için daha iyi olurdu.

Devam ediyor:

> ... Halkım. Milletim. Çocukluğum, Varlığım. Tandığım bütün elle tutulur, gözle görülür, en maddî, en manevî, en dünyevî, en ilahî güzelliklerin yurdu. Yurdum. Vatanım.
>
> Vatan sevgisi, evet. Deminki cümlelerin tamamı aslında Vatan içindi. Vatan sevgisi bana başat aşk, bana yar oldu daima. Onun olmadığı hiçbir yerde

> bulunmadım, demiyorum, bulundum ama orada bulunmamam gerektiğini hep bildim ve sonunda olması gereken oldu, ayrıldım. **İslamcı ideolojiden kopuşumda** bu izleğin de derin izleri vardır. (s. 24-5)

İmdi, **İslamcı ideoloji** dediğin şey, İslam ise, sen aslında hiçbir zaman gerçekten iman etmemişsin demektir.

Yok, İslamcı ideolojiden kastın, İslam'dan farklı birşeyse, "İslam'ı tutma, İslam taraftarlığı yapma" vs. gibi İslam'ın kendisi değil de İslam'a yöneliş anlamına gelen birşeyse, ve insanlar tarafından üretilen bir ideoloji ya da fikir durumundaysa, o zaman sen kendin, sana uygun gelen bir İslamcılık anlayışı üretebilir ve benimseyebilirdin. (Bu, son tahlilde, farklı bir tebliğ anlayışını ya da yöntemini benimsemen anlamına gelirdi.)

Fakat, İslam'la özdeş sayılabilecek bir İslamcılık, ya da gerçekten İslamcılık denilebilecek (İslam'ı referans alan ve almayı öneren) bir İslamcılık, benimsediğin **vatanseverlik ideolojine** izin vermiyorsa, doğal olarak senin bir tercih yapman gerekir. Ya İslamcı ideolojiyi seçersin ya da vatanseverlikçilik ideolojisini.. Bu durumda İslamcı ideoloji, İslam'a karşılık gelir. Vatanseverlik denilen şey ise, gerçekte "**devletçilik**"tir.

Nitekim yazar, bu minvaldeki sözlerini "... yerim vatanın yanından başkası değildi. Vatanın. Yani Devlet'in" diyerek noktalıyor. Yani vatancılığı aslında devletçilik anlamına geliyor.

*

Yazar sözlerini şöyle sürdürüyor:

> İslamcılık vatan sevgisini kırılması gereken bir **put** olarak gösterip ondan bir arazi gibi bahsetmeye başladığı, onu **küstahça ve haince pazarlık** yapılabilecek, vazgeçilebilecek, bölünüp parçalanabilecek bir nesne, bir şey olarak gördüğünü izhar ettikten sonra onunla yürünecek yolum kalmadığı bana zahir oldu.

İslam'a uygun olmayan hiçbir şey İslamcılık olamaz. **Küstahlık ve hainlik** İslam'ın tasvip etmediği özellikler olduğuna göre, İslamcılık da bunu savunamaz.

Ancak İslam, vatan topraklarına kutsallık da izafe etmez. Onun **arazi** parçası olduğunu unutmaz, onu put yapmaz. Milletin de, "**zalûm ve cehûl**" olan insanlardan oluştuğunu görmezden gelmez. Fertleri birer peygamber olmayan, hatta her ferdi müslüman olmayan, hatta müslüman bireylerinin hepsi de müttekî olmayan, çoğunluğu fasık ve facirlerden müteşekkil bir millete ulviyet atfedilmesine izin vermez.

Çocuğunu sevmen doğal karşılanır, fakat sevgin ona **ulviyet** atfetme noktasına vardığında marazîleşmiş olur.

Kayıtsız ve şartsız bir bağlılık ancak "**masum**" olana, haktan hiç sapmayana olabilir. İnsanlardan bu vasfa sahip olanlar ise sadece peygamberlerdir, Allahu Teala'nın "**elçi**"leridir. Bir millet, Allahu Teala'nın kendilerine gönderdiği peygambere tam itaat ettiğinde, o millete sadakatten söz etmek (doğru yolda olduğu için) belki anlamlı olabilir, fakat bu durumda bile sadakat gerçekte peygamberedir. Ve peygamber vasıtasıyla Allahu Teala'yadır.

"**Masum**" olmayan fertlerden oluşan bu millete gelince.. Bunlar topluluk halinde bir araya gelince ve millet diye adlandırılınca masum hale gelmezler. **Çürük** elmaları topladığın zaman ortaya sağlam elma çıkmaz, çürük elmalar yığını çıkar.

*

Vatanı küstahça ve haince pazarlık konusu yapanlara gelince..

Bunu yapanlar, "**Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır**" diyen palavracılardı.

Millî Mücadele sırasında TBMM, daha önce Meclis-i Mebusan'ın (İstanbul'da İngiliz-Fransız-İtalyan baskısı altında olduğu halde) ilan etmiş bulunduğu **Misak-ı Millî**'yi (Ulusal Yemin) kabul etmiş bulunuyordu.

TBMM'yi kuranlar, Meclis-i Mebusan'dan daha az vatansever görünmek istemediler.

Misak'a göre, ilan edilen vatan sınırlarından asla taviz verilmeyecekti. Trakya'nın sadece doğusu değil, şu anda Yunan'ın elinde olan batısı da Misak-ı Millî'yi dahildi. Aynı şekilde Halep, Kerkük ve Musul da vatan toprağıydı. Bunlar asla terk olunamazdı. Olunmayacaktı.

Mustafa Kemal Atatürk de, Misak-ı Millî'yi dilinden düşürmüyordu.

Fakat sonra, kendisi Halep'i tek kurşun atmadan Fransız'a bıraktı. (Maraş, Urfa ve Antep halk tarafından kurtarıldı.)

*

Yazara göre, **İslamcılık** vatan sevgisini kırılması gereken bir put olarak gösterip ondan bir **arazi** gibi bahsetmeye başlamışmış, onu **küstahça ve haince** pazarlık yapılabilecek, vazgeçilebilecek, bölünüp parçalanabilecek bir nesne, bir şey olarak gördüğünü izhar etmişmiş..

İslamcılığın (İslam'a dayanan, İslam'dan delili olan, yani ***Kur'an*** ve Sünnet'ten delil getirebilen İslamcılığın) böyle birşey izhar ettiği yok, fakat, İslamcılıkla uğraşanlar, tam da bunu yaptılar, vatanı vazgeçilebilecek birşey olarak gördüler.

Bölünüp parçalanbilecek bir nesne kabul edip bir kısmını Fransız'a, diğer bir kısmını İngiliz'e (Musul ve Kerkük), kalan bir kısmı da Yunan'a (Batı Trakya) bıraktılar.

*

Sonra da, tehditkâr tavırlarıyla ve **Ali Kemal'in linç edilmesi** gibi olaylarla gözünü korkuttukları, kaçıp gitmesine neden oldukları gariban **Vahideddin**'e vatanı satma suçlaması yöneltip onu günah keçisi yaptılar.

Madem vatan hainiydi, İngiliz'den, İtalyan'dan onun iadesini isteseydiniz, bir mahkeme kurup yargılasaydınız. Hesaba çekip konuştursaydınız. İhanetini itiraf etmesini sağlasaydınız.

Neden bunu yapmadınız?

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Vahideddin'e vatanı satma iftirasında bulunanlara şöyle seslenmişti:

Memleket satmak **iftira**sıyla kıyas kabul etmeyen bir hakikat olmak üzere kendileri **memleketin ruhunu ve namusunu satmışlar**.

Ev satmakla evin haremindeki namusu satmaktan hangisi daha ağır bir alçaklıktır?

Aslında Vahideddin'in sattığı hiçbir şey yoktu. Satan adam, karşılığında birşey alırdı..

Vahideddin'in aldığı şey sadece yoksulluk, yalnızlık, aşağılanma, korku, borç, ve tabutuna konulan hacizdi.

Kaçıp gitmesi, vatanı satmasından, suçlu olmasından kaynaklanmıyordu. Can korkusundandı.

Öldürüleceğini düşünüyordu.

Bence, yanılmıyordu.

Çünkü, saltanatın kaldırılması bir **darbe**ydi, ihtilaldi. **Hukukî** hiçbir temeli yoktu. Kanunsuz bir zorbalıktı.

Nitekim Atatürk, ***Nutuk***'unda, bunun bir **emrivaki** (oldubittiye getirilen iş) olduğunu, TBMM'nin onayının **"İhtimal bazı kafalar kesilecektir"** denilerek **zorla** alındığını söylüyor.

Darbelerden sonra ne olduğunu da biliyoruz. Mesela, darbeyle devrilen **Adnan Menderes**'e ne yapmışlardı?

"Kardeş, çok yoruldun, seni emekli edelim" demediler, astılar.

Atatürk'ün insan hayatına ve canına saygısının ne olduğu da sonraki **şapka idamlarıyla** zaten iyice anlaşılacaktı.

Vahideddin'in karşısında, *millete olan sevgisini millet fertlerini bir şapka için asarak gösteren* "emrivaki"ci bir darbeci vardı.

"Kafa kesme"ye hazır, ve bunu milletvekillerine (milletin vekillerine) söyleyen bir darbeci..

Sonradan da ***Nutuk***'unda bunu övünerek anlatan bir "**fikri hür, vicdanı hür**" edebiyatçısı..

Şapka için adam asan birinden, Vahideddin'e nasıl davranması beklenirdi?

*

Bunların vatan-millet sevgisi ve vatan için ettikleri yeminler böyle birşeydi.. Vatanı bölünüp parçalanabilecek, pazarlık konusu yapılabilecek bir arazi parçası olarak görüp İngiliz'e, Fransız'a ve Yunan'a bırakabiliyorlardı.

Onlardaki insan (halk, millet) sevgisi, şapka giymeyenlerin asılmasında olduğu gibi pek ateşliydi.

Evet, bu ülke, vatanı bölünüp parçalanbilecek bir nesne olarak görüp bir kısmını Fransız'a, diğer bir kısmını İngiliz'e (Musul ve Kerkük), kalan bir kısmı da Yunan'a (Batı Trakya) bırakanları gördü.

Halkçıydılar, milletçiydiler, devletçiydiler, devrimciydiler, cumhuriyetçiydiler, ve de laikçiydiler.

Bir tek **İslamcı** değillerdi.

Bununla birlikte, "Misak-ı Millî bahsinde yaptıkları şey, **küstahça ve haince bir pazarlık**tı" şeklinde cümleler kuranlara rastlamıyoruz.

Vatancılık için İslamcılığı bırakabilen yazar, belki bunu yapan ilk kişi olarak karşımıza çıkar.

SAADET PARTİSİ ‘TUTARLILIĞI’: MİLLÎ GÖRÜŞ-ÇÜ OLALIM, İSLAM-CI OLMAYALIM

Saadet Partisi Genel Başkanı **Temel Karamollaoğlu**, “Ben İslamcı değilim, müslümanım” diyerek hem zekâsından hem de hamiyyet-i diniyyesinden şüpheye düşmemize yol açmıştı.

"***En akıllısı deli Bekir***, ol dahi zincirde yatur" diye bir söz var.

Bir hareketin başındaki yılların siyasetçisi böyle konuşursa diğerlerinin hali nasıl olur?

Görüş kelimesine bir “cü” ekleyerek Millî Görüşçü oluyorsunuz, fakat İslamcı olamıyorsunuz?

Bu nasıl bir akıldır, nasıl bir imandır, nasıl bir davadır, nasıl bir görüştür, nasıl bir siyasettir, nasıl bir zekâdır, nasıl bir idraktir?!

Bu nasıl bir toplu cinnet halidir?

Nasıl bir kitlesel savruluştur?

*

Geçmiş yıllarda internette **Ali Aktaş** isimli bir Saadet Partili avukatın röportajı yayınlanmıştı.

Bu şahıs ta **dinci değil dindar** olduğunu söylüyordu. Yani İslamcı değildi.

İslamcı, yani İslam taraftarı olmayabilir. İslam’la hiçbir ilgisinin olmamasını tabiî karşılarız, dinde zorlama yoktur.

Ancak, kendi kafasından din ve İslam uydurma hakkı olamaz.

Mesela, söz konusu röportajında laik devlete özgü vatandaşlık anlayışını İslam'a mal ediyor.

Böylece, dinci ya da İslamcı olmaması anlaşılır hale geliyor, çünkü dincilik/İslamcılık, dinin bu şekilde tahrif edilmesine izin vermiyor:

Sözleri şöyle:

> Müslümanlık onların [Akpartililerin] dediği değil; o ayetin başında 'Allah size adaleti emreder' der. **Adalet** her şeyi yerli yerine koymaktır; yani bu ülkenin **85 milyonluk vatandaşına eşit davranmak ve hiçbirine farklı muamele yapmamaktır**. Devletin imkanlarını sadece yakınlarınız için kullanırsanız dini tepe taklak etmiş olursunuz. Mehmet Metiner gibi isimler dini tepe taklak hale getiriyor.

*

Adalet ile **eşitlik** farklı şeylerdir.

Bugünkü Türkiye'de adalet de, eşitlik de yok yeterince yok.

Mesela, **dinsiz, dinle ilgisiz** kanunlar çıkarmak Türkiye'de serbest.. Ama, dine göre kanun çıkarmak yasak..

Şimdi bu, eşitlik mi?

Değil..

Dinsiz rejimin mantığı şöyle çalışıyor: *"Ha, bunu **Allah** mı emretmiş?.. O zaman olmaz.. **Allah'a bu işler yasak**.. Falanca vatandaş mı istemiş, o zaman olabilir.. Bu, onun hakkı. **Şeytanca** şeyler de isteyebilir, serbesttir. Vatandaşlara, Allah'ın istediğini istemek yasaktır, ama putlaştırdığı bir liderin, mesela **Atatürk**'ün istediğini isteyebilir. İstemek de*

bir tarafa, istemeye mecburdur. Bu noktada ona ***hürriyet*** *yok!. Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalma yemini yapacak, onun dışına çıkmayacak. O yemini yapmazsa, ne milletvekili olabilir, ne birşey. Vatandaşlık haklarından yararlanamaz."*

Böyle bir düzende 85 milyonun **eşitliği** edebiyatı bir masaldan ibarettir.

Adalet ise zaten bu ülkede, meşhur bir işadamının dediği gibi, **bir kadın adı**dır.

*

Ali Aktaş'a, söz konusu röportajında şöyle bir soru yöneltilmiş:

> *"**Kuran***'**da 'siyasette her şey mübahtır' denildiği için olabilir mi tüm bunlar?"**

Soruyu soran bayanın adı **Seran Vreskala**..

Ve Ali efendi, bu gayrimüslim olduğu anlaşılan bayana, *"Kızım sende bu bilgi ve kafa varken gelip benimle röportaj yapmak yerine* ***ilkokulu yeniden okuman lazım****"* demiyor.

Tamam, insan bilgisiz olabilir de, bu kadar mı geri zekâlı olur?

Kur'an'da böyle birşey olmayacağını, olamayacağını tahmin edemeyecek kadar bön bir mahluka hadi diyelim ki İslam'ın hiç bilinmediği bir diyarda rastlanabilir de, bu bayan Türkiye'de yaşıyor.

Ali efendinin cevabı şöyle:

> Yok ya! O ancak bir **savaş hali** için söz konusu olan bir şey, bu savaş değil ki! Aynı İslam **iç savaşı**n haram olduğunu söyler. Siyasi bir mücadelede rakibime asla **hile** yapamam ki! **Yalan söyleyemem**, söylersem bu günahtır.
> Asla **meşru** görülemez.

*

Bir defa, İslam'a göre, **savaş** halinde de herşey mübah değildir.

Mesela, yaşlılar, kadınlar, çocuklar, ibadethanesine çekilmiş rahipler öldürülemez.

Müsle (ölülerin bedenlerinin parçalanması gibi şeyler) yapılamaz.

Avukat, röportajı yapan bayanın "**… herkes dinci ile dindar arasındaki farkı bilmiyor"** şeklindeki lafı üzerine de şunları söylemiş:

> Çok doğru bir noktaya değindiniz; dinciler Allah'ı temellük ediyor. Allah'ı ve cenneti **kendi mülkü** görüyor. **Dindar** olan dine inanır ve gerekçelerini doğru bir şekilde yerine getirmeye çalışır ama **dinci**ler -inanmasalar bile**- dini ve Allah'ı kullanarak** kendine yer bulmaya ve kendini gözetmeye çalışır, **günah** işlemek umurlarında bile olmaz. **'Ey iman edenler, iman ediniz'** diye bir ayet var, çok garip değil mi? Dolayısıyla bizimkilerin imanı dünyaya ait bir şey ve **din onlar için sadece bir aparat.** Ünlü düşünür **Lord Acton**'un bir sözü var; '**iktidar yozlaştırır, mutlak iktidar mutlak yozlaştırır**'. Bugün yaşadığımız problem de iktidarların sınırlandırılmamasından kaynaklanıyor. **Yasama, yürütme, yargı**nın tek kişide toplanmasında ve yargının tüm atamalarında söz sahibi olan kişi **kral** değildir de nedir? **Dinî fetva** vermeye başlarsa da **peygamber** olur zaten. Biriyle röportaj yapmışlar; adam cumhurbaşkanı için 'tanrıyım desin bari tapak' demiş; o hesap.

*

Dincilik buysa, **din istismarcılığı** nedir peki?

Neden "**din istismarı**" demiyorsun da, "**dincilik**" diyorsun?

Ve de, şu *"Ben **İslamcı** değilim, müslümanım.. **Kur'an'**da **müslüman** tabiri geçiyor, İslamcı değil"* diyen angutlar, böyle konuşan kişilere karşı, ***"Kur'an'**da bunlar için **dinci** denilmiyor, **münafık** deniliyor. Eğri oturup doğru konuşalım. **Bu dincilik değildir, bunun adı münafıklıktır"*** neden demiyorlar?

Çünkü, kendileri de şu veya bu düzeyde münafık durumundalar.

Münafık tanımına uyuyorlar.

*

Yasama, yürütme ve yargı meselesine gelelim..

Bir defa, ***Kur'an*** ve Sünnet'le kayıtlı olmayan bir yasama faaliyeti, **rablik taslamak** demektir, **peygamberlik** taslama değil.

Nitekim merhum fakih ve müfessir Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetini açıklarken, bu **parlamentoları**n konumunun **rablik (tanrılık) taslama** olduğunu açıkça söylemektedir.

Küfürdür.

Ve parlamentoların bu konumunu kabul edip onaylamak da İslam nokta-i nazarından **şirk**tir. Küfürdür.

Allahu Teala'ya ortak koşmaktır.

*

Dinî fetva vermeye gelince..

Keşke **dinî** fetva verecek **dinî bilgi ve hassasiyetleri** olsa da verseler.

O zaman **peygamber** değil, **âlim** olurlar.

Şimdi **dinî fetvalar** vermiyorlar, **laik yasalar** koyuyorlar, işin kötüsü, bir de tutup laikliklerini **Şeriat**'e karşı savunuyorlar.

Lord Acton'a gelince..

Şu sözler de ona ait:

> Bizim itaat etmek zorunda olduğumuz, bütün sivil otoritelerin etkisini azaltmakla ve bütün dünyevî çıkarlardan fedakârlık etmekle yükümlü olduğumuz şey, Tanrı'nın, **bizzat kendisi kadar ebedî ve mükemmel olup zatî mahiyetinden** kaynaklanan ve (yaratıcısı olması itibariyle) bütün uluslar, dünya ve gök üzerinde hükmünü yürüten **değişmez kanunları**dır.
>
> **That which we must obey, that to which we are bound to reduce all civil authorities, and to sacrifice every earthly interest, is that immutable law which is perfect and eternal as God Himself, which proceeds from His nature, and reigns over heaven and earth and over all the nations.**

İşte meselenin püf noktası burasıdır..

Allahu Teala'nın, mükemmel ve ebedî olan değişmez kanunlarını, yani **Şeriat**'i savunabiliyor musun?

Başımızda **diktatör i**stemiyoruz, fakat bu, tek bir kişi yerine **kalabalıkların şeytanî ve nefsanî tercihlerine** "tapmayı" savunmamızı gerektirmiyor.

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاء الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“Sonra da seni o (din ve dünyaya dair) iş’te/emirde bir şeriat üzere kıldık. O halde sen ona tâbi ol; ve (cahil) bilmeyenlerin (nefsânî-şeytanî) arzularına uyma!” (Casiye, 45/18)

ERDOĞAN'IN MİSYONU VE İSLAMCILIK

*"Dünün Erdoğan'ı yok artık. O 'İslami devlet' diyen Erdoğan gitmiş, yerine '**Din devletine karşıyım**, **dinsel milliyetçiliğe** hayır!' diyen bir Erdoğan gelmiş. Dün Avrupa Birliği'ne 'Hıristiyan kulübüdür' diyerek karşı çıkan Erdoğan, bugün başbakan sıfatıyla AB ile bütünleşmek için elinden geleni ardına koymamakta kararlı."*

Yukarıdaki satırlar, Akparti milletvekili **Mehmet Metiner**'e ait. Ancak bu ifadeler, tıpkı milletvekili seçilmesinden sonra gündeme gelen ve Metiner'in Erdoğan'dan özür üstüne özür dilemesine yol açan (Kürt sorununu çözemeyeceği, çünkü **antidemokratik** yapıda olduğu şeklindeki) sözlerinin aksine, pek yeni değil, 11 yıl öncesine ait (Bkz. Mehmet Metiner, "Dünden bugüne Tayyip Erdoğan", **Radikal**, 6 Temmuz 2003).

Erdoğan, antidemokrat olarak nitelendirilmesini hazmedememişti. Fakat din devletine ve dinsel milliyetçiliğe karşı olduğunun söylenmesinden herhangi bir rahatsızlığı yoktu.

O yüzden, **Metiner**'i bu konuda hiçbir zaman yalanlamadı.

*

Gerçek şu ki, Türkiye'deki dinî **cemaat**, kurum ve organizasyonları **içerden** kontrol eden ve yönlendiren **derin yapı**, bir parçası olduğu **uluslararası düzen**in de talepleri doğrultusunda, bu oluşumları **kendileri açısından mutedil ve ılımlı, İslâmî açıdan ise ölçüsüzlük ve aşırılık** anlamına gelen bir çizgiye sürüklemiş bulunuyor.

Bu çerçevede, **28 Şubat Süreci** ile birlikte, **dinî cemaatlerin laikliği içselleştirmesi** operasyonu büyük ölçüde tamamlanmış durumda. Bu sosyal "tepkime"nin katalizörlüğünü ise ne yazık ki **Akparti** üstlenmiş bulunuyordu.

Türkiye’deki İslâmî hareketin laikleştirilmesi ameliyesine katkıda bulunmuş olan **Akparti**’nin liderine, Arap toplumlarının da laikliği içselleştirmesi için sanki bir tür **taşeronluk** görevi verilmiş gibi, onun tutup Araplar’a **laiklik** tavsiyesinde bulunduğu da görüldü.

Aslında, “durumdan vazife çıkarma” işgüzârlığına soyunmuştu.

Her halükârda, Erdoğan’ın **Mısır**’da şu ifadeleri kullanmış olması, dikkatle değerlendirme konusu yapılmayı hak ediyor:

> Türkiye’de anayasa laikliği, devletin **her dine eşit mesafede** olması olarak tanımlar. Laiklik kesinlikle ateizm değildir. Ben Recep Tayyip Erdoğan olarak Müslümanım ama laik değilim. Fakat laik bir ülkenin başbakanıyım. Laik bir rejimde insanların dindar olma ya da olmama özgürlüğü vardır. **Ben Mısır’ın da laik bir anayasaya sahip olmasını tavsiye ediyorum.** Çünkü laiklik din düşmanlığı değildir. **Laiklikten korkmayın. Umarım ki Mısır’da yeni rejim laik olacaktır. Umuyorum ki benim bu açıklamalarımdan sonra Mısır halkının laikliğe bakışı değişecektir.**

Mısır halkının laikliğe bakışı değişecek midir bilmiyorum, ama Arap müslümanların **Erdoğan**’a bakışının değişeceği kesindi.

Nitekim, Mısır **İhvan-ı Müslimîn**’inin, yani Müslüman Kardeşler teşkilatının, Erdoğan’ın açıklamalarına tepki gösterdiği medyaya yansımıştı.

Erdoğan, bu tepkiyle ilgili olarak daha sonra şu açıklamayı yapmıştı:

> Bir çeviri hatasıyla, benim sözlerim yanlış anlamaya yol açtı. Çünkü Arapça’da ‘dinsizlik’ anlamına gelen bir kelime var. Laiklik terimi olarak o seçilince tepki oldu. Halbuki, laiklik din düşmanlığı demek değildir. **Devlet bütün inançlara**

> **eşit mesafededir.** Onların inançlarının da **garantörü**dür. **Laiklikten korkmayın** derken bunu kastediyoruz.

Ben de buradan Erdoğan'a çok basit bir soru yöneltiyorum:

Bu ülkede, '*Kur'an ve Sünnet'e göre yönetilmek istiyorum*' diyenlerle '*Laiklikle yönetilmek istiyorum*' diyenler eşit sosyal ve siyasal haklara sahip mi?

Şöyle de sorabiliriz: Bu iki kesim devlet kurumları tarafından **aynı muamele**ye mi tabi tutuluyor?

Sen **hangi eşit mesafe**den, hangi **garantörlük**ten söz ediyorsun?

Söylediğine sen kendin inanıyor musun?

Evet, bunlar basit sorular. Ama, Erdoğan gibiler için, cevap verilemeyecek kadar **zor**.

*

Bir başka basit soru daha: Neden Türkiye'nin laikliğini **din hürriyeti** açısından Avrupalılar bile beğenmiyorlar?

AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel **Barroso**, 2008 yılında resmî ziyaret için Ankara'ya geldiğinde, Başbakan'la birlikte yaptığı basın toplantısı sırasında niçin şu uyarıyı yapmıştı:

> "**Demokratik laiklikte din yokmuş gibi davranılamaz**. Bir bireyin kadın olsun erkek olsun bireysel haklarını tanımak gerekir. Böyle olunca devlet ile toplum arasındaki en iyi ilişki kurulmuş olur."

Barroso, bizimkilerin biraz kıt anlayışlı olduklarını düşünüyor olacak ki, sözlerini teyid etme gereğini de duymuştu:

> "Demokratik laiklikten bahsederken bir din yokmuş gibi davranamayız. Toplumda din vardır. Demokratik devletin de din özgürlüğüne saygı göstermesi gerekir."

Barroso, *"AB olarak bizim laiklik anlayışımız budur"* demiş, başörtüsüyle ilgili olarak da, *"**Türban** her kadının **kendi karar alması** gereken bir konudur"* şeklinde konuşmuştu.

Ve, Erdoğan'ın Mısırlılar'a model olarak gösterdiği Türkiye laikliği çerçevesinde, başörtülü bir avukat bayan daha yeni mahkemede duruşmaya katılabiliyor.

Ve Erdoğan, tutmuş din özgürlüğünden bahsediyor. Bu laik ülkede başını açmak isteyenle örtmek isteyenin **aynı haklara** sahip olduğuna inanmamızı bekliyor.

*

2007 yılında, ***Aksiyon*** dergisi, bir Amerikan akademisyenle, Prof. Dr. **Jenny White**'la Akparti'nin ideolojisiyle ilgili bir röportaj yapmıştı. Prof. White, "*Sizce AK Parti'nin geleceği, Türkiye'de İslamcılığın geleceğidir denilebilir mi?*" şeklindeki soruyu şöyle cevaplandırıyordu:

> **İslamcılık çoktan sona erdi.** 6-7 yıl önce aslında bitti bu. Benim bildiğim akademisyenler arasında da artık kullanılmıyor. İslamizm 1990'larda **Müslüman modeli siyaset**e dönmüş gibi görünen Türkiye'de siyasi İslam'a dayalı 1980'lere ait bir hareketti. Bu modele göre kamu görevlileri **birey olarak dindar** Müslüman olabilirler ve bununla birlikte bir çeşit teknoloji olarak gördükleri **seküler demokratik** bir hükümet idare edebilirler. Bu görüş **Türk İslamı**'nın Orta Asyalı, Osmanlı ve Sufi mirası nedeniyle **Arap İslamı**'ndan farklı olduğu ve tabiat olarak da daha toleranslı olduğu önermesine dayalıdır. AK Parti kurulduğunda, zaten seleflerinden daha ılımlıydı. 1980'lerde, Erbakan'ın konuşmaları oldukça radikaldi.

Evet, Türkiye'de İslamcılığın çoktan sona erdiğinin elin Amerikalısı farkındaydı, fakat ülkemin dünyadan habersiz müslümanları bunu White'tan beş yıl sonra tartışmaya başlayacaklardı.

Ve, dışardan bakıldığında İslamcı cenahta yer aldıkları düşünülen birtakım yazarların, **İslamcılığı öldürmek** için laiklerden çok daha fazla kurşun yağdırmaları, İslamcılığın artık sona ermiş olduğu haberini birilerinin bir **müjde** gibi beklediğini gösterecekti.

Bunlar, eski İslamcılar, yeni Akpartililerdi.

Akparti ise, kuruluşundan itibaren, **Fukuyama'nın "tarihin sonu" tezi çerçevesinde zaferini müjdelediği "serbest piyasa ekonomisinin" (kapitalizmin) ve demokrasi"nin safında yer alarak** kendisini "**muhafazakâr demokrasi**" kuramını geliştirmeye adamıştı.

"***Türkiye'de İslamcılık neden öldü?***" şeklindeki soruya Prof. White'ın verdiği cevap ise şöyleydi:

> "İlk olarak Türk-İslamcılar Türk devlet kurumlarına **şeriat hukuku**nu uyumlaştırma/dahil etmeye zorlamaya istekli değildiler; ikincisi ordu buna asla izin vermezdi; üçüncüsü de anketler **Türk halkının** şeriata dayalı bir hayata, genel olarak da din ve siyasetin karıştırılmasından yana olmadığını gösteriyordu."

Prof. White, Türk halkının müslümanlığının ne menem birşey olduğunu gayet iyi biliyordu.

Fakat, Türkiye'nin "üçkâğıtçı" "müslüman"ları, hem Şeriat'e karşı olup hem de "dünyanın en iyi müslümanları olduklarına, İslâm'ın en iyi Türkiye'de yaşandığına" inanmamızı istiyorlardı.

"*AK Parti'ye karşı* ***28 Şubat benzeri*** *bir sıkıştırma bekliyor musunuz?*" şeklindeki soruya ise, "Hayır," diye cevap veriyordu, "*Onlar böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadılar.* ***Tam aksini*** *yaptılar.*"

Evet, tam aksini fazlasıyla yaptılar. İslamcılığı öldürdüler, **laikliğin Arap dünyasındaki misyonerleri** olabildiler.

*

Kahraman ordumuzun bazı şerefli mensupları ise, bu "tam aksini" yapma durumunu Akparti iktidarının ilk yıllarında farketmek istemedikleri için, bir süre sonra, "**Silivri**'nin yolları dar" diye "ırlamaya" başlayacaklardı.

"**28 Şubat benzeri sıkıştırma**" heveslilerinin, "kışkırtılmaya" ihtiyaç duymadıkları, **kuzunun kurtun suyunu bulandırması** hikâyesinde olduğu gibi, "**kışkırtılmış gibi yapma**" konusunda sınırsız bir hırs, yetenek ve gözü dönmüşlük sergiledikleri ortadaydı.

Bunlar, **ne zaman kışkırtılmış rolü oynamaları gerektiğine de ancak Amerikalılar'ın karar verebileceğini, kendi kendilerine gelin güveyi olup kışkırtılmışlık sergilemelerinin sonunun pek iyi olmayacağını** biraz geç anlamışlardı.

Dünyanın fark ettiği gerçeği "**kurmay zekâsı**"nın da kavraması için, Silivri'de biraz tefekkür ve tetebbuda bulunmaları gerekiyordu.

*

Çağdaş İslam'la ilgili 35 kitabı, makale ve konferanslarıyla tanınan Prof. Dr. John Esposito, ***"İslam'ın Geleceği" (The Future of Islam,*** Oxford University Press, 2010) adlı kitabında şöyle diyor:

> Kurucuları Recep Tayyip Erdoğan (Başbakan) ve Abdullah Gül (Dışişleri Bakanı ve şimdi Türkiye Cumhurbaşkanı) İslamî bir parti olan Refah ve onu izleyen

> Fazilet partisinde anahtar figürler olsalar da, AKP ekonomik kalkınma ve toplumsal muhafazakarlık üzerine daha güçlü bir vurgu yapan, daha kapsayıcı biçimde **çoğulcu (İslami olmayan)** bir parti olmayı tercih etti.
>
> **AKP, Türkiye'nin AB'ye üyeliğini ve liberal piyasa ekonomisini savunan ılımlı, Batı yanlısı bir partidir.** AKP'nin tarihi ve uygulamaları göstermiştir ki, **politikanın realiteleri** İslamcıları, deneyimlerden bir şeyler öğrenmeye, vizyonlarını genişletmeye, değişik seçim ortamlarına **adapte olmaya** ve etkin biçimde hükümet etmeye yöneltebilir….
>
> … Yurt içinde Ordu ve laik muhalefet tarafından 'İslami yönelimli' bir hükümete yönelik ifade edilen **korkuların boş olduğu** kanıtlandı.

İşte bu gerçeği, **Silivri sakinleri** anlamak istememişlerdi.

*

Esposito'nun vurguda bulunduğu "**politikanın realiteleri**" üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Akparti açısından bakıldığında, politikanın realitelerinin özellikle **28 Şubat Süreci** anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz.

Bu süreci hazırlayıp yöneten iç ve dış güçlerin amacı da, Türkiye'deki İslamcı oluşumları, kendi "realite"leri çerçevesinde **yeniden biçimlendirmek**ti.

Ancak, Recep Tayyip Erdoğan ile Yaşar Büyükanıt'ın "gizemli" **Dolmabahçe Antlaşması** sonrasında bir kırılma yaşandı.

Amerika'dan "kazık" yiyen Ergenekoncu taifesi, Erdoğan'a istediği müstakbel cumhurbaşkanlığını ve hatta başkanlık sistemini vaat ederek, yeni bir ittifak arayışına

girdiler. Erdoğan'ın "irticacı" olmadığını, aslında laikliğin taminatı olabileceğini birden bire anladılar.

*

28 Şubat Süreci'nin, hem Akparti'nin geldiği çizgi, hem bir cemaatin "**dinler arası diyalog**" söylemini faaliyetlerinin odağına yerleştirmesi, hem de
geleneksel **tarikat** yapılarının ulusçu/ ulusalcı söylemlere ve
partilere **eklemlenmesi** itibariyle, başarıyla sonuçlandığı inkâr edilemez.

28 Şubat Süreci'nde aktif biçimde kullanılmış olan **aktör ve figüranların** tasfiye edilmiş olması, söz konusu sürecin başarısız olması anlamına gelmez.

Bir operasyonda planlayıcı ve uygulayıcı olarak rol alanlar, bir **araç** olan operasyonun "amacını" benimsemek yerine, "operasyonun bizzat kendisini" **amaç** haline getirirlerse, operasyonun amacına zarar vermeye başladıkları için **tasfiye** edilirler.

*

Esposito'nun kitabının ***Financial Times***'teki tanıtımında söylenenler de önem taşımaktadır:

> Esposito'nun analizine göre İslam'ın **Reformasyon**a ihtiyacı yok: Reformcular Müslüman dünyanın her köşesinde çalışıyor. Batının kendisinin değişmeye ihtiyacı var….
>
> Esposito sorunun İslam'ın durağan olduğu ve 'hiç Müslüman reformcu yok' varsayımıyla yanlış yönlendirildiğine inanıyor. Yazar **reformcu İslam**'ın uzun ve şöhretli geleneğinin yaşadığını ve olumlu durumda bulunduğunu belirtiyor, şu görüşü savunuyor: "Bugünün reformcularının sayı ve çeşitliliği sık sık gündeme getirilen bir soruyla saptırılıyor, şüpheli imalarda bulunuluyor. **'Hiç Müslüman**

reformcu var mı?' deniliyor. Daha az olmasını dilerdim, çünkü aralarından temsilci örnekler seçerken zorlanmazdım."

*

Prof. White'ın yukarıda sözünü ettiğimiz röportajının bütününe bakıldığında, elinden geldiğince **objektif** kalmaya ve veriler ne söylüyorsa ona göre konuşmaya çalışan bir akademisyenle karşı karşıya olunduğu anlaşılıyor.

Siyasal İslam'ın İflası (Metis Yayınları) kitabıyla tanınan Olivier Roy'un ise, İslâmcılık konusunu çok daha iyi bildiği ve analiz ettiği inkâr edilemez. Yirmi yıl öncesinden şunu söylüyordu:

> İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, **sıradanlaşıyor**, genel siyasal manzarayla **bütünleşiyor**, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. Cezayir'de iktidara geleceğinden kuşku duyulmasın. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. **'Sosyal-demokratlaştı'.**" (s. 11.)

Bugün Türkiye'de yaşanan da budur. **Eski İslamcılar, sosyal demokrat hale gelmiş bulunuyorlar.**

Kuşkusuz **eski İslâmcılar**, kendilerinin sosyal-demokrat olarak adlandırılmalarına itiraz edeceklerdir. Ama **muhafazakâr demokratlıkları ile topluma olan bağlılıklarının toplamı, Avrupa'dan bakıldığında bir tür sosyal demokratlık olarak okunabilir.**

*****

Akparti'ye yönelik **kapatma davası** sırasında Avrupa'nın ona verdiği destek de bunun sonucudur.

Strasbourg’da ‘**acil**’ gündemle toplanan **Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi**, Türkiye’deki demokratik kurumların işleyişi ile ilgili bir rapor hazırlamış ve bu rapor, 3 ‘ret’ ve 3 ‘çekimser’ oya karşı 65 parlamenterin desteğiyle kabul edilmişti.. **6’ya karşı 65.**

Sosyalist Enternasyonal’e mensup parlamenterler de AK Parti’ye destek vermekten geri kalmadılar. Türkiye’de yaşananları ‘yargı darbesi’ olarak gören **Sosyalist Grup Başkanı** Andreas Gross, Anayasa Mahkemesi’nin asla parlamentonun yerini alamayacağını söylemişti.

Avrupa Birliği Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk de, kapatma davasına atıfta bulunarak, “***Avrupalı sosyal demokratlar CHP’den utanç duyuyor***” diye konuşmuştu.

*

Türkiye ile AB arasındaki katılım müzakerelerini izleyen bir çalışma grubunun üyesi olan **Sosyalist Partili** Morgan Johansson da, yayınlanmak üzere ***Expressen*** gazetesine ve Türkiye’deki dostlarına gönderdiği “***CHP, Sosyalist Enternasyonal’den atılmalı***” başlıklı bir makale kaleme almıştı. Orada şunları söylüyordu:

> “**AKP aşırı İslamcı olmaktan uzak**, geniş görüşlü, farklı fikirlere saygılı bir parti; sosyal politikalar konusundaki görüşleri de **sosyal demokrasiye yakın.**”

2007 yılında da, Alman **Sosyal Demokrat Partisi**, yayınladığı “***21. Yüzyılda Sosyal Demokrat Dış Politika***” adlı kitapta Avrupa’daki sosyal demokrat liderlerin yazdığı 47 makaleye yer vermişti. Türkiye mahreçli **tek** makale, **Erdoğan**’ın Avrupa Birliği ile ilgili bir yazısıydı.

“Sosyal demokrasi”nin, “**nasyonal**/ulusal/millî **sosyalizm**”, yani **Nazizm** ile bir akrabalığının bulunduğu da bir gerçek..

Erdoğan'ın Avrupa'dan "sosyal demokrasi" olarak görünmüş ve okunmuş olan "muhafazakâr demokratlığı"nın, "**ulusal** sosyalizm" ile kesişen boyutunu, sık tekrarladığı şu ifadelerde görmek mümkün: "*Tek devlet, tek vatan, tek millet, tek bayrak.*"
Bu, **Naziler**'in mottosunun uyarlanmış bir biçimi aslında: "**Ein Reich, ein Volk, ein Führer: Tek devlet, tek halk, tek lider.**"

Asıl önemli olan ise şu: Erdoğan'ın "resmî ideoloji" ile herhangi bir sorunu yok. Tam aksine, onu tamamen içselleştirmiş durumda. "Ulusal sosyalizm"in "**ulusal**" boyutunu yansıtan söylemleri, bunun bir yansıması.

*

Bu açıdan bakıldığında, Erdoğan'ın **Özal**'dan farklı bir noktada durduğunu kabul etmek gerekiyor. Özal, "**Atatürk tabu değildir**" diyebilmiş bir isimken, Erdoğan'ın ikide bir "Mustafa Kemal"e gönderme yaptığını ve Atatürkçü meşruiyet algısını yeniden ürettiğini görüyoruz. "Muasır medeniyet seviyesi" lafı ve "2023 vizyonu" gibi laflarla sembolik mesajlar vermeyi de ihmal etmiyor.

Bu nedenle, Erdoğan'ın Mısır'da **laikliğin misyoneri** olarak arz-ı endam etmiş olması, bir çelişki ya da tutarsızlık değildir.

"**Din milliyetçiliği, bölge milliyetçiliği ve etnik milliyetçilik adına üretilen siyasetlerin, son kullanma tarihi geçmiştir**" cümlesi de Erdoğan'a ait.

*****

Evet Erdoğan, "**Din milliyetçiliği adına üretilen siyasetin son kullanma tarihi geçmiştir**" gibi, **aşağılayıcı** bir ifadeyi kullanabiliyor.

Belki Erdoğan için "**kullanma**" tarihi geçmiş olabilir, ama Müslümanlar için "inanma" ve "ideal olarak benimseme" hiçbir zaman **bir süre ya da tarihe** bağlanamaz.

Evet, bir mümin İslâmî idealleri kişisel olarak gerçekleştirecek güçte olmayabilir veya bunların belirli şartlar çerçevesinde gerçekleştirilmelerinin zor olduğunu düşünebilir, fakat yine de, bu ideallere karşı **saygılı** bir dil kullanmak zorunda olduğunu bilir. O ideallere yürekten bağlı olması gerektiğini anlar.

İslâm âlimleri "küfr"ü, "**Şer'an tâzimi vacip olanı tahkir, tahkiri vacip olanı tâzim**" olarak boşuna tanımlamıyorlar.

Böylece Erdoğan, bazılarına göre, sözde "**din üzerinden siyaset yapmak**"tan vazgeçmiş, "**dindarlığı benimsemiş**" oluyor, gerçekteyse, bu tutumuyla **dindarlığı katletmekteydi.**

Bu tarz bir **dindarlık** yoktur ve olamaz.

*

Bununla birlikte, Erdoğan'ın bu konudaki söylemi ile eylemi arasında bir tutarlılık da mevcuttur. Erdoğan için "din milliyetçiliği", "son kullanma tarihi geçmiş" bir şey olmasaydı, **hıristiyan AB üyeliği** hedefine böylesine kararlı ve katı biçimde kilitlenemezdi.

Erdoğan'ın, geçmişte **din istismarı** yaptıklarını, artık bundan vazgeçtiklerini itiraf ettiği de biliniyor.

Bu itirafı, kendisi açısından bir özeleştiri kabul edilebilirse de, İslâm'la ilgili bütün talepleri ve başkalarına ait çalışmaları da "istismar" olarak görebilecek ve **suçlayabilecek bir çizgi**ye doğru kaydığının işareti olarak yorumlanmaya müsaittir.

Şayet Erdoğan, geçmişte din istismarı yapmamış, ihlâsla dine hizmet etmiş olsaydı, bugün geldiği noktaya savrulmazdı.

*

Bütün bunların yanı sıra, Erdoğan'ın "**din devletine inanmamak**" gibi beyanları da oldu. Bu tür ifadelerin, İslamî bakış açısıyla değerlendirildiğinde itikaden tehlikeli olduğunu ayrıca söylemek, belki de lafı uzatmak olur.

Akparti'nin toplumsal, ekonomik ve hukukî nitelikte birçok olumlu gelişmeye ve zinanın suç olmaktan çıkarılması gibi olumsuz gelişmelere imza attığı bir gerçek olmakla birlikte, olumlu icraatın bedeli **İslâmcılığın bitişi** ya da İslâmî kavramların ve ideallerin aşağılanması olacaksa, gelinen noktanın bir müslüman için **kabul edilemez** olduğunu belirtmek gerekir.

Doğal olarak, Akparti'nin vaat ettiği "laik, kalkınmış ve demokrat" yaşamı **ideal** olarak benimseyenler için bu tespitin bir kıymeti yoktur, çünkü onlar için İslâmcılık zaten bitmiş demektir.

*

Önemli olan, hakkı savunmaktır. Ancak, tek derdi sözde "millîlik" ya da riyakârca "yerli"lik olanlar için bu, fazla bir anlam ifade etmez. Onlar için, "**yerli batıl**", "yerli saymadıkları hak"tan daha değerli olabilir.

Böyleleri, millî ya da yerli putlara tapınmaya her zaman hazırdırlar.

Akparti-Cemaat savaşı ise, bir hak-batıl mücadelesi değil, dünyevî bir ganimet paylaşımı kavgasından ibarettir.

Bu kavganın, Türkiye'nin önünün kesilmesini isteyen çevreler tarafından manipüle edildiğini düşünmek için yeterince neden var. Ancak, "önü kesilen Türkiye"nin hedefleri arasında laikliğe aykırı nitelikte "İslamî idealler ve ilkeler" yer almıyor. Türkiye', Atatürk'ün mirasına sadık kalarak, gerekirse **dini de "kullanmak" suretiyle** "küresel ya da bölgesel güç"e dönüşmeyi, zenginleşip kalkınmayı hedefliyor.

İSLAMCILIK MUHALİFLERİ FOLKLOR EKİBİ: ÇALANLAR BATILILAR VE BATICILAR, OYNAYANLAR YERLİ-MİLLİ ŞUURSUZLAR (BİR DE OYNUYOR GÖRÜNEN NÜFUZ/TESİR/ETKİ AJANLARI)

Batı cephesinde İslamcılık bahsine dair yeni birşey yoksa, Türkiye'deki İslamcılık tartışmalarında da yeni birşeye rastlanamıyor.

Batılılar **İslam köktendinciliğinden (fundamentalizminden)** söz ederlerse, bu ülkenin sözde **modernite/modernlik** karşıtı olanı da, olmayanı da "köktendinciler"den söz ediyor.

Onlar "Yok, öyle demeyelim, **Siyasal İslam** diyelim" deyince, bunlar da "He ağam, bunun adı Siyasal İslam'dır" diyorlar.

Onlar, "Yok yok, Siyasal İslam da değil, adı **Islamism (İslamcılık)** olsun" deyince bunlar da, "Hikmet buyurdu efennndilerimizzz, birileri İslamcı, biz ise değiliz, sadece müslümanız" diye hep bir ağızdan Türk sanat müziği icra ediyorlar.

Batı'da ne söyleniyor, ne söyletiliyorsa, bizdeki papağan zekâsına (ya da duyarlılığına) sahip taklitçiler de aynısını tekrarlıyorlar.

*

Bu olgunun **iki veche**si var.

Birincisini, **aydın (sosyal bilimci, düşünce adamı vs.)** geçinen, öyle görünmeye çalışan birilerinin Batılıların kavramlarını, yaklaşımlarını ve düşüncelerini benimsemeleri oluşturuyor.

Bunlar da iki gruba ayrılıyorlar.

Birinci grupta **has halis Batıcılar** yer alıyor.

İkinci grubu ise, Batıcı olmadıklarını söyleyen, fakat onların kavram ve kelimelerini kullanarak örtük biçimde "Bakın biz de sizin gibi aydınız, kültürlüyüz, bilgiliyiz" mesajını vermeye çalışan **aşağılık kompleksiyle malul** "kendinden habersiz, ne yaptığını bilmez" **"entel"lik meraklısı** boş kafalılar oluşturuyor.

Bunlar mesela akıllarınca **modernlik**le savaştadırlar, fakat kullandıkları dil, benimsedikleri tartışma konuları, düşünüş biçimleri, yaklaşımları ve tavırlarıyla **modern bir görüntü** vermek için kırk takla atarlar.

İşte bunların **İslamcılık** konusunda söylediklerine bakıldığında, Batılı akademisyen ve araştırmacıların söylediklerini aynen tekrarlamakta oldukları görülüyor.

Tipik misal **İsmail Kara**..

Bir de İsmail Kara gibilerin nazarında "bulunmaz Hint kumaşından mamul İslamcı" olan taife var. Bunların da İslamcılıkmış gibi gösterilmeye çalışılan **ithal** ve çalınıp çırpılmış laflarına bakıldığında, yine Batılılara ait düşünce ve iddiaların zayıf ve biçare bir taklidi olduğu görülüyor.

Tipik misal **İsmet Özel**.

Sözünü ettiğimiz olgunun ikinci vechesine gelince.. Onu ilk vecheyi tartıştıktan sonra ele alacağız.

*

İddiada bulunup geçmek olmaz. İlk vecheye dair delillerimizi ortaya koymak gerekiyor.

İsmail Kara, Türkiye'de İslamcılık mevzuu tartışılırken ilk akla gelen isimlerden biri**.** Konuyla ilgili bir doktora tezi hazırladı, ***Türkiye'de İslamcılık Düşüncesi*** diye derlemeler filan yaptı, ilgili pekçok çalışmaya katkıda bulundu.

İslamcılık uzmanı bilinen bu şahsın **ideal İslamcı**sı ise **İsmet Özel**.

İsmet balonunu şişirmek için az çaba sarfetmedi.

Bunun için bir tanker dolusu ter döktü. Yoruldu.

Ancak, "İsmet Özel'i şişirme platformu" tek kişiden oluşmuyor. Hayli kalabalıklar(dı).

Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi - Sempozyum Tebliğleri adlı kitap da **(**ed. İsmail Kara, Asım Öz, İstanbul: Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları, 2013) bu şişirme ameliyesinden payını almış.

Ercan Yıldırım adlı bir boşboğazın "Körler sağırlar birbirini ağırlar" babından İsmet ağası için yazdığı "güzelleme" de bu kitapta kendisine bir yer bulmuş.

Vatandaşın tebliğ diye sunduğu "Sen neymişsin be abi!" kıvamındaki yıkama yağlama metninin başlığı şöyle: "**İslâmcılığa Muhalif Bir İslâmcı: İsmet Özel**".

Adamın İslamcılığa karşı olduğunun farkında, fakat onu yine de bir İslamcıymış gibi pazarlamak için mantık denilen Allah vergisinin bütün devrelerini acımadan yakıyor.

Bize de, "Balık baştan, mantıksızın yazısı da başlıktan kokar" demek düşüyor.

*

Eskiler "Şeyh uçmaz, mürid uçurur" dİyorlardı.

Şimdilerde uçup kaçan şeyhlerden pek söz edilmiyor, onların yerini düşüncesiz düşünürler, edebiyattan nasipsiz edebiyatçılar, şiirsiz şairler, bilgisiz bilgiçler aldı.

Ercan Yıldırım'a bakılırsa, uçup kaçan şeyhler "uçmayan uçar"lığı ya da "uçan uçamaz"lığı icat edemezken, İsmet ağası "**İslamcılığa muhalif İslamcı**" olmayı başarmış.

Ancak, yazara göre, İsmet Özel'in muhalif olmadığı şeyler de var: "**Hâlbuki İsmet Özel ne dünya sistemine ne de Türkiye'deki sisteme muhaliftir.**"(s. 307)

Demek ki, adam bir tek İslamcılığa muhalifmiş.. Muhalif olmak için bula bula bir tek İslamcılığı bulmuş.

Ancak yazar, yazısına attığı başlığı çöpe atma pahasına bir sonraki cümleyi şöyle kurmuş: "**Hatta İslâmcı paradigmanın kendisine de muhalif değildir.**"

Bunu izleyen cümlesi ise, yazarın "mantık devreleri"ni ikinci kez yakması anlamına geliyor: "**Bunların karşısında, onların yerine yeni teklifler getirecek denli kökten ayrı düşünür.**"

Şuna "**kökten muhalif**" dese sanki olmaz.

Adam İslamcı **paradigma**nın kökünü kazımaya, köküne kibrit suyu dökmeye çalışıyor, fakat ona muhalif değilmiş.

*

Evet, İsmet bunu yaptı.

İslamcı/İslamî düşüncenin yerine **ırkçılığı (Türkçülüğü), ırkçı paradigmayı** oturtmaya çalıştı.

Ercan Yıldırım bunu "**Türklük fikriyatı**" diye adlandırıyor.

Türk-çülüğün adı ne zamandan beri **Türk-lük** olduysa..

İslamcılığa mesela **İslamlık fikriyatı** demezler, fakat sıra Türkçülüğe gelince, "Aman ci cı olmasın" diyerek Türkçülük yerine Türklük derler.

Söz buraya gelmişken Nuh Yılmaz gibi **ontolojik** bir soru soralım: Türklüğün fikriyatı olabilir mi?

Tamam, insanın Türk olmaktan kaynaklanan, Türkler'e özgü kabul edilen bir göz rengi, ten rengi, saç rengi, iskelet yapısı, bir zamanlar ölçülmeye çalışılan kafatası genişliği, uzunluğu gibi özellikleri belki olabilir, fakat Türk olmaktan kaynaklanan ayrı bir fikri olabilir mi?

Olsa olsa Türkçülükten, yani kendi kendine hayran olup kendini ideal haline getirme denilen hatadan söz edilebilir.

Ve bu, fikriyata değil fikirsizliğe karşılık gelir.

Martin Buber'in kulakları çınlasın, bireysel düzeydeki **narsisizm** kişilik bozukluğu olarak görülürken, kolektif düzeyde yapıldığında adı nasıl "**fikriyat**" olabilir?!

*

İsmet Özel'in savunmaya başladığı "Türklük fikriyatı"na fikir denilebilir mi?!

Bu fikirsiz adam, düşüncesizce "**Kâfirle çarpışmayı göze alan müslümana Türk denir!**" diyerek "müslüman" kavramını dolaylı olarak aşağılamıştı.

Ve, İslamcılık kelimesinden rahatsız olan, "**İslamcı değil müslümanım, *Kur'an*'da İslamcı tabiri yok!**" diyen, böylece **part-time *Kur'an* müslümanlığı** sergileyen aşırı hassas, duyarlı, çıtkırıldım, kırılgan "müslüman" kardeşlerimiz, nedense İsmet'in bu hezeyanları karşısında zevkten dört köşe oldular.

"***Kur'an***'da sadece müslüman tabiri var, Türk diye birşey yok. Senin lafına göre iki ayrı müslümanlık var, biri sade suya tirit müslümanlık, öbürü ise Türklük. Sen ya ne konuştuğunu bilmeyen bir ahmaksın, ya da dini tahrif etmeye çalışan kötü niyetli bir bid'atçisin! Ananı da, atanı da, Türk'ünü de al git!" demediler.

Şöyle birşey de söylemediler: "Türk'ün Türk olmayana, Arab'ın Arap olmayana bir üstünlüğü yoktur. Sana göre ise Türk, en üstün, birinci sınf müslüman. Türk olmayan müslümanlar ise ikinci sınıf. Sen bölücü bir din haramîsi, fikir teröristi, müslümanlık yankesicisi ve gaspçısısın."

Şunu da demediler: "Sen kelimelerin yerlerini değiştiren bir dil bozguncusu, bir fesat makinesisin."

> "Sonra o sağlam sözlerini bozmaları sebebiyle onlara lânet ettik ve kalblerini kaskatı yaptık. Onlar kelimeleri yerlerinden (mevzilerinden, **vaz'** olunup konuldukları mevâzîden) değiştirirler (tahrife tabi tutarlar: yuharrifûne)...." (Maide, 5/13)

Evet İsmet, bu kafası kalın ve kalbi kaskatı illüzyonist, Türk kelimesini vaz' olunduğu yerden alıyor bir başka yere koyuyor, **mücahid** kelimesinin mevzîini, batıl ideolojisi Türkçülük için Türklük namına gasp ediyordu.

(İslam düşünce geleneğinde "**vaz' ilmi**" diye bir ilim vardır. ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'ndeki "vaz'" maddesinde verilen kısa tanım şöyle: "Lafızların belirli bir anlam karşılığında ortaya **konulmasını** ve lafız-anlam ilişkisini konu edinen bilim dalı." Şeriatin/kanunların da vaz' edilmesi söz konusudur, bu yüzden yasaların bütününe mevzular [konulmuş olanlar] anlamında çoğul bir kelime olarak mevzuat denilir.)

*

İsmet'in uçurmacı müridi Ercan Yıldırım, İslamcıların, bulunmaz Hint kumaşı İsmet'in kadr ü kıymetini bilmemiş olmalarından şikayetçi.

İsmet, solcu bir şair müsveddesiyken hidayete ermiş, müslüman olmuştu, o halde İslamcılar, İsmet'i baş tacı etmeli, ne diyorsa ikiletmemeliydiler:

> "Yazmaya başladıktan sonra İslâmcılar, İsmet Özel'in üzerinde durduğu, oluşmasına çabaladığı tüm hassasiyetlerin, birlikteliklerin tam zıddını yaptı." (s. 316)

Bunu gören İsmet de, başını hangi taşa vuracağını bilememiş, yazara göre "**Türklük fikri**"nde karar kılmış:

> "Sistemin çarklarına girmemeleri konusunda uyarılarda bulunan İsmet Özel'in Türklük fikrine ulaşmasında bu ikazların tam zıddının yapılmasının etkisi büyüktür." (A.y.)

Bu zırvaların neresini düzelteceksiniz..

Türklük (doğrusu Türkçülük) fikri denilen ucubenin Batı'da milliyetçiliğin/ırkçılığın ortaya çıkmasıyla icat edildiğini aklına getirmeyen birine neyi nasıl anlatacaksınız?

Mesela **Yusuf Akçura**, 1911 yılında ***Türk Yurdu*** dergisinde şunları yazmıştır:

> "Vatan ve milliyet idealini biz mekteplerimizden değil, tesadüfen elimize geçen ecnebi kitaplardan, yahut etrafımızda, içimizde yasayan yabancı milletlerin faaliyetlerinden öğrendik. Şu söylediklerim acı ise bile hakikat değil midir?"

Bu aslında İslamî **daru'l-İslam** kavramından Batılıların **seküler (dinle ilgisiz) vatan** kavramına geçiş demek oluyordu. Ve **"müslüman"ların birliği** ideali yerine **ırkçılık tefrikasının** savunulması.

Akçura'nın söyledikleri acı.. Çünkü özü itibariyle **Batı taklitçisi** olduklarını ortaya koyuyor. Zihniyetleri **"millî" değil, gayrimillî**.. Zihniyet alanında öğretmenleri **ecnebi kitaplar**ın yazarları, ve de "içimizde yaşayan **yabancı** milletler"..

Kılavuzu karga olanın son durağının neresi olacağı malumdur..

*

Burada soru şu: İsmet "Türklük fikri"ni kimden öğrendi ya da tevarüs etti?

Yusuf Akçura ve **Ziya Gökalp** gibilerden mi, yoksa ecnebîlerden mi?

Öğretmenleri kim?

Peşinden gittiği kişiler Akçura ve Gökalp ise durum yine değişmediği için sorunun cevabı aslında tek: İsmet, son tahlilde (her halükârda) ecnebîlerin öğrencisi bir taklitçi.

Şişirilen balonun içyüzü bundan ibaret.

Böylece, dönüp yazımızın başında vurguladığımız olguya geliyoruz.

Aslında İsmet, Batılıların söylediklerinden farklı birşey söylemiyor. Onların basit bir taklitçisi.

*

Ercan Yıldırım'ın İsmet ağasından naklettiği saçmalıklardan birini de "medeniyet" meselesi oluşturuyor.

Şöyle diyor: "**... Özel, medeniyet ile Batıyı özdeşleştirerek İslâmcı gelenekte önemli etkilerde bulunmuştu.**" (s. 315)

Tabiî böylece İslam dünyası ile **bedevîliği** dolaylı olarak özdeşleştirmiş oluyordu.

Medeniyet ile bedevîliği karşı karşıya koyduğunuzda kazananın er geç medeniyet olacağı kesindir. Batı, medeniyet demek olunca, senin kaybedeceğin de ortaya çıkmış oluyor.

Ancak, İsmet'in bu zırvası müşteri bulamadı. Bozuk mal, İsmet'in elinde kaldı.

Zaten malın aslı **Rousseau**'ya aitti, onun kalitesiz ve acemice bir taklidinin müşteri bulması mümkün değildi.

*

Vatandaşın İsmet ağasının bir de "**dünya sistemi teorisi**" var tabiî..

Şöyle diyor:

"**Dünya sistemi teorisi** Özel'in bu *medeniyet* - *teknik ve yabancılaşma* **kuram**ının genişletilmiş, daha somut ve sistematize edilmiş halidir."(s. 315)

Böylece iş, İsmet'in "üç mesele"sine (üç masalına) gelip dayanıyor.

İşin ilginç tarafı şu ki, İsmet'in bu üç kavram hakkında söyledikleri, **Marx, Heidegger ve Sombart** gibi Batılılardan yapılan "araklama"lardan ibaret.

Aslında İsmet'in yaptığı şey, Batı'nın ölü ve kokmuş salyangozlarını müslüman mahallesinde satmaya çalışmaktan ibaretti.

Dolayısıyla, İsmet'in **İslamcılığa muhalif** olması normal.

Çünkü İsmet'in "İslamcı gelenek" içinde yeri yok.

Ancak onun yeri Batı geleneği de değil, Batı**cı** gelenek. Adam **fiilen** Batıcı.. İsmet'in, onu uçuran müritlerinin gözüne parlak görünen lafları, Batılıların tezlerinin zayıf ve biçare bir **taklid**inden başka birşey değil.

Aynı şey, "**dünya sistemi teorisi**" icadı için de geçerli.

Bu tabirden söz edildiğinde akla gelen isim aslında **Wallerstein**'dır.

Wikipedi'de bu ad altında yer alan maddenin ilk cümlelerini aktaralım:

> **Modern Dünya Sistemi Teorisi**, Immanuel Wallerstein tarafından ortaya atılmış olup küresel ekonomiyi merkez (center) ve çevre (periphery) kavramları ile bağımlılık ilişkileri çerçevesinde açıklamaya çalışmıştır.
>
> Immanuel Wallerstein küresel dünyada ülkeler arasındaki eşitsizliğin nedenlerini açıklamaya çalışan dünyaca ünlü sosyolog ve aynı zamanda dünya sistemler analisti "Modern Dünya Sistemi" adlı yapıtında 'Dünya Sistemi Teorisi'nden bahseder. Kapitalist dünya sistemi siyasal, ekonomik ve kültürel açıdan homojen olmaktan çok uzaktadır. Dünya sistemi sosyal sınıflar arasında sermayedeki artış, zamanla gelişen farklılıklar nihayetinde meydana gelmektedir.

Wallerstein'ın kendisi dururken ilkel, harap, derme çatma ve döküntü bir taklidini kim ne yapsın!

*

İsmet'in durumu bu olunca **müridi İsmail**'in durumunun daha parlak olması tabiî ki mümkün değildi.

Onun İslamcılığa getirdiği eleştiriler de aynı şekilde taklit.

Mesela, İslamcıların Batı'nın geliştirdiği teknoloji ve bilim ile kültürü arasında ayrım yaptıklarını, "**Bilimini, tekniğini alalım, kültürünü bırakalım**" dediklerini söylüyor.

Ona göre bu görüşün felsefî temelleri zayıf.

Neden zayıf olduğunu açıklamıyor, fakat, zayıflığın nedeni olarak **İsmet**'in zırvalarına aykırılığı gördüğü açık.

Çünkü İsmet'e göre, teknoloji ile kültür birbirinden ayrılamaz. Teknoloji, icat edenin kültürünü de beraberinde getirir. Mesela traktör, İsmet'in muazzam keşfine göre, cikletsiz olmaz. (Söylediklerinden bu sonuç çıkar demiyorum, bu, onun kendi lafı.)

*

İsmail'in İsmet'in verdiği "gaz"la İslamcılara yönelttiği bu eleştirisi de, tahmin edilebileceği gibi özgün değil, yine Batı'dan araklama. **Taklit**.

Çünkü, Batılılar da, İslamcıların Batı'nın tekniğini alıp kültüründen yüz çevirmelerinden rahatsızlardı.

Bunu, adamlarına söylettiler.

Müşahhas örnek vermeden önce, yazımızın başında sözünü ettiğimiz "**ikinci veche**"ye açıklık getirmemiz gerekiyor.

Batı'da ne söyleniyor, ne söyletiliyorsa, bizdeki papağan zekâsına (ya da duyarlılığına) sahip taklitçiler de aynısını söylüyorlar ve bu olgunun **iki veche**si var, demiştik.

Birinci vecheyi **"kendinden zuhur" taklitçilik** oluşturuyor.

İkinci vecheyi ise, **Batı'nın yerli acentası**nın, **Batıcı/laik/dinsizlikçi derinler**in İslamî/İslamcı kesimdeki algı operasyonları, manipülasyonları, oyunları, suret-i haktan gelerek yaptıkları saptırmalar, çarpıtmalar, gündem belirleme çalışmaları oluşturuyor.

Merhum **Muhsin Yazıcıoğlu**'nun tabiriyle "**tarlayı sürme**" durumu.

Bunu **nüfuz/tesir/etki ajanları** eliyle gerçekleştiriyorlar.

Bu ajanlar da ya daha baştan özenle seçilerek "beleş" hediye şeklinde size ait bahçeye bir meyve çekirdeği ya da fidan formatında dikiliyorlar, onu siz yetiştirip büyütüyor, böylece kendi ocağınıza incir dikmiş oluyorsunuz, ya da ecnebi bahçesinin ağacı durumundaki o

ajanlar kökünden sökülüp getirilirek hidayete ermiş ağaç olarak sizin bahçenize özenle yerleştiriliyor, ve **genetiği değiştirilmiş zehirli meyveler** veriyor.

Üçüncü bir yol ise, bahçenin eski ağaçlarının özel operasyonla/ameliyatla **aşılanması** (ajanlaştırılması) ve kendisinden beklenmeyecek değişik tadda ve görünümde meyveler verir hale getirilmesi.

*

Bu **nüfuz/tesir/etki ajanları**nı Batılılar, Müslümanlar söz konusu olduğunda, özellikle Batı'da yaşayan "müslüman" akademisyenler ve sosyal bilimciler arasından seçiyorlar.

Müslümana bir **papaz** akıl veriyor olsa yadırganır, onun için, "Ben de sizin gibi müslümanım, kardeşler, İslam'ı benden öğrenin" diyen adamları istihdam ediyorlar.

Bunlardan biri Prof. Bassam Tibi.

Türkiye'nin "elitler"i, ülkemiz hakkında "***Boğaz'ın İki yakası***" adıyla kitap da yazmış olan Bassam Tibi'ye yabancı değil.

Devletin TSK gibi çok önemli bir kurumu da Bassam'la samimiyeti ilerletmiş.

Nur Batur, 25 Mart 2006 tarihli ***Hürriyet***'te şunları yazmıştı:

> **KÜRESEL Terörizm ve Uluslararası İşbirliği Sempozyumu**... En ön sırada Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral Peter Pace ve Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt dışındaki bütün komutanlar.
>
> Kürsüde, dünyada **siyasal İslam**'ı en iyi bildiğine inanılan Profesör Bassam Tibi var. Tibi, bir dönem **Alman Başbakanı Helmut Kohl'un "İslam" danışmanı** olan Müslüman Suriyeli ve Harvard'lı bir bilim adamı. Yaptığı

şakalarla zaman zaman salonu kahkahalara boğan Tibi, renkli konuşmasında mükemmel bir **analiz** yaptı ve **İslam** ile teröre dayanan **siyasal İslam'ı yani İslamistleri** birbirinden kalın çizgilerle ayırdı. ...

Prof. Tibi, daha sonra İslam'a dayanan terörün kökünü anlattı. 1928'de Mısır'da Hasan El Benna liderliğinde kurulan Müslüman Kardeşler hareketinin bugün Usame bin Ladin'le sürdüğünü vurguladı. **1 milyar 600 milyonluk Müslüman dünyasında 7 milyon İslamist** bulunduğunu belirten Tibi, hedeflerinin de dünyada **İslam düzeni** kurmak olduğunu söyledi. Tibi, *"İdeolojilerini anlamaz ve basit bir terör hareketi dersek yanılırız. İslamistler, 'İslam 1000 yıl dünyayı yönetti. Bir devrim yapıp yeniden dünyayı yönetmeliyiz' diyorlar"* diye konuştu.

... Prof. Tibi'yle sempozyumun ilk günündeki öğle yemeğinde yan yana oturup uzun uzun sohbet ettik. Kürsüde yapmadığı analizleri yemek boyunca dinleme fırsatım oldu. Açıkça söyleyeyim. Tibi tam bir Atatürk hayranı. "**Atatürk'e hayranım**" diye konuşmaya başladı ve "**Bence Türkler hem hayran, hem de müteşekkir olmalı.** ..." dedi.

Tibi'nin çok daha çarpıcı sözleri var. Aktarıyorum: "Kemalizm'in geleceğinden endişe duyuyorum. Atatürk öldürülürse, Türkiye de ölür. AB'ye girmek istiyorsanız Türkiye laik kalmalı."

İşte Türkiye'nin bir yıl önce **NATO şemsiyesi altında** kurduğu Teröre Karşı Mükemmeliyet Merkezi'nin başarılı sempozyumundan çarpıcı konuşmalar. İşte ... dünyanın bir numaralı "İslam" yorumcusu Prof. Tibi'nin Türkiye'ye bakışı.

Bu Bassam'ın bir ayağı Almanya'da, diğer ayağı ABD'de. NATO'nun has "müslüman"ı..

İslamcı değil, "müslüman"..

Böylece, ülkemizdeki "**İslam bir dindir, İslamcılık ise bir ideolojidir**" diyen çok bilmişlerin öğretmenlerinin, akıl hocalarının kimler olduğu, kimler tarafından "doldurulmuş" oldukları da ortaya çıkıyor.

Bunlar bir de, Batı'nın **nüfuz/tesir/etki ajanları**nın diliyle konuştukları zaman "**entel**"leşmiş olduklarını zannediyorlar.

Dış güçlerin içimizdeki işbirlikçileri, taklitçi ve izleyicileri değil.

*

Genelkurmay'ın düzenlediği söz konusu sempozyumdan 11 yıl önce, 1995 yılında, ***Avrasya Dosyası*** dergisi, bu adamın bir makalesinin tercümesini yayınlamıştı: "“İslam Köktendinciliği”. (C. 2, Sayı: 1, İlkbahar 1995.)

O zamanlar **fundamentalizm (köktendincilik)** diyorlardı, sonradan ağız değiştirip **"Siyasal İslam" ve İslamcılık (Islamism)** demeye başladılar.

Çünkü, fundamentalizm denildiği zaman doğrudan İslam akla gelmiyordu, genel olarak dinler anlaşılıyordu.

İslam fundamentalizminden bahsetmek ise, mesela bir Hristiyan fundamentalizminin de olabileceğini, olduğunu düşündürüyordu.

Zaten ‘fundamentalizm/köktendincilik’, 1910’lu yıllarda ABD’de başlayan ve doğrudan ***İncil***’den ilham almayı hedefleyen bir akımın özel adıydı. Dolayısıyla Müslümanlardan çok Hıristiyanları (özellikle Protestanları) akla getiriyordu.

Bu yüzden, rotayı Siyasal İslam ve İslamcılık kavramlarına çevirdiler.

Böylece, İslam fundamentalizmi kavramı, kelime ve kavramlar mezarlığının yeni sakini haline geldi. Ömrü pek kısa sürmüştü.

Siyasal İslam kavramından da yavaş yavaş uzaklaşmaya başladılar, çünkü siyasal sıfatı atıldığında geriye yine İslam kalıyordu.

Yani "Siyasal İslam başka, İslam başka" demek, esaslı bir ayrım için yeterli olmuyordu. Bu yüzden İslam-İslamcılık (Islamism) ayrımı yapmaya başladılar.

*

Avrasya Dosyası'nın tercüme edip yayınladığı makalenin aslı, American Academy of Arts and Sciences'in hazırladığı uluslararası nitelikte üç ciltlik büyük bir çalışmanın ***Fundamentalisms and Society: Reclaiming the Sciences, the Family, and Education*** adlı ikinci cildinde yer alıyordu.

Bassam'ın makalesinin ana fikri ya da tezi şuydu: Köktendincilik **İslam'ın "siyasi ideoloji" haline gelmesi**dir ve bir buçuk milyar insanın inandığı **"ilahî din"den farklı**dır. Çünkü köktendinciler, İslam'ın aynı zamanda bir "**toplum düzeni**" olduğunu savunmaktadırlar.

Demek ki, **ilahî** din olunması için, "toplum düzeni" vaz' edilmemiş olması gerekiyordu.

Allahu Teala "toplum düzeni" vaz' edemezdi, bunu yaparsa **yeryüzündeki tanrıların** yetki alanına girmiş olurdu.

Zaten vaz' etmemişti, İslam'ın bir "toplum düzeni" yoktu.

Bassam gibilerin "**gerçek İslam**" demeden icat ettikleri "gerçek İslam" buydu, Bir de sahte İslam vardı, ona İslam demek haksızlık olurdu, İslamcılık demek gerekiyordu.

Ancak, bu adamlar bir de **din-devlet ayrımı**ndan söz ediyorlardı.

Oysa, İslam'ın vaz' ettiği bir "toplum düzeni" yoktuysa, **din devlet-ayrımını** savunmak da anlamsız olurdu.

Çünkü bunlar zaten apayrı şeylerdi, böyle apayrı olan şeyleri ayırmaya çalışmak ahmaklık anlamına gelirdi.

Mesela, Güneş ile Ay için "Bunları birbirinden ayırmalıyız, ayrı olmaları gerekiyor" demek için su katılmamış aptallar olmak gerekiyordu.

Zaten ayrı olan şeylerin ayrılmaları teklif edilemezdi.

İslam'ın da kendisine ait bir "toplum düzeni" bulunmuyorduysa, din-devlet ayrımından söz edilmesi anlamsız olurdu.

Bunu savunanlar, din-devlet ayrımından, **laiklik**ten söz etmek suretiyle, İslam'ın bir toplum düzeninin bulunduğunu itiraf etmiş olduklarını anlamayacak kadar da budalaydılar.

Ya da öyle görünmeye çalışıyorlardı. Kendilerinin sahte budalalığına karşılık müslüman kitleyi gerçek budalalar haline getirmek için.

Onların laikliği, din-devlet ayrımını savunmakla farkında olmadan itiraf etmiş oldukları gibi, "gerçek İslam" sadece inanç ve ibadetten oluşmuyordu, aynı zamanda bir toplum düzenine karşılık geliyordu.

Dolayısıyla, "**gerçek İslam**'ın, **ilahî din**in bir toplum düzeni getirmediği" yalanını savunmak, İslam'ın kendisine özgü bir toplum düzeni de vaz' etmiş olduğunun söylenmesini ise ilahî bir din olmayan (**gerçek İslam**'la ilgisiz) İslamcılık olarak adlandırmak, ak'a kara, karaya ak demek gibi akla ziyan bir çarpıtma demek oluyordu.

Buna rağmen, bizdeki bir yığın aptal, İslamcılığın, İslam'ı tahrif etmeden, budayıp kanatlarını kesmeden, olduğu gibi savunmak anlamına geldiğini görmezden gelerek, Bassam gibileri konuşturan Batılı efendilerine yaranmak için **"İslamcı değilim, müslümanım. İslam bir dindir, İslamcılık ise ideolojidir"** nakaratını değişmez ezber ve vird-i zeban haline getirdiler.

Üstelik bu ahmakların bir kısmı en hızlı Ehl-i Sünnetçi geçiniyorlardı.

*

Evet, Bassam'ın söz konusu makalesinde İslamcılara yönelttiği baş suçlama buydu: Onlar, İslam'ın sadece (Hristiyanlık gibi) bir din değil, aynı zamanda bir "toplum düzeni" olduğunu söylüyorlardı.

İkinci suçlama ise, Batı'nın **teknoloji**sini almaktan çekinmezken **kültür**üne (demokrasisine, toplum düzenine, siyaset anlayışına) sırt çevirmeleriydi. Yani İslamcılar "**yarı-modernist**"tiler.

Tam modernist olmalıydılar. Modern teknoloji ile birlikte Batı'nın kültürünü ve toplum düzenini de almalıydılar.

Tibi, ***Avrasya Dosyası***'nda tercümesi yayınlanan makalesinde bunu savunmuştu.

Sadece kültürü alma anlamında "yarı-modernist" de olunabilirdi. Nitekim bunu **Atatürk** yapmıştı. O yüzden, hayran olunmayı hak ediyordu. Türkiye'de yönetimi ele alınca hemen kültürü baştan aşağıya modernize etmeye çalışmış, mesela **Erbakan**'ın **"ağır sanayi hamlesi"** gibisinden bir teknoloji atılımından, teknolojik devrimden, sanayileşmeden, teknolojide çağ atlamadan falan söz etmemişti. Çağdaş uygarlık düzeyi derken bundan anladığı Batı'nın kültürüydü, ve bunun en önemli simgesi de **şapka**ydı. O kadar öyleydi ki, şapka için adam asılması doğal birşeydi. "**Bir şapka, bütün bir Türk dünyasına bedeldir**" denilse yeriydi.

Atatürk, hayran olunmayı hak ediyordu. İslamcılar hak etmiyorlardı, çünkü onlar, şapka için adam asacak kadar modern olamamışlardı.

İslamcılık, İslam değildi, İslamcılar da müslüman değil İslamcıydı. Çünkü "din olan" İslam'ı benimsemiş müslüman, Batı'nın kültürünü de alırdı, "İslam'ın toplum düzeni olmaz, Batı'nın olur" der, Batı'dan toplum düzeni ithal ederdi.

İslamcılar böyle yapmıyordu, "Batı'nın toplum düzeni bize yaramaz, fakat teknolojisine hayır demeyiz" diyorlardı. Mesela **bilgisayar** kullanıyorlardı. Kullanmamalıydılar. Ya da Batı'nın toplum düzenini de almalıydılar.

Gerçi Batılılar da Rönesans döneminde ve öncesinde Müslümanlar'ın bilgi birikimini tercümeler yoluyla Batı'ya aktarmışlar ve bazı icatlarından da yararlanmışlardı, ama benzer birşeyi Müslümanlar yapmamalılardı. Çünkü devir değişmişti, bu çağda bu olmazdı.

*

Böylesi lafları Tibi, söyleşilerinde de tekrarlıyordu.

25 yıl önce, 7 Mayıs 1997 tarihinde, tam da 28 Şubat Süreci yaşanırken, ***Milliyet*** gazetesinde onunla yapılmış bir röportaj yayınlanmıştı. "**İslamcılar yarı-modernist**" başlıklı söyleşinin spotu şöyleydi:

> Köktenciler **modernitenin teknoloji yanını** kabul ediyor, ama **kültürel yanını**, yani demokrasiyi, insan haklarını, akılcılığı, din - devlet ayrımını ve insan yaratıcılığını reddediyor.

Röportaj şu ifadelerle sunulmuştu:

> Bassam Tibi, **Almanya'nın Göttingen Üniversitesi'**nde **uluslararası ilişkiler profesörü**. Arap milliyetçiliği, İslam toplumlarının tarihi ve köktendincilik üzerine çok sayıda eserleri bulunan Tibi, Suriyeli bir Müslüman. Orta öğrenimini 1961'de Şam'da tamamladıktan sonra Almanya'ya yerleşti. Yüksek öğrenimini Frankfurt Üniversitesi'nde yaptı. ... Yorumları Almanya'nın saygın gazetesi ***Frankfurter Allgemeine Zeitung***'da düzenli olarak yayımlanan Tibi, **Türk Demokrasi Vakfı** ile **Türk Siyasi İlimler Derneği**'nin 1 - 2 Mayıs tarihlerinde İstanbul'da düzenlediği, "Orta Doğu'da Din ve Devlet İlişkilerinin

Demokrasi Üzerindeki Etkileri" konulu **uluslararası seminer**e katıldı. Tibi ile "**İslam Fundamentalizmi / Köktenciliği**" konulu **bildiri**si üzerine konuştuk.

Soru ve cevapların bazıları ise şöyleydi:

"İnanç, ahlak ve medeniyet" olarak İslam ile "siyasi ideoloji" olarak İslamcılığı ayırmak neden önemli?

İslamı bir siyasi ideoloji olarak alan köktencilik, onu belirli bir **siyasi düzen ve hukuk anlayışı** olarak gösteriyor. İslamcı eylemciler kendilerini İslam'ın sözcüsü gibi sunuyorlar...

Şeriat'ın uygulanmaya hazır bir "medeni hukuk kuralları bütünü" olarak dahi mevcut olmadığını söylüyorsunuz...

... Sünni İslam'ın Hanefi, Hanbeli, Şafii, Maliki gibi **mezhepleri** var. Her birinin Şeriat'ı yorumları çok farklı. İslam tarihini inceleyecek olursanız, hiç bir zaman **herkes için geçerli mahkemeler ve herkes için geçerli Şeriat**'ın bulunmadığını görürsünüz.

İslamcıları yarı - modernist olarak niteliyorsunuz. Neden?

Köktencilerin bizi Orta Çağlara, geleneksel topluma geri götürmek istediklerini ileri sürenler var. Oysa önde gelen İslamcıların hayatlarını ve eserlerini inceleyecek olursanız, bu kimselerin **geleneksellikle bir ilgisi olmadığını** görürsünüz. **Erbakan**'ı alalım. **Almanya'da doktora yapmış bir mühendis.** Ne geleneksel şekilde giyiniyor, ne de davranıyor.

ABD'de benim de katıldığım her dinden köktenciler üzerine yapılan geniş kapsamlı bir araştırma şunları gösterdi: Köktenciler esas olarak modern eğitim görmüş erkekler arasında yayılıyor. **Modernitenin teknoloji yanını** kabul ediyor, bütün araçsal kazanımlarını benimsiyorlar. Ancak **kültürel yanını, yani**

demokrasiyi, insan haklarını, akılcılığı, din - devlet ayrımını ve insan yaratıcılığını reddediyorlar.

İslamcılığı neo - mutlakiyetçi bir akım olarak tanımlıyorsunuz. Peki İslamcılığın farklı biçimleri yok mu? Erbakan ile Taliban aynı şey mi?

Haklısınız. Bunun için köktencilikten, **İslamcılıktan her zaman çoğul olarak söz ediyorum**. Çünkü Türkiye'de bile İslamcıların çeşitleri var. Temel ilkeler her birine göre değişiyor. Her biri sadece kendi inandıkları ilkelerin doğru olduğuna inanıyor. ...

Tabii ki Erbakan ile Taliban arasında büyük fark var. Ancak Erbakan **takiye** mi yapıyor yoksa gerçekten **ılımlı, pragmatik** bir kimse mi? Der Spiegel'e verdiği bir beyanatta, "Hiç bir zaman iktidara gelirsem Şeriatı uygulayacağımı söylemedim; Atatürk yaşasaydı Refahlı olurdu" dedi. **Doğru söylüyorsa, o zaman Erbakan İslamcı sayılamaz.** Çünkü köktencilik **dinsel olarak tanımlanmış bir siyasi düzen** anlayışı.

"Bazı Batılılar "Demokrasinin Batı'da da çeşitli türleri var. İslam ülkeleri demokrasiyi Batı'dan ithal edeceklerine kendi geleneklerine uygun bir demokrasi neden geliştirmesin?" diye soruyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bu kültürel relativistlerin bakış açısı. Onlara göre demokrasinin evrensel ilkeleri yok; her kültür kendine göre bir demokrasiye sahip olabilir, olmalıdır. Ben öyle düşünmüyorum. İnsanlar kültür olarak farklıdır. Ancak demokrasinin **ilkeleri evrensel**dir. Örneğin düşünce ve inanç özgürlüğü demokrasinin her yerde geçerli temel prensipleridir.

İslamcıların demokratik sürece katılmalarına izin verilmesinden yana olduğunuzu ancak bunun için bazı güvencelere ihtiyaç olduğunu savundunuz. Ne demek istiyorsunuz?

Köktendincilerin demokratik sürece katılmaları için, demokrasinin temel ilkelerine saygı göstereceklerini peşinen kabul etmeleri; demokratik anayasanın değiştirilemeyecek olan maddelerine dokunmayacaklarına dair güvence vermeleri gerekir.

Ama **söz yeterli değil**. Kuralları kabul ettiklerini söyleyip iktidara geldiklerinde değiştirmeye kalkmaları tehlikesine karşı **kurumsal güvenceler** de olmalı. Yani, **anayasanın değiştirilemez ilkelerine** aykırı davranışlara izin verilmemesi gerekir.

Demokratik sürece katılmalarına izin verilmesinin, İslamcıları ılımlaştıracağı fikrine katılmıyor musunuz?

Bir sosyal bilimci olarak spekülasyon yapmayı sevmem. Elimizde yalnız Türkiye örneği var. Türkiye'deki deneyin sonuçlarını, derslerini görmeliyiz.

İslamcılığın geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Kısa vadede İslam ülkelerinde politik parçalanmanın, kutuplaşmaların devam edeceğini bekleyebiliriz. ... doğru kurum ve ilkeleri arayıp bulmalılar.

İkinci olarak, Müslümanların **moderniteyi yalnız teknik anlamında değil, kültür olarak da benimsemeleri şart**. Modernitenin kabulü dinin reddi anlamına gelmez; gelmemeli. **Laikliği benimseyen bir Müslüman olarak, Kemalizme duyduğum bütün saygıya rağmen şunu söyleyebilirim: Kemalistler moderniteyi kabul ettiler, ama İslam'ı reddettiler.** Oysa İslam'ı dışarıda bırakırsak, modernleşme yüzeyde kalmaya mahkumdur. İslam

ile **kültürel moderniteyi** bağdaştırmalıyız. Batı'da modernitenin, laik devletin krizi de benzer sebeplerden kaynaklanıyor. Modernleşmenin krizi, kutsal olan hiç bir değerin kalmayışı. "Laikleşme" ile "inançsızlaşma"yı birbirinden ayırmalıyız.

Bu laflardan anlaşılan şu: İslamcılar, İslamcı olarak demokratik sürece katılamazlar. Erbakan, takiyye yapmayıp doğru söylüyorsa, İslamcı sayılmaz. O zaman demokrasiden faydalanabilir.

Yani bunların demokrasisine göre, müslüman ancak **seçen** olabilir, **seçilen** olamaz. Yöneten olabilir, yönetici olamaz.

İslam da benzer birşeyi söylüyor. Diyor ki, "Gayrimüslim benim devletimde yönetici olamaz, ancak yönetilen olabilir, fakat ben onun can güvenliğini, mülkiyet hakkını vs. garanti ederim. Yönetici olabilmesi için benim ilkelerimi kabul etmek, Kelime-i Şehadet getirmek zorunda."

Bunlar da diyorlar ki, "İslamcı benim devletimde yönetici olamaz, ancak yönetilen olabilir, fakat ben ona can güvenliği garantisi de vermem. Gizli servis eliyle zehirleyip öldürebilirim, trafik kazalarıyla suikast yapabilirim. İtibar suikastları düzenleyebilirim, tuzak kurabilirim. Yönetici olabilmesi için benim ilkelerimi kabul etmek, rejimin kelime-i şehadetini söylemek, falancanın ilke ve inkılaplarına iman ettiğini deklare etmek zorundadır. Deklare etmesi de yetmez, bunlara bağlı kalacağına yemin etmelidir. Yemin etmezse vatandaşlık haklarından memuriyet gibi emir alıcı pozisyonda bile faydalanamaz, nerde kaldı ki yönetici olsun."

Adam, demokrasi gibi insan kafasının ürünü, dolayısıyla insandan insana, toplumdan topluma fark gösterebilecek bir anlayış için **değişmez evrensel ilkeler**den söz ediyor.. Kim koymuş bu ilkeleri? Başkalarının aklına neden ambargo koyuyorsun, hani **akılcı**ydın? Hani **insan yaratıcılığını** reddetmiyordun?

Efendim İslam'da mezhepler arasında farklar varmış.. Bu farklar ayrıntı kabilindendir, önemsizdir. Mesela dört mezheb çerçevesinde düşünürsek, bu, bir kanun metninin dört şekilde yorumlanabilmesi gibi bir durumdur. İsteyen istediği yorumu kabul edebilir, engel olunmaz. Ama bunlar ayrıntı düzeyinde görülür. Mesela hiçbir mezheb, "Şarap helaldir" diyemez. "Namaz üç vakittir" demez. "Hac, zengine farz olmaktan çıkmıştır" diye fetva vermez. Demokratik sistemde ise kanunlar sabah akşam değiştirilir. Çoğunluk ve güçlüler istediği kanunu çıkarır, onun adil olup olmaması önemli değildir.

*

Burada asıl tartıştığımız konu, modern/çağdaş teknolojinin İslamcılar/müslümanlar tarafından kullanılması.

Batı'nın **nüfuz/etki ajanı** Bassam'a göre, İslamcılar, şayet modern teknolojiyi kullanıyorlarsa, Batı'nın kültürünü ve toplum düzenini de almalılar. Almamaları, suç.

Ve bu Bassam, gelip Genelkurmay'da Türk subaylarına akıl öğretiyor.

Onlara, İslam'ın bir toplum düzeni olduğunu söyleyen İslamcıların potansiyel terörist muamelesi görmeleri gerektiğini söylüyor.

Genelkurmay'ın bu tür faaliyetleri bir ölçüde şeffaf..

Peki MİT'in durumu ne? O, **gizli servis** olduğu için, faaliyetleri gizli.. Şeffaf değil, o yüzden, Bassam gibi Batılı nüfuz ajanlarının onlara da akıl hocalığı yapıp yapmadıklarını bilme şansımız yok.

Ancak, eski MİT'çilerin bazı itirafları, durumun korkunç olduğunu ortaya koyuyor.

Türkiye, 1950'li yıllarda ABD'nin ve CIA'in MİT'e hakim olduğunu, hatta personelin maaşını bile bunların verdiğini, merhum Menderes'in bile bundan haberinin olmadığını, bundan rencide olan personelin olayı iktidara haber vermesi üzerine Menderes'in bunun

önüne geçmeye çalıştığını, Yassıada yargılamaları sırasında bu bahis açıldığı için öğrendi.

Yoksa hâlâ bilmiyor olabilirdik.

Yine, 1962-64, 1966-71 yılları arasında MİT müsteşarı olarak görev yapan Fuat Doğu'nun "Ben MİT müsteşarlığı yapmadım, CIA'nın şube müdürlüğünü yaptım. Bir CIA yetkilisi gelse, beni Sinop'a götür dese onu oraya götürmekle memurum" diye konuşmak zorunda kalmış olduğunu da biliyoruz.

Durum böyleyse, MİT'çilerin İslam ve İslamcılık konusundaki yaklaşımlarının da CIA tarafından şekillendirilmiş olduğunu kabul etmek zorundayız.

*

Burada asıl acı olan ise, Bassam'ın şu ifadeleri:

Laikliği benimseyen bir Müslüman olarak, Kemalizme duyduğum bütün saygıya rağmen şunu söyleyebilirim: Kemalistler moderniteyi kabul ettiler, ama İslam'ı reddettiler.

İslam'ı reddetmenin Türkçe'si, küfür.

Kemalistlerin uyguladığı laiklik aslında bundan ibaretti: İslam'ı reddetme.

Biz konumuza dönelim.

İmdi, Batılılar, Müslümanlar'a, "Modern t**eknoloji**yi kullanma, İslamcı'ysan bunu kullanmaya hakkın yok" diyorlar. "Ya da benim gibi düşünecek, bana tabi olacaksın."

Sadece kültürünü alırsan, "Teknolojiyi de al" demiyorlar. Tam aksine, teknolojiyi vermemek için her tür numarayı çeviriyorlar.

34 yıl önce Münster Üniversitesi'nin dil okulunda "yabancı dil olarak Almanca" kursuna devam etmiştim. Sınıfımızda Japonya'dan İspanya'ya, Hindistan'dan Arjantin'e kadar pekçok ülkeden öğrenci vardı. Bize okuttukları metinler hep çevre kirliliği, sanayileşmenin üçüncü dünya ülkelerine vereceği zararlara vs. dairdi.

Hep bu tür metinleri okutmaları acaba tesadüf müydü?

*

Batılılar'ın Müslümanlar'a söyledikleri şu: Batı'nın kültürünü, toplum düzenini al, teknolojisini almasan da olur. Hatta, çevrenin ve doğal yaşamın hatırına almasan daha iyi. Fakat eğer teknolojiyi alırsan, kültürü de mutlaka almalısın. Almazsan bu seni **terörist** yapar.

Terörist olursun.

Terörist olma, modern ol, modernleş!

İsmet'ler de, Batılılar'ın nüfuz ajanları vasıtasıyla verdikleri mesajın benzerini içerde vermekle meşguller: Batı'nın teknolojisini almayalım.. Alırsak, kültürü de beraberinde gelir.. Mecbur kaldın, mesela traktörü aldın diyelim, **traktör cikletsiz olmaz**, hemen bakkala koş ciklet al.. Tıpkı bir Batılı gibi yaşamaya başla.. Aksi mümkün değildir.

Bu, dolaylı yoldan yapılmış bir Batılılaşma, Batı kültürünü benimseme çağrısından başka birşey değil.

Böylece, Batılılar ile yerli-milli İsmet'ler "aynı gaye" etrafında birleşmiş oluyorlar. Sözde niyetleri ayrı, özde ise yapmak istedikleri, olmasını istedikleri şey aynı.

"Cümlenin maksudu bir amma rivayet muhtelif."

Burada soru şu: İsmetler bunu niçin yapıyorlar, saflık ya da ahmaklıklarından mı, yoksa işin içinde bizim bilmediğimiz "gizli görev"ler mi var?

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili***'nde, Bakara Suresi'ni tefsir ederken, benzer bir oyunun "**savaş**" kavramı etrafında yapılmakta olduğunu anlatıyor.

Bazıları, "İslam **savaş dini**dir, ay ne kötü!" diyorlar.

Diğer bazıları da, "Yok canım, İslam **barış dini**dir, zaten İslam kelime anlamı itibariyle barış demektir. İslam savaşa karşıdır" diye sözde İslam'ı temize çıkarıyorlar.

Her iki tarafın da niyeti, **Müslüman'ın elinden silahı almak**tan ibaret. Birinciler açık konuşuyor, ikinciler ise sinsi, suret-i haktan gelerek aldatıyorlar.

Oysa savaş, hayatın bir gerçeğidir. Ona hazır olmak gerekir.

Türklük fikriyatı masalında da benzer bir numara söz konusu.

"Eğer müslümansan kitabında savaş kelimesi olmasın, eğer varsa, o zaman müslüman olma Türk ol, çünkü **kâfirle savaşmayı göze alan müslümana Türk derler**" diye masal anlatılıyor.

Türk değilsen, kimseyle savaşmak gibi bir lüksün olamaz. **Mücahit**liğin devri geçmiştir, yerini **Türklük** almıştır. Türk değil de mücahid olursan bunun anlamı **İslamcı terörist** olmandır.

Medeniyet, teknik, kültür, İslamcılık vs. boş tartışmasında da durum aynı.

Müslümanın güçlü olmasını istemeyenler ona "Güçlü olma, iyi müslüman ol; teknolojiden uzak dur, yoksa Batı kültürü seni 'ham' yapıp yutar, zaten sen iradesi zayıf adamsın, teknolojinin peşine takılır kültür alırsın, boş ver teknolojiyi" diyorlar.

Aradaki fark, birinin içeriden, diğerinin dışarıdan konuşmasından ibaret. Masal aynı masal..

Sayısı fark etmiyor, üç ya da beş.

BATILILAR’A GÖRE MUHARREF (BOZULUP TAHRİF OLUNMUŞ) HRİSTİYANLIK DİN, TAHRİF EDİLEMEYEN İSLAM İSE İDEOLOJİDİR

Baştan söyleyelim: Türkiye’deki **İslamcılık karşıtlığı** ve İslamcılık eleştirisi gerçekte **oryantalist** bakış açısının ürünüdür.

Dahası, **Batılı gizli servislerin (istihbarat örgütlerinin)** İslam’a karşı yürüttükleri sinsi savaşın kavramsal kamuflajıdır. (Zaten oryantalizm, meşhur tabirle, sömürgeciliğin keşif kolu rolünü üstlenmiştir.)

Nasıl “**modernist ilahiyatçılar**” ilhamlarını Batılılar’dan almışlarsa, kendilerini Ehl-i Sünnet savunucusu zanneden “ne yaptığını bilmez” taife de, bazı konularda Batılılar’ın izinde yürümektedirler.

Çünkü bunların savunageldikleri, “**İslam bir dindir, ideoloji değildir**” safsatasını icat edenler de Batılılar’dır.

Batılılar, Müslümanlar arasındaki geleneksel **fay hatları**nın (Şiîlik-Sünnîlik, sufîlik-Vehhabîlik vs.) yeterli olmadığını gördükleri için, bu defa **İslam-İslamcılık çatışması**nı (ya da **kültürel İslam - siyasal İslam** karşıtlığını) icat etmiş bulunuyorlar.

*

John Calvert, İslamcılık (**Islamism**) kavramıyla neyi kastettiklerini şöyle açıklamaktadır:

> Batılı gözlemciler, çağdaş dönem **İslamî diriliş** olgusuna işaret etmek üzere bir dizi tabir kullandılar: Bunların en yaygın olanlarından biri**İslamî köktendinciliktir**. Diğer terimler ise **siyasal İslam**, İslamî dirilişçilik, İslamî radikalizm ve (daha tartışmalı biçimde) İslamo-faşizmdir. Her ne kadar bu terimlerin hepsi de söz konusu olgunun bir yüzünü aydınlatmakta başarılıysa da,

> hiçbiri manayı tam yansıtmamaktadır. Daha iyi bir terim, bilim adamları ve gazeteciler tarafından giderek artan biçimde benimsenen **İslamcılık**'tır (İslamism). İslamcı oluşumlar, diğer modern dönem izm'lerinde, mesela komünizm ve faşizmde görüldüğü gibi, dünya sorunlarının hepsine çözüm sunma iddiasında bulunan dogmatik bir bakış açısına sahiptirler.... Bununla birlikte, bizim **İslamcılar** olarak adlandırdığımız insanlar, kendilerini tanıtmak için bu adlandırmaya başvurmazlar.
>
> (John Calvert, ***Islamism: A Documentary and Reference Guide***, Westport, CT, 2008, s. 1)

Donnald K. Emmerson ise, İslamcılığı şöyle tanımlıyor:

> **İslamcılık** nedir? İyi bir tanım, İslam ve Müslümanlar üzerine bilimsel araştırmalar yapan çok tanınmış bir isim, James Piscatori tarafından yapılandır: **İslamcılar**, İslamî hedefler listesi olarak gördükleri şeyi hayata geçirme amaçlı siyasal faaliyete kendilerini adamış müslümanlardır.
>
> (Donnald K. Emmerson, "Inclusive Islamism: The Utility of Diversity", ***Islamism: Contested Perspectives on Political Islam*** içinde (17-32), ed. Richard C. Martin ve Abbas Barzegar, Stanford, 2010, s. 27.)

Bernard Platzdasch ise, İslamcılığı, "siyasal bir **ideoloji** olarak anlaşılan ve sunulan İslam" olarak tanımlamaktadır.

Bu düşüncesini şu şekilde temellendirmektedir:

> İslamcılığın temel gündemi, devlet için, Şeriat'in (İslamî yasaların) yürürlüğe konulması ve İslamî ilkelerin yüceltilmesi yolunda aktif hale gelmektir. Bazı İslamcılar, nihai hedef olarak uluslarüstü bir hilafetin yeniden kurulmasını savunmaktadırlar.

(Bernard Platzdasch, ***Islamism in Indonesia: Politics in the Emerging Democracy***, Pasir Panjand, 2009, s. xvi.)

Bernard Platzdasch'ın tespitinin aksine, Türkiye'de **hilafet**konusunu gündeme getiren Mehmet Şevket Eygi gibileri, kendi istekleri doğrultusunda, **İslamcı** olarak adlandırmaktan kaçınmak gerekir.

Bu, iki nedenle böyledir: Birincisi, Eygi gibilerin savunduğu hilafet gerçekte **Ehl-i Sünnet itikadı** ile ilgili temel kitaplarda (Örnek olarak Matüridiyye'nin en önemli iki temsilcisinin, İmam Nesefî ile İmam Pezdevî'nin akaid kitaplarında) çerçevesi çizilen hilafet kurumuyla ilgisizdir.

İkinci olarak, Ehl-i Sünnet akaidi kitaplarında da yer alan gerçek hilafetin 30 sene süreceğine ilişkin hadîs-i şerif göz önüne alındığında, hilafetin artık ancak Mehdî ile birlikte yeniden kurulabileceği söylenebilir.

Bugünkü hilafet projelerinin ise, doğrudan veya dolaylı olarak **Batı güdümlü yönlendirmeler** olduğu görülmektedir.

Mesela, **İngilizler**'in kılavuzluğunda Osmanlı'ya ihanet eden, ödül olarak Hicaz'ı ele geçirmesine izin verilen ve sonra da burayı **Suud**'a kaptıran, fakat haleflerine **Ürdün** Haşimi Krallığı bağışlanan **Şerif Hüseyin**, halifelik umuduna kapılarak Sultan Vahideddin'i Hicaz'a davet etmişti.

Vahideddin'e sağlayacağı maddî imkânlar karşılığında onun halifelik unvanını kendisine devredeceğini umuyordu.

(Yandan çarklı Ehl-i Sünnet savunucusu Eygi, bu noktada da "**ikiyüzlülük**" sergiledi. Bir yandan **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi**'nin adını ağzından düşürmez ve "Ben kendiliğimden birşey söylemiyorum, böylesi ulemanın izindeyim" derken, diğer yandan da, Abdülmecid'in "**sultasız/otoritesiz kukla hilafeti**"nin fıkhen hükümsüz olduğunu

söyleyen Mustafa Sabri Efendi'nin aksine, cahil müctehid olarak ictihatta bulundu, hilafetin 1924'e kadar devam ettiğini ileri sürdü. Böylece, hilafetin nasıl ve ne kadar devam ettiği konusunda Ehl-i Sünnet ulemasıyla ihtilafa düşse de, Cumhuriyet'in kurucusu **Atatürk ile aynı safta** yer almayı başardı. Bu kadar çok çelişkiyi bir kafanın birarada taşıması sık rastlanabilecek bir tabiat olayı değil.)

Emmerson'un ifadeleri, Batılılar'ın "**müslüman**" (*muslim*) kelimesini ***Kur'an***'daki (bir başka deyişle İslam'a göre ifade ettiği anlam çerçevesinde) anlamadıklarını ortaya koymaktadır.

Onların **din tanımı**, Hz. İsa'nın tebliğiyle fazla bir ilgisi kalmamış bulunan Hristiyanlığa aittir.

Nitekim Max Farrar, bir "İngiliz araştırma raporu"nun İslamcılığı şu şekilde tanımladığını ifade etmektedir:

> Anahtar ilkeleri şunları içeren bir **siyasal ideoloji**dir: İslam'ın bir din değil, **bütüncül bir sosyo-politik sistem** olduğu inancı, ilahî devlet yasası olarak **Şeriat** (İslam) hukukunun savunulması, Müslümanlar'ın **ümmet** olarak bilinen uluslarüstü topluluğunun **siyasal bir blok olarak birleşmesi** gerektiği inancı.
>
> (Max Farrar, "Islamism and Terror", ***Islam in the West: Key Issues in Multiculturalism*** içinde (216-238), ed. Max Farrar, Simon Robinson,Yasmin Valli ve Paul Wetherly, s. 217.)

Yani Batılılar, **İslam'ın bir din, İslamcılığın ise bir ideoloji olduğunu** söylerken, ***Kur'an*** ve Sünnet'e göre bir İslam tasavvurunu değil, **Hristiyanlığın din anlayışı çerçevesindeki** bir İslam tasavvurunu dile getirmektedirler.

Peter R. Demant'ın konuyla ilgili *kitabının "**İslam, İslamcılığa Karşı**" **(Islam versus Islamism)*** başlığını taşıyor olması nedensiz değildir. Batılılar, Hristiyanlığa değil, ***Kur'an***'a ve Sünnet'e dayanan bir İslam tasavvurunu benimseyenleri İslamcılar (ya da **siyasal İslam** veya İslamî köktendincilik yanlıları) olarak adlandırırken, İslam ülkelerindeki yerli işbirlikçilerini ya da gafilleri, onlara karşı "İslamcı olmayan müslüman" olarak cepheye sürmeye çalıştırmaktadırlar.

Böyle buyuruyor Haçlı: "**İslam, İslamcılığa Karşı"**. Ve, onların yerli işbirlikçileri, onlarla aynı "muasır medeniyet" davasını güden müşrik rejimler ile onların dindar görünümlü ajanı münafıklar, Haçlı'dan aldıkları "ideolojik silahlar"la İslamcılığa karşı hücuma geçiyorlar.

Batı'nın İslam'a karşı yürüttüğü **psikolojik savaş**ın enstrümanlarından birini bu **İslam-İslamcılık ayrımı** oluştururken, uluslararası ilişkiler alanında Batı'nın safında ya da etkisi altında bulunan rejimler de, kendi halklarına karşı aynı enstrümanları kullanmaktadırlar.

Bu çerçevede kimileri Batı'da üretilmiş böylesi ayrımları gündemde tutmak için **örtülü biçimde istihdam** edilirken, kimileri de ya cahilliğinden, ya **özenti** sonucu ya da gaflet ürünü olarak bu ayrımlar çerçevesinde düşünmeye başlamaktadır.

Mesela, 10 yıl önce **Mümtazer Türköne**'nin başlattığı İslamcılık tartışması çerçevesinde birilerinin yer aldıkları saflara bakıldığında, onların tercihlerinin ardındaki temel saikleri anlamak mümkün olmaktadır. ***Zaman Gazetesi*** yazarlarından Cemaat (sonraki adlandırmayla The Cemaat ya da FETÖ) mensubu olanların bu tartışmada **İslamcılık karşıtı** cephede yer almış bulunmaları şaşırtıcı değildir.

Demant'ın şu ifadeleri, konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayabilir:

> İlkin kavram kargaşasından kurtulalım. **İslam** ve **İslamcı** terimleri dine ve onun yarattığı kültüre işaret ederler; **Müslüman** terimi ise sosyolojik olguya işaret

etmektedir: Kültür ile kimliğini belirleyen inanan insan ya da şahıstır. İslam kelimesi ayrıca, İslam'ın baskın din haline geldiği coğrafya ve uygarlık bölgelerini de ifade eder. Ancak, her ne kadar Pakistan müslüman nüfus çoğunluğuna sahipse de, bunun kaçınılmaz sonucu olarak **İslamî bir devlet** olmak zorunda değildir.**İslamcılık** ve **İslamcı**, "**siyasal İslam**"ın radikal dinî hareketlerini ifade eder. Onun çok bilinen bir eşanlamlı karşılığı olan **İslamî köktendincilik** tabiri de kabul görmüş durumdadır.

(Peter R. Demant, ***Islam versus Islamism***, Westport, CT, 2006, s. xxii.)

Demant'ın müslüman tanımının İslam'ın müslüman tanımıyla bir ilgisinin bulunmadığı açıktır. O, bununla, tıpkı Olivier Roy'un yaptığı gibi, İslam'a göre "**olması gereken**"i değil, yaşayan kültür çerçevesinde "**olan**"ı (olguyu) ifade etmeye çalışmaktadır.

Yani onun müslüman tanımı, **fıkhî ya da itikadî** değil, **sosyolojik** bir tanımdır. Böyle olmakla birlikte, aynı Demant, "**İslamcılık, dini ideolojiye dönüştürmektedir**" de diyebilmektedir (**A.g.e**., s. 180.)

*

Kısacası, İslam'ın bir din, İslamcılığın ise bir ideoloji olduğunu "keşfeden" **Mehmet Şevket Eygi** gibi yandan çarklı Ehl-i Sünnet fedaileri, Demant gibi Batılılar'la aynı yerde durmaktan nedense "gocunmuyorlar".

Böylece, sürekli eleştirdikleri **reformist ve modernist ilahiyatçılar**la, Batılılar'ın din anlayışlarından etkilenme bakımından ortak bir çizgiyi yakalamayı başarmış bulunuyorlar.

Demant'ın müslüman tanımı çerçevesinde, mesela **Aziz Nesin**, İslam kültür havzasında yetişmiş biri olarak, müslümandır. Daha iyi anlaşılması için, Kemal Gürüz'le ilgili olarak ***Yeni Şafak***'ta yayınlanmış şu haberi hatırlatmak faydalı olur:

Eski YÖK Başkanı Prof. Dr. Kemal Gürüz, "Ben **sosyolojik olarak Müslüman**'ım. Müslüman bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Müslüman adetlerine göre defin yapılacak" dedi. Gürüz, Yeditepe Üniversitesi Kayışdağı Yerleşimi'nde düzenlenen "Dünyada ve Türkiye'de Üniversitelerin Gelişimi" konulu konferansta kendisine "Müslüman mısınız?" diye soranlar olduğunu kaydederek, "Ben sosyolojik olarak Müslüman'ım. Müslüman bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Müslüman adetlerine göre defin yapılacak. Arada ne olduğu beni ilgilendirir. Değiştiremeyeceğim tek şey, Türk'lüğümdür benim" dedi. Gürüz, "YÖK'te yapılmak istenen değişiklikle Türk yükseköğrenim sistemi tahrip edilmek üzeredir" dedi.

(http://yenisafak.com.tr/arsiv/2004/nisan/29/gkisa.html)

Sonuç olarak, Batılılar'ın yaptığı **İslam-İslamcı ayrımı**, siyasal bir ayrımdır. Yapacakları **siyasal ve sosyolojik analizler** için ihtiyaç duydukları **kavramsal araçları** üretirken böylesi ayrımları tedavüle sokmaktadırlar.

Nitekim, bir siyaset bilimi ders kitabında İslamcılık şu şekilde tanımlanmaktadır:

"İslamcılık, en genel anlamıyla, Batı karşıtı ve modernleşmeye muhalif bir ideolojidir.... Yönetimin yapısı için İslam hukukunu temel olarak savunan bir ideolojidir."

(Lowell Barrington, Michael J. Bosia ve Kathleen Bruhn, ***Comparative Politics: Structure and Choice***, Boston, 2010, s. 135.)

İslam'a karşı **psikolojik savaş** yürüten birtakım (CIA gibi) mihrakların da kendi faaliyetleri çerçevesinde akademisyenlerin çalışmalarından ve kavramsal çerçevelerinden yararlandıkları şüphesizdir.

Onların işbirlikçisi “yerli ve milli” yazarlarımız ise, Batı’nın şuurlu ya da şuursuz **kültür ajanları** olarak böylesi ayrımları İslam dünyasına taşımaktadırlar.

Laflarına bakıldığında, *“İslamcılık, kendisini bir dinmiş gibi gösteren radikal bir siyasal ideolojidir”* diyen **Haçlı generali** (Haç’a kutsallık atfedenlerin generali) Michael Flynn’den farklı düşün**me**dikleri görülüyor.

Onlar, ne yazık ki, Haçlı generalininin içimizdeki müttefikleridir.

İSLAMCILIK HAKKINDA SÖYLENENLERE DAİR BİRKAÇ NOT

Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi - Sempozyum Tebliğleri adlı kitabı (ed. İsmail Kara, Asım Öz, İstanbul: Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları, 2013) yayına hazırlamış olan İsmail Kara'nın aynı kitapta "giriş" mahiyetinde "**Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi ve Hareketi Üzerine Birkaç Not**" başlıklı bir makalesi de yer alıyor.

Biz de burada İslamcılık hakkında söylenenlere dair birkaç not düşelim.

Kara, söz konusu makalesinde İslamcılığı şöyle tanımlıyor:

> "İslâmcılık, XIX-XX. yüzyılda İslâmı bir bütün olarak (inanç, ibadet, ahlâk, felsefe, siyaset, hukuk, eğitim…) 'yeniden' hayata hâkim kılmak ve akılcı bir metotla Müslümanları, İslâm dünyasını batı sömürüsünden, zalim ve müstebit yöneticilerden, esaretten, taklitten, hurafelerden kurtarmak, medenileştirmek, birleştirmek ve kalkındırmak uğruna yapılan aktivist ve eklektik yönleri baskın siyasî, fikrî ve ilmî çalışmaların, arayışların bütününü ihtiva eden bir düşünce ve harekettir". (s. 17)

Fena bir tanım değil, kusuru ise, olayı geçen iki yüzyıla hapsediyor oluşu.

Geçmiş dönemlerde "İslam'ı bir bütün olarak" hayata hakim kılmaya çalışanları nasıl adlandıracağız?

Tanımdaki "**yeniden**" vurgusuna da gerek yok. İslam'ı yeniden hayata hakim kılmak ile yenidensiz hakim kılma arasında hiçbir fark bulunmuyor.

Akılcı bir metod şeklindeki nitelendirmeye gelince.. ***Kur'an***'da sürekli aklı kullanma vurgusu yapıldığına göre, İslam'ı hayata hakim kılmaya çalışanların bunu öncelikle kendi hayatlarında yapmaları ve akılcı bir metodu benimsemeleri beklenir.

İslâm dünyasını Batı sömürüsünden, **zalim ve müstebit yöneticilerden**, esaretten, taklitten, hurafelerden kurtarma bahsine gelelim.

Hz. Hüseyin de, İmam Zeyd de, Emevîler'e isyan eden Abbasî ayaklanmacılar da İslam dünyasını "zalim ve müstebit yöneticiler"den kurtarmaya çalışıyorlardı. **Aktivist**tiler.

Müslümanlar arasından Batı sömürüsünü, esareti, taklidi ve hurafeleri savunacak bir Allah'ın kulu da çıkmaz. En azından bunları doğrudan bu kelimelerle savunabilecek biri çıkmaz.

*

Ancak, Kara'nın bütünüyle saçmaladığı yerler de yok değil.

Mesela, "Tarif ve adlandırmalar hiç değilse birkaç hususun üzerine eğilmeyi gerektiriyor" diyerek şunu söylüyor:

> "… İslâmcılık düşüncesinin İslâm dünyasında ve Osmanlı topraklarında ıslahat/modernleşme hareketlerinin bir parçası, bir neticesi olarak ortaya çıktığıdır. Bunun arkasında da sebebi, kaynakları her ne olursa olsun bir **yetersizlik, kendinden şüphe ve bir "yenilenme" fikrinin** yattığı bir vakıadır. (s. 17)

Birincisi, ıslahat ile modernleşme aynı şey olarak görülemez. Mesela **Atatürk**'ün millete şapka giydirmesi modernleşme olarak kabul edilebilir, fakat ıslahat değildir.

Modern olan herşey ne tümden iyidir ne de kötü.

Bununla birlikte modernleşme hareketlerinin bir parçası ve neticesi olarak ortaya çıkan hareketler mevcuttur, onlar da **Türkçülük** ve **Batıcılık** cereyanlarıdır. Bunları **Kemalizm/Atatürkçülük** izlemiştir.

İslamcılık (mutlak anlamda İslamcılık değil, son iki yüzyılın İslamcılığı) modernleşmeye kısmen tepki göstermiştir, fakat onun bir parçası ya da neticesi kabul edilemez.

İslam’ı savunma refleksinin arkasında “bir yetersizlik, kendinden şüphe ve bir yenilenme fikrinin yattığı” da doğru değildir. Bir yenilenme fikri yatıyor olabilir, fakat bu, kendinden (İslam’dan) şüphe, ya da İslam’ı yetersiz bulma anlamına gelmez.

Kara, bu noktayı şöyle açıyor:

> Esas itibariyle meşru hatta mecburi bir atıf ve arayış olan kaynaklara dönüşün tarihin ağırlıklarından ve tortularından kurtulma istikametindeki fonksiyonu fiilî olarak da psikolojik olarak da bir yenilenmenin, bir yeniden başlama fikrinin kapılarını araladığında şüphe yoktur. **Belki ihya, tecdid ve ıslah** kavramlarıyla yakınlaştığı, bazı yorumculara göre aynileştiği nokta burasıdır. Fakat bu hareketin işleyişine bakıldığı zaman İslâm ilim ve kültür mirasının yüklerinden kurtulmadan ziyade modern(ist) yorumlara, yeni ictihadlara kapı aralama istikametinde işlediği, dinî anlama ve yorumlama biçimlerini **kuralsız (usulsüz) ve ferdî** hale getirdiği, dinin bir parçası, ürünü yahut yanaşığı olan gelenekle, geleneksel anlayış ve kurumlarla problemleri artırdığı, sade, tektip ve dar bir din anlayışı manasına **yeni Selefîliğe** yol açtığı görülmektedir.
>
> Bu yeni yorumun kaynakların “doğru” anlaşılmasında nasıl bir **usul** teklif ettiği hatta bir usulünün olup olmadığı meselesine bakıldığında her zaman birbiriyle uyuşmayan iki, belki üç üst ilkeden bahsedildiği görülecektir. Bunlardan biri **metne bağlılık/sadakat** fikri, ikincisi **akıl ve bilime**, daha doğru bir ifade ile modern tasavvura uygunluk/yakınlık arayışı, üçüncüsü de **maslahat** yani kamu yararı veya sosyal faydadır. Akif’in ***“Doğrudan doğruya Kur’an’dan alıp ilhamı/ Asrın idrakine söyletmeliyiz İslâmı”*** mısraları bu yönelişi güzel özetlemektedir.

Burada sözü edilen hataları genele teşmil etmek doğru olmaz.

Ayrıca, sözü edilen metne bağlılık/sadakat fikrini “**usul**” açısından ele aldığımızda, **Selefîlik** tartışmaları farklı bir mahiyet kazanır. Mesela, usul noktasından ilke olarak sözler “**zahir**”ine göre yorumlanır. Bu, başka anlamlarının bulunmayacağını söyleme imkânı vermez, fakat o yan anlamlar esas haline getirilemez ve “zahir”i iptal için kullanılamazlar. Ölçüsüz Selefîlik karşıtlığının bir süre sonra **Batınîliğe** dönüştüğü bilinen bir şey.

İkincisi, “**akıl ve bilim**” birlikte ele alınamazlar. İslam’ı, usulüddîni iyi anlamış bir kimse, akıl ile bilim arasına mesafe koyar. Bugünkü anlamıyla bilim, İslam açısından “**kesin” bilgi** verebilen bir şey değildir, **akıl**la ve **“sübutu ve delaleti kat’i” sahih haber**le çelişmeme kaydıyla, bir bilgi verebilir. Ancak hiçbir zaman “**kesin** bilgi” statüsüne sahip olamaz, **zannî** olmaktan kurtulamaz. Zannî değil kesin olan hususlar, doğrudan **“sağlam” duyulara dayalı gözlem** verilerinden ibarettir. **Bilim**in onlardan hareketle oluşturduğu **teoriler** ise daima zannî kalır. Bu, **Popper**’ın tabiriyle, “**yanlışlanabilir**” olma demektir. Kesin olan hususlar, yanlışlanabilir nitelik taşımazlar.

Bilimin aksine **aklın** hükümleri kesindir, İmam Gazzalî’nin ***el-Mustasfa***’da belirttiği gibi, ona itiraza imkân yoktur. Öyle olmasaydı, Allahu Teala’nın varlığının, **aklın kesin bir hükmü** olduğunu da söyleyemezdik. Bilim ise, esas itibariyle beş duyu algılarına dayalı gözlem ve tecrübe verilerinin **tümevarım** yoluyla genelleştirilmesi yöntemine dayanır. Bu yüzden de, tümevarımın doğası ya da yapısı gereği ancak **zan** düzeyinde bilgi verebilir, ve “yanlışlanabilir” hükümler olarak kalmaya devam eder. (Bu konuları daha önce internete yüklediğimiz dört ayrı kitapta geniş biçimde tartıştık.)

Maslahata gelince, şer’î usule riayet kaydıyla bu ilkenin işletilmesinde bir mahzur yoktur.

Mehmed Akif’in *“Doğrudan doğruya* ***Kur’an****’dan alıp ilhamı/ Asrın idrakine söyletmeliyiz İslâmı”* şeklindeki sözü ise, “asrın idraki” denilen ne olduğu belirsiz şeyi

yüceltmesi itibariyle elbette yanlıştır. İçinde yaşadığımız asrın idrakinin bir üstünlüğü ya da fazileti yok. Hatta, birçok açıdan, geçmiş dönemleri aratacak şekilde aptalca.

*

Kara'nın şu sözleri de hatalarla malul:

> **Kaynaklara dönüş hareketi** ile *modernleşmenin ve **İslâmcılığın*** **diğer ana yönelişleri** İslâmî ilimlerin nerede ise bütününün hem usul, hem ana kavramların tarifi, genel muhteva ve hiyerarşi hem de değeri (ilmin, bilginin, ulemanın, mezheplerin, tedavüldeki ana kaynakların değeri) itibariyle ciddi bir değişikliğe uğraması hatta bazı özelliklerini kaybetmesi manasına da gelecektir. İlmî tefsir (bazı ayetlerle modern bilimsel veriler ve teoriler arasında kuvvetli ilişkiler kurma) hareketinin, meal çalışmalarının, mevzu-zayıf hadis tartışmasının yeniden canlanmasının, sınırsız ve kuralsız ictihad teşebbüslerinin, mezhep karşıtlığının, irade, hürriyet ve akıl öncelikli "Yeni İlm-i Kelâm"ın, büyük ölçüde İslâmiyet öncesinden ve dört halife sonrasından koparılmış İslâm tarihi ve siyerin… ortaya çıkışı bu ciddi değişmenin hemen akla gelebilecek örnekleri ve neticeleridir.
>
> Temel İslâmî ilimlerde ortaya çıkan bu ciddi usul ve muhteva değişiklikleri hem mantık hem de tedris-telif itibariyle bu ilimlere hayatiyet kazandıran medrese-ilmiye sınıfı (ve kısmen tekke) tenkitlerinin de kaynağı veya meşrulaştırıcısı olacaktır.
>
> Genel olarak bu fikir ve arayışlar veya bunların uç örnekleri kısmen veya tamamen geleneksel özelliklerini koruyan ulemadan, tarikat çevrelerinden, bazı kişi ve kurumlardan tepki ve tenkit alacaktır. Zaten son bir-iki asırdır İslâmcılığın, Müslüman aydınların iç tartışmalarının konularını ve şiddetini belirleyen bu arayışlar ve altüst oluşlardır. (s. 39-40)

Kaynaklara dönüşe hiçbir alim hiçbir zaman karşı çıkmamıştır. Her devirde ulema **kaynaklara dönüşü** sağlamaya çalışmıştır. Bunun modernleşmeyle bir ilgisi yoktur, bu, geleneksel tavırdır. Öyle olmasaydı mesela bir ***Meṣâbîḥu's-Sünne*** yazılmazdı, diyelim ki yazıldı, yüzüne bakılmazdı. Halbuki ona bir sürü şerh ve haşiye yazılmıştır. Bununla da kalmamış, onu tamamlamak üzere yazılmış eserlerin de şerh ve haşiyeleri oluşturulmuştur. (Mesela eseri tamamlamak üzere ***Mişkâtü'l-Meṣâbîḥ*** adıyla yapılan çalışmanın da pekçok şerhi yapılmıştır. En meşhuru ***Mirḳātü'l-Mefâtîḥ***'tir. Son dönem ulema ve meşayihinden İsmail Çetin hocanın bütün talebelerine bu şerhi okumalarını ısrarla tavsiye ettiğini biliyoruz.)

Kaynaklara dönmek, ***Kur'an*** ve hadîsleri öğrenmek demektir. Bu öğrenme faaliyetinde tefsir ve şerhler elbette yol gösterici olacaktır. Ancak, **kaynaklara dönme edebiyatı** yapma ile kaynaklara dönme farklı şeylerdir. Bir kimse hem kaynaklara dönme edebiyatı yapıyor hem de ulemanın geçmişte "kaynak"lar üzerine yaptıkları çalışmalardan yüz çeviriyorsa, onun kaynaklara dönme diye bir çabasının bulunmadığı, bunun sadece edebiyatını yaptığı anlaşılır. Çünkü kaynaklara dönme çabası içine giren bir kimse, ulemanın geçmişte ortaya koymuş oldukları eserlere karşı istiğna tavri içine girmesinin mümkün olmadığını bilir.

Evet, kaynaklara dönüş, her devirde savunulmuş olan birşeydir. **Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî**'nin (rh. a.) ***Ramuzü'l-Ehadîs***'i yazmış ve tekkesinde okutmuş olması bunun sonucudur. (Onda zayıf hadîslerin de bulunması bir kusur değildir, zayıf hadîsleri bile atlamayanlar sahih hadîsleri hiç atlamazlar.)

Benzer şekilde **Mehmed Zahid Kotku rh. a.**'in sürekli olarak ***Kur'an*** ve hadîslerin okunup anlaşılmasını tavsiye ettiği görülür. Bunu, **suyun menbaından/kaynağından içilmesine** benzetir.

Sınırsız ve kuralsız içtihad teşebbüslerine gelince.. Bu her devrin sorunudur. Bunu Hz. Ali k. v. döneminde de yapanlar vardı: **Haricîler**.. Sayıları da hiç de az değildi. Her

devirde hak mezheblerin yanı sıra **bid'atçi (yani sınırsız ve kuralsız içtihada dayanan) mezhebler** mevcut olmuştur. Bunun kaynaklara dönüp dönmemekle bir ilgisi yoktur. Hatta, kaynaklara dönülmediğinde sınırsız ve kuralsız içtihat daha kolay yapılır, çünkü o içtihatların doğruluğunun kontrol edilmesini sağlayacak mihenk gözlerden saklanmış olur.

İrade, hürriyet ve akıl öncelikli "**Yeni İlm-i Kelâm**" bahsine gelince.. Hiçbir yeni "kelâm" **İmam Matüridî**'ninkinden daha **akıl öncelikli** olamaz. ***Kitabü't-Tevhîd***'i okuyan bunu görür, okumayana da ne anlatsanız boş. (Gerçi bu kitabı tercüme eden Bekir Topaloğlu'nun bile oradaki ifadeleri anlayamamış olduğu da ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'ne yazdığı "Allah" maddesinden anlaşılıyor.) İsmail Kara'ya hiç duymamış, duymuşsa bile meseleyle ilgisini anlayamamış olduğu bir kara haberim (Belki müjde olarak algılayacaktır) var: Son dönemin kelamcıları, İmam Matüridî ile **İmam Eş'arî**'nin (***Kur'an***'dan aldıkları ilhamla savundukları) **aklı** bıraktılar, **Kant'**ın **gönlü**nün peşine düştüler.

Kara'nın *"Genel olarak bu fikir ve arayışlar veya bunların uç örnekleri kısmen veya tamamen geleneksel özelliklerini koruyan ulemadan, tarikat çevrelerinden, bazı kişi ve kurumlardan tepki ve tenkit alacaktır"* şeklindeki sözleri de yanlış.. Buradan anlaşılıyor ki, "geleneksel özelliklerini koruyan ulema"nın yazdıklarından haberi yok. Mesela bir ***Hak Dini Kur'an Dili***'ni baştan sona okuma zahmetine katlandığını sanmıyorum. Mustafa Sabri Efendi'nin kitaplarını okuyan biri de bu tür cümleler kuramaz. Ömer Nasuhi Bilmen'i, Babanzade'yi bilen, anlamış biri böylesi cümleler yazamaz.

Gümüşhanevî ve Kotku rh. a. gibi tarikat çevreleri ***Kur'an*** ve hadîs okunmasına karşı mı çıkıyordu?! Ömrü İngiltere'nin yeni kralı **Charles**'ın müslüman olduğu hurafesini yaymakla geçmiş **Kıbrıslı Nazım** gibileri tarikat çevrelerinin temsilcisi, ve onun müridi **Mehmed Şevket Eygi** gibi (kitap okuma değil de biriktirme tutkunu) broşür allâmelerini de "münevver" kabul ediyorsa o başka.

*

Kara'nın bir başka hurafesi, medeniyet-kültür ayrımında kendisini gösteriyor. Güya İslamcılar böyle bir ayrım yapıyor, medeniyetin **evrensel**, kültürün de **yerel** olduğunu düşünüyorlarmış.

Şöyle diyor:

> Buna göre **medeniyet (modern batı medeniyeti)** belli bir dine ve coğrafyaya ait olmayan, "insanlığın ortak malı", evrensel, dolayısıyla herkesin kendine göre benimseyip kullanabileceği bilim ve teknoloji üzerinden tanımlanmış ve taklit edilmesinde bir mahzur görülmemiştir. ("Hikmetin müminin yitik malı olduğu, nerede bulursa alabileceği" mealindeki hadis bu çerçevede çok kullanılmıştır. Hikmetin bile bu kullanımda bilim ve teknolojiye indirgenmesi dikkat çekicidir). Buna karşılık kültür başta din ve ahlâk olmak üzere kendine ait, kendi kalması gereken unsurlarla tanımlanacaktır. Bir başka şekilde söylersek medeniyet açılım-genişleme tarafını, kültür ise korunma-muhafaza tarafını ifade etmektedir. Akif'in "Alınız ilmini garbın, alınız sanatını/Veriniz hem de mesainize son süratini" beytinde geçen ilim sadece modern bilimleri, sanat da tekniği, teknolojiyi ifade etmektedir. (s. 40)

Modern Batı medeniyeti "bilim ve teknoloji" üzerinden tanımlanmışmış..

Böyle tanımlayan sadece sensin.

Batı medeniyeti diye adlandırılan şey bilim ve teknolojiden ibaret değildir, onun bir zihniyeti, dini, hukuk sistemi, sosyal yapısı, aile anlayışı, geleneği, kurumları vardır. Yani **medeniyet ile kültür birbirinden ayrılamaz**. Medeniyeti bilim ve teknolojiden ibaret kabul ettiğinizde medeniyet kelimesi lüzumsuz hale gelir. Bu durumda olayı izah için bilim ve teknoloji kavramlarını kullanmak yeterli olur.

Üstelik, İslamcılar Batı bilimi ile teknoloji arasında da ayrım yapmışlardır. İsmail Kara bunun farkında değil. Mesela (**Albert Hourani**'nin ***Çağdaş Arap Düşüncesi*** adlı kitabında bahis konusu yaptığı) **Hüseyin el-Cisr** (Ki ona **Bediüzzaman Said-i Nursî** de eserlerinde atıfta bulunur), ***Risale-i Hamîdiye***'sinde (Sultan **Abdülhamid**'e ithaf edildiği için bu adı almıştır) Batı'nın bilimsel teorilerini İslam'ın bilgi anlayışı (epistemolojisi) açısından sorgulamış ve onların kesin bilgi vermekten uzak bir alay zan ve tahminden ibaret olduğunu söylemiştir.

Benzer şekilde **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** de, eserlerinde, Batı'nın teknolojik üstünlüğü yüzünden onların bilim anlayışlarının ve felsefî cereyanlarının da üstün olduğu zehabına kapılındığını, bunun büyük bir hata olduğunu mükerreren söylemektedir.

Ancak, Kara'nın bu şekilde (sanki İslamcılar yapıyormuş gibi göstererek) bizzat kendisinin yaptığı medeniyet-kültür ayrımı çerçevesinde İslamcılar'ın modern teknoloji konusundaki yaklaşımlarını sorgulaması, ilk anda akla gelen şekilde kafasının çalışmamasından değil, kurnazlığından kaynaklanıyor. Böylece, düşüncesiz düşünür ve şiirsiz şair **İsmet Özel**'in **"Teknoloji kültür getirir"** şeklindeki hurafesini kendince kurtarmaya çalışıyor. Yani ona göre, Batı'nın teknolojisini alırsanız kültürü de beraberinde gelecektir.

Gerçekte medeniyetin bir evrensel tarafı vardır. Yani medeniyet, aslında evrensel birşeydir. Bunun nedeni, insanların insan olmaları hasebiyle, yani Hz. Adem atamız ile Havva anamızın çocukları olmaları itibariyle **bir tarağın dişleri gibi eşit ve birbirine benziyor** olmalarıdır. Bu yüzden mesela tıp alanında **"Türkler için tıp, İngilizler için tıp, Zenciler için tıp"** diye bir ayrım yapılamaz. Tıp, herkes içindir, insanlığın ortak malıdır. Türkler'in beyin ameliyatı için ayrı, Ruslar'ın beyin ameliyatları için ayrı uzmanlar, teknoloji, ekipman ve personel kullanılması, ayrı prosedürler ve tedavi yöntemleri geliştirilmesi düşünülemez. Türkler için ayrı, Japonlar için ayrı psikoloji ve psikiyatri kitapları yazılıp okutulması da olabilecek birşey değildir. Bir mobilya firması bir yatak ya da koltuk ürettiğinde, **"Şu koltuk zenci iskeletine, bu da Türk iskeletine**

uygun” diye bir ayrım yapamaz, yapmaz. Bir koltuk Türk için uygunsa, onu rahat ettiriyorsa, zenci için de uygundur, onu da rahat ettirir. Bunlarda yerellik, yerlilik olamaz. Bu anlamda medeniyet evrenseldir.

Ancak, **Batı** medeniyetinden ya da bir **Uzakdoğu** medeniyetinden söz ettiğimizde, artık medeniyet denilen olgunun evrensel yönlerini değil, sadece Batı’ya ya da Uzakdoğu’ya özgü yönlerini anlarız. O yüzden bir **Türk edebiyatı**ndan ve İngiliz edebiyatından söz etmek mümkün olur. Bir Türk mutfağı ve **Fransız mutfağı**ndan söz etmek mantıksız olmaz. Bunlar farklılık gösterebilir. Buna karşılık birbirlerinden farklı birer **Türk dış hekimlği** ve **Fransız diş hekimliği** olamaz. Olursa da birisi daha gelişmiştir, diğeri ise ilkel ya da geri kalmıştır, o kadar. Farklılık **Türk’e ya da Fransız’a özgülük** noktasından olmaz.

İmdi, bir teknoloji ürünü olan tabancanın icadı ve geliştirilmesi olayı üzerinde düşünelim. Bunu mesela bir Batılı **icat** etti diye Batılı’nın kültürü onunla beraber gelmez. Türk icat edince de Türk kültürü onunla birlikte Batı’ya seyahate çıkmaz. Onun kullanımında herkes kendi karakteri, mizacı, zevki ve zihniyetine göre ayrı yol tutar. Birisi bunu salt savunma amaçlı olarak kullanır, bir başkası ise banka soymak için. Birisi onunla ava çıkar, birisi ise ancak polis vs. ise eline alır. Bir başkası da sadece koleksiyon meraklısıdır, bunun için satın alır.

Fikirsiz mütefekkir İsmet’in yeteneksiz müridi Kara, yukarıya aldığımız havaî (hava cıva kabilinden) laflarının ardından şu havalı cümleyi kurmuş:

> İslâm dünyasında ve Türkiye’de hâlâ yaygın bir kabule mazhar olan **bu naif ayırımın felsefî olarak güçlü bir dayanağı olmamakla beraber** siyasî ve psikolojik fonksiyonlarını gözardı etmemek gerekir. (s. 40)

Zeytinyağı gibi üste çıkma diye buna derler. Ege zeytinyağlarının İsmail Kara’dan öğrenceği çok şey var.

Anlattığın kendi hikayen İsmail efendi! İstediğin kadar gülebilirsin!

*

Kara'nın şu lafları da çok doğru değil:

> Geleneksel yapıların**, tarikatların (yakın zamanlarda cemaatlerin)**, muhafazakâr-dindar kitlenin, geleneksel din anlayışı ve yaşantısının/Müslümanlığın İslâmcılık hareketi açısından nerede durduğu başından beri çift taraflı işleyen tartışmalı ve nazik bir konudur. Bunun birkaç sebebi var. Muhtemelen en önemlisi İslâmcılık hareketinin büyük ölçüde **tasavvuf** kültürünü, tarikatları geleneksel din anlayışının da sorumlusu tutarak ifsat olmuş ve ifsat edici bir din yorumu ve yaşama üslubu olarak görmesi, mevcut kötü durumun ana sebeplerinden biri olarak değerlendirmesidir. İslâmcılığın modernleşmeye uyum istikametinde gelişen fikir ve arayışlarının önündeki din merkezli en dayanıklı muhalefet odaklarından biri olarak görülmesi de geleneksel yapıları karşı ve menfi tarafa itmektedir. (Bu noktada İslâmcılık bütün tarihi boyunca siyasî merkezlerle ve Cumhuriyet ideolojisi dahil modernist projelerle büyük ölçüde aynı çizgide yer almaktadır). (s. 21)

Bu tür genellemelerden uzak durmak gerekir.

Modern (bu çağdaki) tasavvufî hareketleri eleştiren "İslamcı"ların önemli bir bölümü, onlardaki Şeriat'e aykırı hususlar üzerinde duruyorlar.

Kemalistlerin tarikatlara düşmanlığının ardındaki saikler bununla ilgisiz. Mesela bir müslüman da, bir komünist de kapitalist sömürüye karşı çıkar, bundan, ikisinin aynı çizgide yer aldıkları sonucu çıkmaz.

*

Kara'nın makalesinin 'sakat' bölümlerinden birini **İsmet Özel** hakkında yazdıkları oluşturuyor.

Okuyalım:

> İdeolojik çatışmaların, sağ-sol kavgalarının, anarşinin her şeyi kuşattığı 70'li yıllar bitmeye doğru giderken İsmet Özel'in, Türkiye'deki İslâmcılık düşüncesini yeni bir merhaleye intikal ettirecek, sorularla cevapların yapısını ve mantığını değiştirecek olan ***Üç Mesele: Teknik Medeniyet Yabancılaşma*** kitabı yayınlandı (1978). Öncülere (mücadeleyi yürütmekle kendini görevli sayanlara) seslenmeyi amaçlayan kitap "Türkiye'deki bir bölük Müslümanın dağınık bir biçimde sözünü ettikleri yabancılaşma, medeniyet ve teknik gibi konularda belirgin bazı yanlışlara kapıldıkları"nı vurgulayarak bir "ayıklama"yı teklif ediyor. Ayıklanacak, belki tasfiye edilecek olan şey muhafazakârlıkla radikallik ve siyaset arasında sıkışmış olan İslâmcılık düşüncesinin, Türkiye'deki İslâm anlayışının ana kabulleri, hatta düşünme biçimidir. Bu bakımdan kitap üslup olarak değilse de muhteva olarak sert bir tenkit kabul edilebilir. Özellikle dinîleşme ile medenileşme (*tedeyyün-temeddün*) arasında kurulan kuvvetli ilişkilere ve tekniğin düşünce ve inançtan âri bir araç düzeyinde kabul edilmesine yöneltti̇ği tenkitler, sorduğu sorular ve yaptığı açıklamalar Türk düşüncesinin ve İslâmcılığın (Said Halim Paşa, Nurettin Topçu gibi istisnalar hariç) pek alışık olmadığı ve anlamak için zorlandığı hususlardır.
>
> İsmet Özel'in daha sonra yazdığı yazılarla şerhettiği ve Türkiye'nin gidişiyle kuvvetle ilişkilendirdiği bu yaklaşımı, özellikle kitabın sonunda sorduğu soru hâlâ önemini ve ağırlığını koruyor: "Güçlü bir topluma ulaşıp onun müslümanlaşmasına mı, müslüman bir topluma ulaşıp onun güçlendirilmesine mi çalışacağız?" (s. 33-4)

Gerçekte İsmet Özel'in yazdıklarının İslamcılıkla hiçbir ilgisi yoktu. O, solculuk dönemindeki sığ ve saçma **ezberlerini** İslamcı kesimin gündemine taşımıştı, olay bundan ibaretti.

Aynı şeyleri bir solcu (komünist) sıfatıyla söyleseydi İslamcı gençler onları okunmaya değmeyecek **ithal yabancı fikirler** olarak göreceklerdi.

Özel'in **üç meselesi (üç masalı)** teknik, medeniyet ve yabancılaşma kavramlarından oluşuyordu.

Tekniğe bakışı tamamen **Marksist** bir temele dayanıyordu: **Alt yapı** (ekonomik yapı ve düzen**) üst yapı**yı (ahlâkı, zihniyeti, sosyal ilişkileri, siyasî yapıyı) belirlerdi. Teknoloji de belirli bir ekonomik düzenin tapulu malıydı, dolayısıyla o ekonomik düzenin sahiplerinin zihniyetinden başka birşeye izin vermezdi.

Bu düşüncesiz düşünür, fikirsiz mütefekkir, söz konusu masal kitabında "**Traktör cikletsiz olmaz**" diyerek zırvacılık alanında zirveyi yakalamıştı. Yani ona göre, bütün köylülerimiz ciklet tüketmekten helak olma durumundaydılar.

Bu şiirsiz şair taslağının yazdıklarının İslamcılıkla bir ilgisi yoktu, fakat edebiyat dünyamıza önemli bir katkıda bulunmuş durumdaydı: Bilgi ve mantık bakımından bomboş bir kafanın da eksantrik cümleler kurabileceğini yazılarıyla ispat etmişti. Edebiyatçı kafası davul gibiydi, boş olunca özgüveni daha fazla oluyor, sesi daha gür çıkıyordu.

Ona göre, madem ki teknolojiyi gâvur geliştirmişti, o halde teknolojiyi kullanmanız sonuçta gâvurlaşmanıza yol açardı.

Solculuğun, komünistliğin çok revaçta olduğu bir dönemde kendi mahallesini bırakıp İslamcı kesime iltihak etmiş bir şairin hidayete eriş öyküsünden büyülenen cahil ve saf İslamcı gençlik, İsmet'in alışkın olmadıkları üslubu ve jargonu karşısında hipnotize

olmuştu. “Ne demek istiyor bu artist, müslüman mahallesinde bu salyangozların işi ne?” diye olayı sorgulamak akıllarına bile gelmemişti.

Böylece, **gemicilik teknolojisi** alanında çağının önünde olan Hz. Nuh a. s., bütün sanayileşmenin en temelinde yer alan demircilik alanında zamanının önüne geçen, **demirciliğe çağ atlatan** Hz. Davud a. s., İslam’la ve İslamcılıkla bağdaşmayan faaliyetlerde bulunmuş, bugünün küfür teknolojisinin geçmişteki temellerini atmış insanlar haline geliyorlardı.

Medeniyet bahsinde de **Rousseau**’nun peşine düşmüş olan Özel’e göre, İslam **bedevîleşmek** demekti. Yazdıklarından çıkan sonuç buydu.

Yabancılaşma (*Entäußerung*) ise zaten (kelime olarak değilse de yüklenen özel anlam olarak) tümden Marx’ın icadıydı.

*

Böylece **fikir teröristi ve ideolojik sabotör/sabotajcı İsmet**, İslamcıların gündemine üç tane saatli bomba yerleştirmiş oluyordu.

Bu bombalar patlayacak ve **resmî ideolojiyle** hesaplaşma derdindeki İslamcılar artık kendi aralarında “Yok teknik iyiydi, yok kötüydü, yok medenilik iyidir, yok değildir” türünden deli işi konuların tartışıldığı bir “cinnet mustatili (dörtgeni)”ne hapsolunacaklardı. Bir kapı bulup kendilerini dışarıya atmaları ise ancak herkesin “dumur” olup ne söyleyeceğini de, ne düşüneceğini de bilemediği **28 Şubat Süreci** sonrasında mümkün olacaktı. O arada İsmet de, daha bütün bu yaşamış olduklarının ne anlama geldiğini bile kavrayamamış olan şaşkın İslamcılara yeni bir saatli bomba hediye edecekti: “**Kalın Türklük**”. İslamcıların kendisi gibi bir sabotajcının hainliğini keşfedememiş kalın kafalılar olduklarını düşündüğü için olsa gerek, onlara sunduğu Türkçülük de kalındı. Yazdığı ***Kalın Türk*** adlı kitabı piyasaya süren yayınevi’nin adı ise Tiyo idi.

İsmet, kalın kafalı İslamcıları ti'ye alıyor, nanik yapıyordu.

*

Şiir diye pazarlanan karalamalarında şiiriyet namına sadece birkaç mısraya tesadüf olunan bu bomba uzmanı sabotajcının "Güçlü bir topluma ulaşıp onun müslümanlaşmasına mı, müslüman bir topluma ulaşıp onun güçlendirilmesine mi çalışacağız?" şeklindeki sözü ise, bedensel değilse de zihinsel engelli bir vatandaşın sorabileceği bir soru durumundaydı.

Sorusu, "Spor yapıp güçlenip de mi kitap okuyup bilgileneyim, kitap okuyup bilgilenip de mi spor yapayım?" sorusundan daha mantıklı değildi.

Güçlü bir toplum olmaya çalışmak ile, müslüman bir toplum olmak için uğraşmak, birbirine zıt ya da birbirine engel şeyler değildi çünkü.

İnsan, "Yürüyeyim mi, düşüneyim mi?" diye yürüme ile düşünme arasında karşıtlık ilişkisi kuruyorsa, aptalın tekidir.

Hem yürü, hem de düşün!

*

İsmet olayında asıl sorun şu: Bu şiirsiz şairin yazdıklarının muhasebesinin, ancak Marksçılığın gelir gider defterine kaydedilerek yapılabileceği unutuluyor.

İsmail Kara'nın (üstelik bir de prof. unvanı varken) bunu anlayamamış olması Türkiye'ye özgü bir garabet.

Olivier Roy bile, İslamcılığın iflasını ilan ettiği kitabında, "**İslamî/İslamcı aydın**" ile**, "düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydını"** kast ettiğini belirtmektedir.

Evet, düşüncesini bilinçli olarak (bilinçsizce, farkında olmaksızın değil, şuurunda/farkında olarak) "**İslam'ın kavramsal çerçevesi**" içinde düzenlemek, İslamî/İslamcı/müslüman aydın olmanın temel şartıdır. Roy, bunu anlamış.

Düşüncesiz düşünürün kullandığı kavramsal çerçeve, Marksistlere ait.. Ve İsmail Kara, bunda eşi bulunmaz bir İslamcılık incisi bulunduğuna inanmamızı istiyor.

Cehaletin bu kadarı demek ki ancak tahsille mümkün olabiliyor. Doçentlik bile kurtarmıyor, adamın prof. olması gerekiyor.

Buradan İsmail Kara'ya bir ev ödevi veriyorum: Thomas Kuhn'un ***Bilimsel Devrimlerin Yapısı*** adlı kitabını (paradigmanın, kavramsal çerçevenin önemini anlamak için) beş defa okuyacak, bir kere de dolmakalemle deftere geçecek.

Anlayışı biraz kıt olduğu için bir defada meseleyi çözmesi mümkün değil gibi görünüyor. Fakat dördüncü okuyuşunda biraz sökeceğini tahmin ediyorum.

*

Türkiye İslamcılığını tarihsel dönemlere ayıran Kara, 1980 sonrasını "**uyum ve entegrasyon dönemi**" olarak adlandırıyor. Yani "**düzen"e uyum** ve entegrasyon.

Doğal olarak, bunu sadece İsmet'in tahrip gücü yüksek bombaları gerçekleştiremezdi. O, araziyi temizliyor, yeni imar faaliyetleri için hazır hale getiriyordu.

Bu aşamada devreye kimlerin girmiş olduğunu, Kara'nın şu ifadeleri ortaya koyuyor:

> ***Uyum ve Entegrasyon Dönemi*** *(1980 sonrası):*
>
> Türkiye'de İslâmcılık düşüncesi ve hareketinin seyri açısından da önemli bir dönüm noktası olarak mütalaa edilmesi gereken 12 Eylül askerî darbesi sadece siyasî partileri, bu arada MSP'yi kapatmak ve liderlerini tutuklamakla kalmadı,

sağ, sol, İslâmcı demeden bütün aktif siyasî hareketlere, dernek ve vakıflara da gözdağı verdi, her çevreden birçok insanı hapse attı, birçok yayın organını kapattı, bazı kitapları yasakladı, bazı dernek ve vakıfların başına emekli paşaları getirdi, herkesi susmaya ve belki anlaşmaya zorladı. Arkasındaki iç ve dış destek de muhtemelen 60 darbesinden daha kuvvetli idi. İhtilâlin gerekçeleri arasında **irtica** -bölücülükle de bir şekilde ilişkilendirilmiş olarak- yine ön sıradaydı.

Türkiye'yi Soğuk Savaş sonrası döneme hazırlayan15 bu sürecin de İslâmcılık tarihi açısından kendine mahsus özellikleri var:

a) Her ne kadar İslâmcılık düşüncesi ve hareketi 70'li yıllardan tevarüs ettiği entelektüel ve hissî birikimle, hareket kapasitesiyle ve İran devriminden aldığı psikolojik destekle 80'li yıllar boyunca varlığını, görünürlüğünü ve sesini bir şekilde sürdürmeye devam ettiyse de bu dönemde tarihinde hiç olmadığı kadar **uyum hattına doğru kaydığı/buna zorlandığı** da açıktır. 12 Eylül rejiminin iç ve dış müttefiklerinin Turgut Özal gibi (MSP'den milletvekili adayı, Demirel'in bürokratı ve müsteşarı, takunyalılardan, tarikat mensubu, büyük sanayicilerle çalışmış, milliyetçi-muhafazakâr, sağ cenahın cemiyet ve vakıflarında bulunmuş, mühendis, son olarak ANAP'ı kurmadan önce ABD'de zayıflamış…) bir tipte karar kılması ve 1983 seçimlerinde nerede ise bütün İslâmcı grupların, tarikat ve cemaatlerin kahir ekseriyetinin oyunun ANAP'a akması (1965 seçimlerinde Demirel ve AP benzer bir netice almıştı) işin hangi istikamete doğru akacağının açık işaretlerini vermişti.

b) Bu dönemin yaygın kavramlarından biri yeni üretilen ve terörle, silahlı mücadele ile, kanla, şeriat ve hilafet merkezli siyasî taleplerle, şiddetle, İslâm devletiyle, demokrasi ve laiklik karşıtlığıyla, radikal ve fundamentalistlikle ilişkilendirilen "**siyasal İslâm**"dır ve **irtica** gibi mahkûm ve tasfiye edilmek istenen muhalif, aktivist dinî düşünce ve hareketlerin gayrimeşru sayılması, devredışı bırakılması

için bir araç olarak kullanılmıştır. Bunun karşısına ise sıcak bakılan, mûnis bulunan, müsaadeye mazhar olan "**kültürel/ılımlı İslâm**" yerleştirilecektir. …

Türkiye'yi de çok süratli bir şekilde etkisi altına alan bu yeni siyasî çerçeveler karşılık bulmakta gecikmedi; tahmin edileceği üzere "**kültürel/ılımlı İslâm**" hattı büyük kabule mazhar oldu. Son çeyrek yüzyıl içinde **Medine sözleşmesi tartışmaları, birarada yaşama ve hoşgörü edebiyatı, çokhukukluluk, dinlerarası diyalog, medeniyetler ittifakı, sivil toplumculuk**… gibi slogan değeri ve hissiyatı kuvvetli fakat muhteva olarak büyük ölçüde boş ve işlenmemiş başlıkların İslâmcı gruplar ve cemaatler arasında, Diyanet ve İlahiyat Fakülteleri dahil devletin dinle alakalı kurumları içinde bulduğu karşılık üzerinde düşünmeye ve yorumlanmaya değer niteliktedir. **Küreselleşme programlarına, liberal söylemlere, serbest piyasacılığa, çevreciliğe, Avrupa Birliği taraftarlığına, demokrasi havariliğine**… kolaylıkla eklemlenen bu süreç az sayıdaki muhalif İslâmcı kişi, kurum ve çevreleri rahatlıkla marjinalleştirecek, gayrimeşru ve etkisiz hale getirecektir.

Uyum ve entegrasyon hattını kuvvetlendiren en genel ve etkili fikrî temayül bu **seküler ve laik anlayışa doğru açılan çizgi** üzerinde gerçekleşti denebilir.

c) Bu yeni temayülün siyaset sahnesindeki en açık göstergesi Erbakan-MSP çizgisinin "milli görüş"ten saparak slogan değeri daha yüksek ama muhteva olarak daha zayıf "âdil düzen" projesinde karar kılması ve çokhukukluluk başta olmak üzere **küreselleşme dönemi söylemlerine katılmadaki heveskâr tutumu** olmalıdır. Erbakan'ın **Anıtkabir ziyaretlerine** başlaması, **bağımsızlık** fikri üzerinden "Atatürk yaşasaydı Refah Partili olurdu" demesi, tekpartili yılları tenkit ederken 1938 öncesini yani Mustafa Kemal Paşa dönemini dışta bırakması, ..

2000'li yılların başında kurulan ve kısa bir zaman içinde tek başına iktidara gelen, tek başına iktidarını üç seçim döneminde sürdüren **AKP**'yi içinden geldiği

> hareketten siyaset ölçüleri itibariyle daha başarılı, fikrî olarak daha iddiasız ve geri çekilmiş, **İslâmcılıktan vazgeçmiş bir siyasî parti** haline getiren de RP ile başlayan **uyum ve entegrasyon çizgisini daha ileriye götürmüş** olmasıdır. …
>
> ilk bakışta müsbet tarafları önde gözüken gelişmeler aynı zamanda İslâmcıların bütün katmanları ve renkleriyle sisteme, sistemin mantığına entegrasyonları, hatta bir aşama sonra sistemin taşıyıcıları oldukları manasına da gelecektir. (Daha önce de ifade edildiği üzere İslâmcılık düşüncesinin birçok kanadında zaten devletin kendilerinin olduğu fakat yabancılar tarafından idare edildiği, kendilerinin bunu daha doğru ve iyi şekilde yapacağı istikametinde kuvvetli bir fikir vardı). Dolayısıyla sisteme dahil olmanın bir tarafı normalleşme ise diğer tarafı bir bakıma kendi olmaktan vaz geçme ve kan kaybetmedir.(s. 34-6, 38)

Bunlar yaşandı..

Uyum ve entegrasyon, önce *söylemde, benimsenen gündemde ve tartışma konularında* başladı.

(Burada şunu belirtmeliyim, İskenderpaşa Cemaati'nin **Sağduyu Partisi**, uyum ve entegrasyon çizgisini –söylem düzeyinde- AKP'den bile daha ileriye taşıdı. Partilerinin internetteki sitesine bakıldığında onlara İslamcı demenin mümkün olmadığı ortaya çıkıyor. Fakat liderlerinin söylemleri, **bozkurt-çu** olarak nitelendirilmelerine imkân veriyor. Yine de **Haydar Baş** belasını geçebilmiş değiller.)

Uyum ve entegrasyonda, İslamcı oluşum, grup ve cemaatlere sızdırılmış olan **"nüfuz/tesir/etki ajanları"**nın da önemli katkısı vardı.

Satın alınamayanlar bu şekilde manipüle edildi ve/veya kullanıldılar.

Bazıları ise doğrudan satın alındı.

Mesela ***Yeni Asya*** grubunun lideri merhum **Mehmet Kutlular**, 12 Eylül darbesinin akabinde **MİT'ten bir albayın** gelip kendisine işbirliği teklif ettiğini açıklamıştı. Ona üç tane teklifte bulunmuşlardı. İkisi önemliydi: **Atatürk**'le uğraşmayacak ve yurtdışında kendileriyle birlikte Millî Görüşçüler ile Süleymancılar'a karşı mücadele vereceklerdi.

MİT'çilerin Millî Görüşçüler ile Süleymancılar'ın liderlerine de benzer bir teklifle gitmiş olmadıklarını nasıl bilebilirdik?

"Atatürk'e dil uzatmayın ve yurtdışında bizimle birlikte Nurcular'la mücadele edin" demiş (ya da dememiş) olabilirler miydi?

Nitekim merhum **Kadir Mısıroğlu**, Süleymancılar'ın önemli isimlerinden (Adalet Parti ve Demokratik Parti'den Mersin ve Samsun milletvekilliği de yapmış bulunan emekli vaiz) **Hilmi Türkmen**'e de benzer bir teklifin yapılmış olduğunu defalarca yazdı.

Ona da, kendileriyle işbirliği yapması ve Süleymancılar'ı Atatürk karşıtlığından uzaklaştırmayı kabul etmesi karşılığında Diyanet İşleri başkanlığı makamını teklif etmişlerdi.

Kabul etmemiş, fakat kendisine o teklifi yapan **MİT'çi**yi bir zaman sonra **Fethullah** Gülen ile al takke ver külah samimi dostluk yaparken görmüştü.

Darbe sonrası dönemler, böylesi "satın almalar" için uygun zemini hazırlıyordu. O yüzden 28 Şubat Süreci sonrasında da merhum **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hoca**ya gidip böylesi bir işbirliği teklifi yapmışlardı. Kabul etmemiş ve bunu cemaate açıklamıştı.

Ya böylesi teklifleri alıp da açıklamayanlar?..

Ya ***Aczmendi prefabrik tarikatı*** **şeyhi Müslüm Gündüz** ile 28 Şubat döneminin **cinci şeyhi Ali Kalkancı** gibi "yerli-milli imalat, made in Turkey damgalı" tipler?

Mesele sadece uyum ve entegrasyondan ibaret değil.

MÜSLÜMAN-İSLAMCI AYRIMININ KÖKENİ

Yıllar öncesi.. 2006 senesi.. Mart ayındayız..

Akparti iktidarının ilk üç yılı tamamlanmış, dördüncü yılının içindeyiz..

Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Terörle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi bir sempozyum düzenliyor.

Sempozyumda konuşanlardan biri, **Amerikalı** bir profesör..

Harvard Üniversitesi mensubu Prof. Bassam Tibi..

Tibi orada, Türk Genelkurmayı'na ABD'nin "**İslam'a karşı savaş stratejisi**"ni öğretiyor.

Onlara, **Haçlı** dünyasının günümüzdeki askerî teşkilatı olan NATO çatısı altında yer aldıkları için, o sıralarda bazılarının "**irtica**" adını verdiği **İslam'la nasıl mücadele edeceklerine dair ders** veriyor.

Fikret Bila'nın ***Milliyet***'in 25 Mart tarihli sayısında yer alan yazısına göre, bu Tibi, **İslam ile İslamcılık arasında ayrım** yapmak gerektiğini söylüyor.

*

Malum, bütün savaşların en eski ve en etkili yöntemlerinden biri, düşmanı bölüp parçalamak, aralarına **tefrika** sokmak, birbirleriyle uğraşır hale getirmektir.

Tibi orada, **"İslam**" ile **"İslamcı (Islamist) /cihatçı / siyasal İslam**"ın birbirinden ayrı değerlendirilmesi gerektiğini, bu yapılmadan "İslamî ***terör***"le mücadelenin başarıya ulaşamayacağını açıklıyor.

Yani, **Afganistan ve Irak** gibi ülkelerde Haçlılar'a karşı vatanını savunan müslüman, müslüman değil, İslamcı bir **terörist**..

Bu teröristlere İslamcı olmamaları, İslam **din**ini benimsemeleri gerektiğini öğretmek icab ediyor.

"İslam'da cihat da, siyaset de yoktur. İslam sadece itikat ve ibadettir" derseniz, böylesi bir (İslam'a göre gerçekte küfür olan, ***Kur'an*** ve Sünnet'i yalanlamak anlamına gelen) inancı benimserseniz **müslüman** oluyorsunuz.

Aksi takdirde, Hristiyanlığı bozup tahrif etmiş olan ve bu konudaki tecrübesini İslam'a da aktarmak isteyen Haçlı küfrüne göre, müslüman değil, İslamcısınız..

Teröristsiniz.

Din olan İslam'ı (tam da Hristiyanlığın din tanımına göre bir din haline getirilmiş olan İslam'ı) değil, ideoloji olan İslamcılığı benimsemişsinizdir.

Dindar değil dincisinizdir.

*

Ne yazık ki, Türkiye'nin Genelkurmay'ı ve **MİT**'i, çok yakın zamanlara kadar, İslam'a ve Müslümanlara nasıl bakacakları konusunda **Amerikalılar'dan** ders alıyorlardı.

Şu anda da, aralarında ufak tefek görüş ayrılıkları olsa da, işbirliği yapabildiklerini, yaptıklarını biliyoruz.

Yine, **MİT**'in her kesim içinde adamlarının bulunduğu da sır değil..

Bunların bir kısmı, teknik tabirle sadece "**tesir/nüfuz ajanı**"..

Yani bunlardan istenen **istihbarat t**oplamaları veya operasyonlarda yer almaları değil..

Hedef kitleleri **etki**lemeleri.. Kafalarını karıştırmaları.

İşte, sözde İslamî camiaya mensup olan, fakat ancak bir gizli
servis **propaganda** kampanyasında görülecek şekilde **sistematik, ısrarlı ve sürekli** bir İslamcılık düşmanlığı yapan, "**bilinçaltı mesaj**" tekniğini ustaca kullanan satılmış kişilerin gerçek durumu bu..

Birtakım bunak soytarıların "**Bütün İslamcılıklar sapıklıktır**" diye dinci/dindar bilinen medyada bile kin kusabilmiş olmalarının ardındaki gerçek budur.

Solcu mazisinden dolayı (hidayete erişti diye) hak etmediği bir saygı gören düşüncesiz düşünür ve şiirsiz şair taslaklarının "**İslamcı değilim, çünkü İslam satmıyorum**" diyerek ancak bir geri zekâlının başvurabileceği ucuzun ucuzu kelime oyunlarıyla kendilerini madara etmeye razı olmaları da bundan kaynaklanıyor.

Bunlar, laikçi kesim karşısında ise son derece kibar, zarif, nazik, centilmen ve mütevazıdır.

Mesela "**Bütün Atatürkçüler sapıklıktır**" şeklinde bir cümleyi onlardan asla duyamazsınız.

Türkçülere de, "**Ben Türkçü değilim, erkeği ve kadınıyla Türk satmıyorum**" da demezler.

Tam aksine, "**Kâfirle çarpışmayı göze alan müslümana mücahid denir**" dememek," uluslararası ve yerli-milli küfr"e hulus çakmak için, bir **algı operasyonu/ameliyatı** ile cerrah neşterini acımasızca **mücahid** kelimesi üzerinde kullanır, kesip atar, yerine **Türk** kelimesini koyarlar.

Böylece, matarasındaki kokuşmuş tuzlu suyla "**Türkler'i İslam'dan uzaklaştırmak** üzere" uzun yola çıkmaya hüküm giymiş olmanın gereklerinden biri daha yerine getirilmiş, hedefe doğru esaslı bir adım daha atılmış olur.

Durum, Lapidus'un özetlediği gibidir:

> "Türklük düşüncesi, **laiklik** ve **modernizm**e olan temayülü daha da güçlendirdi. Çünkü bu düşünce, Doğu-Batı kimliklerini birbirleriyle uzlaştırmak gibi bir zahmete gerek kalmaksızın, **Türkleri toptan İslam'dan uzaklaştırmayı** mümkün kılmaktaydı. Türk kavramı, Türkler'in tarihî kimliğini ifade edebilen, fakat **İslamî olmayan**; **modern olan**, fakat Batılı olmayan yeni bir medeniyet tarifi ortaya koyabilmekteydi."
>
> (Ira M. Lapidus, ***Modernizme Geçiş Sürecinde İslam Dünyası***, çev. İ. S. Üstün, İstanbul 1996, s. 71.)

Derinlerin bilumum kuklalarının İslamcılığa karşı genel bir seferberlik ilan ettikleri, "Bozkurtlara yol ver"dikleri bir ahir zaman "çılgın"lığının üzgün şahitleriyiz.

*

Tabiî ki bunlar, etkili olabilmek için **suret-i haktan** görünmek zorundalar..

Rüşvet-i kelam kabilinden bilinen doğruları tekrarlamadan tesir edebilmeleri mümkün değil..

O yüzden, riyakâr dindarlık gösterilerini sermaye edinir, ibadet ve hizmetlerinin, "müslüman"lıklarının reklamını yapmakla ömür tüketirler.

O yüzden, önce bütün **ideoloji**lere karşı olduklarını söyler, bu arada **Atatürkçü** de olmadıklarını özellikle vurgular, ardından İslamcılığın bir ideoloji olduğunu iddia eder, daha sonra da, kökü **ABD'ye, Haçlı merkezlerine** ve onların yerli acentalarının şeytanî karanlık mahfillerine dayanan zehirlerini kusarlar.

Beyefendiler İslamcı değilmiş, Haçlılar'ın beğenmedikleri taraklarda bezleri yokmuş, müslümanlarmış..

*

25 – Gerçekten doğru yol kendilerine açıkça belli olduktan sonra gerisin geri küfre dönenlere şeytan, kötülüklerini güzel göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür.

*26 – Çünkü onlar **Allah'ın indirdiğini beğenmeyen kimselere: "Bazı işlerde biz size itaat edeceğiz" demişlerdi**. Oysa Allah onların gizlediklerini biliyordu.*

27 – Melekler onların yüzlerine ve arkalarına vurarak canlarını alırken durumları nasıl olacak?

28 – Bu onların Allah'ı gazablandıran şeylere uymaları ve O'nun rızasına sebep olacak şeyleri beğenmemelerinden dolayıdır. Allah onların amellerini boşa çıkarmıştır.

*29 – Yoksa **kalplerinde hastalık** olanlar, Allah'ın kendilerinin **kinlerini** hiç ortaya çıkarmaz mı sandılar?*

*30 –Eğer biz dileseydik onları sana gösterirdik. Sen de onları yüzlerinden tanırdın. Andolsun ki, sen **onları sözlerinin üslubundan** tanırsın. Allah ise bütün yaptıklarınızı bilir.*

*31 – Andolsun ki Biz, içinizden **cihad edenlerle sabredenleri** ortaya çıkarıncaya ve yaptıklarınızla ilgili haberlerinizi açıklayıncaya kadar sizi deneyeceğiz.*

(Muhammed Suresi, 47/25-31)

TÜRK USULÜ YENİ "DİNDAR"LIĞIN DAYANILMAZ HAFİFMEŞREPLİĞİ

Birileri **kelime oyunları**ndan nemalanmayı alışkanlık haline getirmiş durumdalar.

Ortada **fikir** namına birşey yok, salt kelime oyunu var.

Böylesi madrabazlıklara dayanan üç beş kelimelik cümlelerle sözde önemli gerçekleri dile getirmiş oluyorlar.

Gerçekteyse yaptıkları şey, insanların düşünmesine engel olmaktan ibaret.

*

Bu tür kelime oyunlarından birini **dinci-dindar ayrımı** oluşturuyor.

Dinci değilmişlermiş de, **dindar**larmışlarmış da…

Böyle konuşanları üç gruba ayırabiliriz: Bazılarının beyin ölümü gerçekleşmiş durumda, ikinci grubu beyin felci yaşayanlar oluşturuyor, üçüncü grup ise bu ayrımı icat edip pazarlayan şeytanîler.

(Bu **şeytanîler**in asıl gayesi ise, din düşmanlıklarını "sözde dindarlığa tolerans" maskesi altında daha rahat yapabilmek, ve beyni arızalı "muhafazakâr"ları da kendi saflarında cepheye sürebilmekten ibaret. Mesela bir "dindar" anayasa tartışması yaşandığında mazrufları iyot gibi açığa çıkar.)

Emekci olunmadan **emekdar** olunamayacağını anlayamayan budalaların beyni için "sağlam" raporu verilebilir mi?

Kinci olmayan insanın **kindar** olabileceğini savunan zekâ düzeyi, şempanzelerinkinden daha ileri olabilir mi?

*

Türkçe’de “dar” eki alan kelimelerin sayısı bir hayli fazla: **Hazine-dar, mühür-dar, hüküm-dar, ser-dar, kılıç-dar, alem-dar, silah-dar, şarap-dar, nam-dar, haber-dar**...

Dar eki, **Farsça “dâşten” (sahip olmak) fiilinin** geniş zaman gövdesi durumunda.. Sahiplik ifade ediyor.

Mesela **hükümdar**, hüküm sahibi, hükmünü yürüten demektir.

Alemdar, bayrak ya da sancağı taşıyan kişiye denir.

Namdar denildiğinde, namı bilinen, ün sahibi kişi akla gelir.

Dindar da, **din sahibi** (**dinsiz olmayan**) anlamına gelmektedir. Mecazen, dini sahiplenip koruyan kişiye de denilebilir.

*

Türkçe **Farsça’dan etki**lenmemiş olsaydı, bu dinci-dindar ayrımı hokkabazlığından nemalanmaya çalışan sahtekârların işi zordu.

O zaman ellerinde sadece **dinci** kalacaktı.

Ancak, aklı ve mantığı olan hiç kimse, dinci kelimesinin **dindar**a göre **daha uygun, daha ölçülü, daha mütevazı ve daha haddini bilir** bir nitelikte olduğunu anlamakta zorlanmaz.

Çünkü dindar kelimesinde üst perdeden bir **iddia** var, dinci kelimesinde ise, alçakgönüllüce bir intisap çabası, bir nisbet oluşturma, bir münasebet kurma arayışı..

Dindar-dinci ayrımındaki garabeti idrak edemeyecek düşüklükteki zekâ seviyesini muhatap alıp meseleyi daha basit ve müşahhas biçimde ifade etmek gerekirse,

mesela **devlet-dar** olduğunu söyleyenle **devlet-çi** olduğunu belirten arasında bir uçurum olduğuna dikkat çekmek yerinde olur.

İlki mağrur bir "**tekel**"cilik ile devletin sahibi olduğunu, **devletin kendi malı durumunda bulunduğunu** ilan etmiş olur, ikincisi ise, devlete yamanmaya ve yaranmaya çalışan bir zavallı görünümünde ortaya çıkar.

Sahip olmak ile **ait** olmak arasındaki kıldan ince kılıçtan keskince fark..

İmdi, **Ecevit-dar** ile **Ecevit-çi**, **Erdoğan-dar** ile **Erdoğan-cı**, **Atatürk-dar** ile **Atatürk-çü**, **Kemal-dar** (Kılıçdaroğlu-dar) ile **Kemal-ci** bir olabilir mi?

Neden bu taife, mesela "Atatürkçü olmayalım beyler, **Atatürkdar** olalım" demiyorlar?

Erdoğan, Kılıçdaroğlu, Atatürk vs. için "**dar**" eki kullanmayı zül addeden, "**ci**" eki için sıraya geren hassasiyet, din mevzubahis olunca neden aklıyla birlikte edep ve izanını da yitirmektedir?

*

Dinci olmaktan korkan bu arızalı beyinlerin **dindarlık**ları da bir âlem..

Nedir bu dindarlık?.. ***Kur'an***'daki kavramlarla konuşmak gerekirse, **müttekî (takvalı)** olmak mı, **salih** olmak mı?

Bunlar dindarlıktan **takva**yı (Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına uymayı, **Şeriat**'i yaşamayı) mı anlıyorlar?

Gördüğümüz kadarıyla hayır!

Bunların **dindar**lıktan anladıkları, "**dinci** olmamak"tan ibaret.

Yani kendilerini dinsizliğe karşı konumlandırmıyorlar, *“Biz **dinsiz değil dindar**ız, **dinsiz** gibi yaşayamaz, dinsiz gibi düşünemeyiz.* Biz ***dinsizliğe karşıyız**“* demiyorlar.

Dedikleri, *“Biz **dinciliğe karşıyız, dincilerden farklıyız**“*dan ibaret.

*

“Dinci değiliz, İslamcı değiliz” diyor, (benim gibi) haddini bilmenin bir gereği olarak sadece dincilik/İslamcılık yapan, dindarlık afra tafrasına kendisini layık görmeyenlere, **“Sizinle ortak noktamız yok”** mesajını veriyorlar.

Buna karşılık, dinsizlerin karşısında pek diyalogcu, pek şirin, pek mırın kırın, pek şaklaban, pek sempatik, pek sevecen, pek komik hale geliyor, **“Biz dinsiz değiliz”** gibi bir lafı ağızlarına almıyorlar.

Dinsizler söz konusu olduğunda “Sizinle ortak noktamız yok” söyleminin yerini (her ne kadar onlar dinci ve dindarların varlığına sadece parya ve serf olmaları kaydıyla sıcak bakıyorlarsa da) **“birarada yaşama olgunluğu”,** daha doğrusu hevesi alıyor.

TÜRKİYE SEVGİSİ İMANDAN DEĞİLDİR, FAKAT İSTİSMARCI SEVGİ EDEBİYATI NİFAKTAN (MÜNAFIKLIKTAN) OLABİLİR

Önce, Dr. Serdar Demirel'in şu satırlarına göz atalım:

> Türkiye'de ne zaman etnik temelli toplumsal tansiyon yükselse bazı kesimler siyasi duruşlarını dinle güçlendirmek isterler. Bu bağlamda dinî nass diye çok tüketilen rivâyetlerden birisi de; "Hubbu'l-vatan mine'l-îmân / **Vatan sevgisi imandandır**" diye halk arasında meşhur olan sözdür.
>
> Bu rivâyet Hz. Peygamber'e (sas) nisbet edilerek alıntılanır, daha çok "ulus devlet" konseptine paralel bir vatan sevgisi bağlamında farklı olanı ve farklı düşüneni "öteki"leştiren bir içeriğe **kutsal bir sos** olarak kullanılır.
>
> Bu sözün anlam çerçevesi tartışılabilir elbette. Nitekim tartışılmıştır da. Ama tartışılmayacak bir şey vardır ki, o da **bunun hadis olmadığı hakikati**dir. **Hadis kaynaklarımızda bize aktarılmamış** bu söz, **uydurma hadis literatürünü içeren** "El Mevduât" kitaplarında **aslının olmadığına işaret edilerek** zikredilmiştir. Sözün özü, Efendimiz'e nisbet edildiğinde "uydurma" hükmünü alan bir rivâyettir bu.
>
> İslâm fıkhında **uydurma hadisi rivâyet etmek ise ittifakla caiz değildir**. Bu tür uydurma rivâyetleri, ancak **uydurma olduğunu beyan etmek şartıyla** aktarmayı caiz görmüştür âlimler. Zira Efendimiz'in bu hususta çok sert uyarıları vardır:
>
> Meselâ **mütavatir** olarak bize ulaşan hadisde şöyle buyurmuştur Efendimiz: "**Benim üzerime söylenen yalan, bir başkası üzerine söylenen yalan gibi değildir. Öyleyse kim bile bile bana yalan nisbet ederse cehennemdeki yerini hazırlasın!**"

Sahih-i Müslim’de gelen bir hadisde ise; **“Benden birisi hadis rivâyet eder ve onun da yalan olduğunu bilirse; o iki yalancıdan birisidir”** (Müslim: 1/7, hn. 1) demiştir. Bu kadar sert uyarıların olduğu bir meselede bir müslümanın bilerek uydurma rivâyetlere müracaat etmesi düşünülemez.

(http://darulhikme.org.tr/darulhikme/tr/?p=48)

Serdar Demirel’in belirttiği gibi, hadîs âlimleri, “Vatan sevgisi imandandır” şeklindeki sözün “uydurma” (mevdu/mevzu) olduğunu bildirmektedirler. Mesela Aclunî, ***Keşfu’l-Hafa***’da (I/345, no: 1102) bunu ifade etmektedir. (Bkz.http://www.sorularlaislamiyet.com/qna/12552/vatan-sevgisi-imandandir-sozu-hadis-midir.html)

Buna karşılık, bazılarının, “Vatan sevgisi imandandır” şeklindeki sözün İmam-ı Rabbanî’nin ***Mektubat***’ında ve Mevlana’nın ***Mesnevî***’sinde yer almasını, onun sahih oluşunun delili gibi göstermeye çalıştıkları görülüyor.

Doğal olarak, Hadîs Usûlü ilmi çerçevesinde böylesi bir yaklaşım, kör kütük cehalete karşılık gelmektedir.

Ayrıca bu cehalet ehli, Mevlana’nın ***Mesnevî***’de bu sözü **nasıl “tevil” ettiğini** de saklamaya çalışmaktadırlar. Mevlana’ya göre, **insanın asıl vatanı, bu dünya değil, öbür âlemdir ve o âlemi sevmek, imandandır.**

Buradan anlıyoruz ki, Mevlana hadîs olarak nakledilen bu sözün ancak bu şekilde anlaşılması, bu anlamı taşıması durumunda Peygamber Efendimiz’e (s.a.s.) ait olabileceğini düşünmüştür.

Yoksa, bugünkü Afganistan’da yer alan asıl vatanını terk ederek Konya’ya gelen babasının “az birazcık imansız” olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Hele de, Orta Asya'yı bırakıp Anadolu'ya, Balkanlar'a vs. gelip yerleşen eski Türkler için "İmandan habersizmişler" demek gerekebilirdi. "*Neden Orhun Yazıtları'nın dibine oturup bozkırın çayırlarını seyrederek vatan sevgisini ciğerlerine çekmemişler de, kalkıp yaban illere gitmişler? Vay imansızlar vay!*" diyenler çıkabilirdi.

Günümüzde bazılarının, "Vatan sevgisi imandandır" noktasında bile durmadıkları, "**Türkiye sevgisi imandandır**" diyebildikleri görülüyor. Böylece, "**dinlerini bir oyuncak ve eğlence**" yapmayı, **"iman"ı kelime oyununun kurbanı** haline getirmeyi bir marifet zannediyorlar. Böylesi komik yazarların kitaplarını da, diğer komik boş-yazarların reklam ettiğini görüyoruz: *"Dinlerini **bir oyuncak ve bir eğlence edinen** ve dünya hayatının aldattığı kimseleri (bir tarafa) bırak! Kazandıkları sebebiyle hiçbir nefsin felâkete dûçar olmaması için Kur'an ile nasihat et. O nefis için Allah'tan başka ne dost vardır, ne de şefaatçı. O, bütün varını fidye olarak verse, yine de ondan kabul edilmez. Onlar kazandıkları (günahlar) yüzünden helâke sürüklenmiş kimselerdir. İnkâr ettiklerinden dolayı onlar için kaynar sudan ibaret bir içecek ve elem verici bir azap vardır.*" (En'âm, 6/70)

Komikliklerine din ve imanı bile âlet eden bu istismarcılar taifesi, acaba, bir Yunanlı'nın, "**Yunanistan sevgisi imandandır**, Yunanistan'ı seviyorum" dediği zaman, "İmanlı" insan haline geleceğini mi zannediyorlar?

Ya da bir Amerikalı'nın, "**Amerika'yı sevmek imandandır**, Amerika'yı çok seviyorum. Amerika'yı sevdiğim için dünyanın diğer bölgelerinde yemeyeceğim halt yoktur" dediğinde, "imanlı" hale gelmiş olacağını mı düşünüyorlar?

Türkiye'yi sevme edebiyatı yapacaksan, bunu, "**din ve iman istismarı**" yapmadan, dinimizi oyun ve eğlence, komiklik vasıtası haline getirmeden ifade etmenin bir yolunu bulamıyor musun?

Bu kadar mı "**kalın** (kafalı) **Türk**"sün?!

ÖZDENÖREN'İN MANTI(KSIZLI)ĞI

Rasim Özdenören, demokratik bir sistemde İslamcı parti kurulması konusunda birçok yazı kaleme almıştı.

Onlardan birindeki tartışılmaya değer ifadeler sadece şunlar:

> ***Tut ki İslamî parti kurmanın yolu açıldı…***
>
> Kurulu düzen İslamî partilerin kurulmasına izin vermiş olsa bile Müslümanlar bu izinden istifade etmeye teşebbüs etmeli mi? Ettiği takdirde sonuç ne olur?
>
> İmdi, İslam hukukunun uygulandığı bir siyasal ortamda (örneğin Pakistan) İslamî partilerin kurulup birbiriyle yarışma durumuna girmesiyle; İslamdışı bir hukuk düzeninde İslamî değerleri savunan bir siyasal partinin kurulması farklı anlam taşır. İlkinde, farklı siyasal partiler İslam yelpazesinde farklı fikirleri savunmak üzere yola çıkmışken; İslamdışı siyasal ortamda Müslümanca fikri savunmak üzere ortaya çıkmış olan bir siyasal parti; orada, İslamî fikri, İslamdışı fikirle yarıştırmak üzere meydana çıkmış gibi bir duruma düşmüş olur. Bu durumun siyasal sonucu nedir? Bu şu demeye gelir, o siyasal parti seçmenine şunu söylemiş olur: ey insanlar, beni seçerseniz, ben sizi İslam'ın şu hukukuyla yönetmeye talibim, beni seçmediğiniz takdirde, İslamdışı uygulamaya razıyım! (Buradaki trajikomik paradoksa dikkat istiyorum). Şimdi böyle bir fikrin savunulabilir bir yanı olabilir mi? Oysa İslam hukukunun yürürlükte olduğu bir hukuk ortamında farklı siyasal partilerin söylemi böyle değildir. Orada, her siyasal parti zaten temelde İslam hukukunu uygulamak üzere yola koyulmuştur, ancak aralarında içtihat farkları, yorum farkları mevcuttur ve mevcut problemlere her biri, gene İslamî ortamda yerini muhafaza etmek suretiyle farklı çözüm önerileri sunmak üzere bir teşebbüs üzere bulunmaktadırlar.

> (http://yenisafak.com.tr/yazarlar/RasimOzdenoren/tut-ki-islam%C3%AE-parti-kurmanin-yolu-acildi/50773)

Özdenören'in şu ifadelerinde zerre kadar mantık var mı acaba:

> "İslamdışı siyasal ortamda Müslümanca fikri savunmak üzere ortaya çıkmış olan bir siyasal parti; orada, İslamî fikri, İslamdışı fikirle yarıştırmak üzere meydana çıkmış gibi bir duruma düşmüş olur."

Pratikte bu durum her zaman vardır. İslam, İslam'la mı yarışacak? İslam'ın, İslam dışı fikirlerle yarışmasından daha doğal ne olabilir?!

Devam ediyor Özdenören:

> "Bu durumun siyasal sonucu nedir? Bu şu demeye gelir, o siyasal parti seçmenine şunu söylemiş olur: ey insanlar, beni seçerseniz, ben sizi İslam'ın şu hukukuyla yönetmeye talibim, beni seçmediğiniz takdirde, İslamdışı uygulamaya razıyım!"

Neden razı olmuş olsun ki?! Bu, sadece, senin **varsayım**ındır. Varsayımını, aksiyom gibi, tartışılmaz bir doğru gibi sunuyorsun.

Burada o kadar büyük ve açık bir çarpıtma var ki, gerçekte dile getirmeye, tartışmaya bile değmez.

Yazar devam ediyor: *"(Buradaki trajikomik paradoksa dikkat istiyorum)."*

Burada müslüman açısından paradoks yok aslında. Önce bir sözlüğü açıp paradoksun tanımına bak. Ancak, senin açından bir çelişki var. Çünkü, İslamcı bir parti bile kuramadan İslam dışı düzendeki partilerden birine oy vermek zorunda kalmak, senin varsayımın çerçevesinde, İslam dışı uygulamaya **temelden razı** olmak anlamına gelir.

Özdenören'in yapmak istediği de, kanaatimce bu.

Ahmaklığından değil, kurnazlığından hata yapıyor.

Düzenin bekası için, suret-i haktan görünerek çalışıyor.

Bu kadar açık söylüyorum.

ÇARPITMA, MUGALATA VE DEMAGOJİ'NİN ÖZDENÖREN'İ

Rasim Özdenören, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan 9 Mart 2014 tarihli yazısında, demokratik bir sistemde İslamî/İslamcı parti kurulması konusunu ele almıştı.

Şayet kişisel bir sorununu ya da İslam'la ilgisiz bir meseleyi tartışmış olsaydı, onu muhatap almak gerekmezdi.

Ancak, **dinî bir konuda** bir "molla" edasıyla ahkâm kestiğini, "hüküm" verdiğini görüyoruz.

Fakat, hem bilgisi yetersiz, hem de, görebildiğimiz kadarıyla, onda iyi niyet yok. "Âyinesi saf değil."

Ona cevap vermeden önce, yazısının tamamını okurların dikkatine sunmak istiyorum. (Maalesef ülkemizde yazarların fikir tartışmaları sırasında genelde muhataplarının ifadelerini çarpıttıklarını görüyoruz. Yazılarımın uzaması pahasına, tartıştığım yazıları aynen aktarıyorum ki, okurlar muhataplarımın ve benim ne demek istediğimizi tam anlasınlar ve kimin haklı olduğuna kendileri karar versinler.)

> ***İslamdışı düzlemde İslami parti kurmanın mantığı var mı?***
>
> İçinde yaşadığımız toplumda İslamî siyasal partiler kurulmak suretiyle İslamî bir hedefe ulaşılabileceğini düşünenlerin bulunduğunu biliyoruz.
>
> Dahası İslamî siyasal partilerin kurulmasının yolunu açmadığı için Demokrat Parti, Adalet Partisi ve ANAP'ın tasfiye edildiği görüşünü savunanlar da var. Bu istikamette reformları gerçekleştirmediği takdirde AK Parti'nin önceki partilerin akıbetine uğrayacağı (yani kapatılacağı veya devirileceği) görüşünü ileri sürenler de bulunmaktadır.

Bu görüşler acaba ne kertede geçerlidir?

Zahiren ve soyut planda doğru gibi duran bu mülahazaların pratikte tekabül ettiği bir gerçeklik var mı, sorusu önem kazanıyor.

Demokrat Parti'nin, Adalet Partisi'nin Anavatan Partisi'nin, hatta bunlara ek olarak Milli Selamet Partisi'nin (ve onun ardından başka adlarla kurulan partilerin) benzer nedenle tasfiye edildiği kolayca kabul edilebilir mi? Tüm bu partilerin paydaş karakterinin farklı dozajlarda muhafazakâr, dahası bazılarının radikal görüşleri benimsemeleri onların ortak paydası olsa da…

Bu partiler aynı zamanda belli bir anayasanın ortak ilkesine bağlı olarak hayat bulmuşlardır. Dolayısıyla bu partilerden 'beklenen reformu' gerçekleştirmeleri, üzerine ayak basarak kuruldukları düzenin ilkesine ters düşerdi. Başka bir söyleyişle, isteseler de onlardan 'beklenen reformu' gerçekleştirmeleri, kendilerinin de bağlı olduğu ilkeye ters düşerdi. Kaldı ki, reform kelimesiyle ifade edilen bir değişiklik eksik kalırdı; amaçlanan değişiklik belki ancak metamorfoz (başkalaşma) kelimesiyle ifade edilebilecek bir dönüşümü, yani ihtilali tazammun ederdi.

Kurulu düzenin partilerinden İslamî bir dönüşümü beklemek onun yapısal özelliğine aykırıdır. Üzerine ayak basılan zemin eğer demokratik bir ortamı ifade ediyorsa, demokratik bir ortamın iyileştirilmesinden doğacak sonuç ancak demokrasinin iyileştirilmesini sonuçlar. Onun mülahazat hanesine kayıt geçer.

Eğer İslamî bir ortamın oluşturulması amaçlanıyorsa, bu, İslam'ın öngördüğü yöntemle gerçekleştirilebilir. Demokrasinin kolaylıklarından yararlanarak ulaşılabilecek her sonuç demokrasinin mülahazat hanesine bir artı olarak kaydolur. Buradaki inceliğin kavranmasını önemle ve özellikle talep ediyorum.

Kaldı ki, kurulu düzen, diyelim ki, İslamî partilerin kurulmasına izin verdi. Müslümanlar bu izinden istifade etme sadedinde pragmatizme iltifat etmeli mi? İltifat ettiği takdirde oportünizmin ortasına yuvarlanmış olmazlar mı? Öngörülen yöntemin amaçlanmadan doğacak başka sonuçları da ortaya çıkacaktır, çıkar.

Bu ülkede kurulabilecek İslamî partiler, Batı Hristiyan dünyasındaki Hristiyan Demokrat partilere tekabül etmez. Batı'da Hristiyan demokrat partiler, belli bir sınıfın (ruhbanın) partisi olarak hayata geçirilirken, İslam dünyasında ruhban sınıfı olmadığından, reel hayatta bir karşılık bulmaları da söz konusu olmayacaktır. Olsa olsa, hâlihazırdaki komünist partilerin darısına çıkarlar. Yani, binde sıfır bilmem kaç oranında oy almaya hükümlü marjinal parti durumuna düşerler. Bu, bu ülkedeki Müslümanların sayısı ile orantılı bir durumu yansıtmaz, o başka.

İslam'ı, başkalarının lütuf ve ihsanıyla gerçekleştirilebilecek bir hedef olarak hayal etme yerine, onun kendi asal yöntemiyle gerçekleştirilmesini hedef almak İslam'ın ruhuna uygun düşer, diyorum. Ve bu konudaki yöntemin olağanüstü önemine işaret etmekle yetiniyorum.

http://yenisafak.com.tr/yazarlar/RasimOzdenoren/islamdisi-duzlemde-islami-parti-kurmanin-mantigi-var-mi/50707

*

Evet, Özdenören'in ifadeleri böyle..

Gelelim hatalarına.. Çarpıtma ve mugalatalarına..

Birincisi, **Özdenören, mevcut sistemi sorgulaması gerekirken, Müslümanları hesaba çekiyor. Böylece, resmî ideolojiyi ve sistemi "tartışma üstü" ya da "tartışma dışı" hale getirirken, müslümanları yargılıyor ve mahkûm ediyor.**

Türkiye'de, rejimi olduğu gibi sürdürme hedefi taşıyan "derin" unsurların bütün hedefinin bu olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, Özdenören'in, tam da derin çevrelerin hoşuna gidecek bir kulvarda yürüdüğünü (moda tabirle) görmezden gelmek gibi bir lüksümüz olamaz.

İfadeleri aynen şöyle:

> "Bu partiler aynı zamanda belli bir anayasanın ortak ilkesine bağlı olarak hayat bulmuşlardır. Dolayısıyla bu partilerden 'beklenen reformu' gerçekleştirmeleri, üzerine ayak basarak kuruldukları düzenin ilkesine ters düşerdi."

Rasim Bey, "belli bir anayasanın ortak ilkesi" dediğin şey nedir senin? Bazılarının doğa yasası diye adlandırdığı, Güneş'in hep doğudan doğuşu gibi bir doğal düzenlilik mi?

Sen, "belli bir anayasa" dediğin kurallar manzumesinin adeta yaz-boz tahtası olduğunun farkında değil misin?! Ya tümden, ya da kısmen, sürekli değiştirildiklerini bilmiyor musun?!

Dolayısıyla, "düzenin değişmeyen bir ilkesi" gerçekte yok.

O halde, neden "düzenin ilkesine ters düşme" edebiyatı yapıyorsun?!

Düzenin ilkesi seni neden bu kadar dertlendiriyor?!

Mesela son "demokratikleşme paketleri" ile, "düzenin değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez" ilkelerinin bile aşındırıldığının farkında değil misin?

Avrupa Birliği'ne kabul edildiğin zaman, devlet olarak asıl "üstün" bayrağın, hristiyanların bayrağı olmayacak mı?!

Nerde kalacak senin "millî irade"n?!

Dürüst olalım, birbirimizi aldatmaya çalışmayalım, Rasim Bey!

Evet, Rasim Bey sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Başka bir söyleyişle, isteseler de onlardan 'beklenen reformu' gerçekleştirmeleri, kendilerinin de bağlı olduğu ilkeye ters düşerdi."

Böylece, **söz konusu ilkeye bağlı olmak, sözü edilen partiler için, bir "veri" haline geliyor.**

Anayasalar değişebildiğine göre, bu demokratik sistemlerde, gerçekte, **"mutlak" biçimde bağlı olunan ilkeler yok** demektir.

Çünkü, bugün "İlkem budur" derken, yarın, parlamentoda parmak hesabıyla, "Artık ilkeyi değiştirdim" diyebiliyorsun.

Bağlı olunan değişmez ilke, sadece İslam'a özgüdür. Allah'ın ve Rasulü'nün koyduğu kesin ilkeler insanlar tarafından değiştirilemez.

Demokrasilerde ise, ilkeler, yönetilenler içindir. Yönetenler, parmak hesabıyla, istedikleri ilkeyi istedikleri sürece benimser, sonra da, birilerinin acıkınca helvadan putlarını oturup yemeleri gibi, **o ilkeleri kaldırıp çöpe atarlar, yenilerini benimserler.**

Bu anlamda, gerçekte demokrasiler, "**Ağzımdan çıkan kanundur**" rejimleridir.

Demokrasiler, son tahlilde **keyfî** rejimlerdir. **İlkesiz**dirler.

Ancak, burada asıl sorun, Özdenören'in, demokrasilerdeki yap-boz ilkelere bağlılığı, sözünü ettiği partiler için, temel bir ilke haline getiriyor oluşudur.

İşte bu, tam anlamıyla bir çarpıtmadır. Mugalatadır. Demagojidir.

Tam da derin çevrelerin kabul ettirmek istediği zihniyettir.

Devam ediyor Özdenören:

> “Kurulu düzenin partilerinden İslamî bir dönüşümü beklemek onun yapısal özelliğine aykırıdır.”

Onun yapısal özelliğinden bize ne ki! Biz, kendi işimize bakarız.

Yani kurulu düzenin yapısal özelliği seni neden bu kadar enterese ediyor Rasim Bey!

Bu ne “kurulu düzen” merakıdır sendeki!

Sen kurulu düzenin “yapısal” bekçisi misin?

Sana, zihniyet düzeyinde “yapısal” bekçilik görevi mi verildi?

Verilmediyse, niye bunu dert ediyorsun?

Varsın, “yapısal özelliğine aykırı” olsun, ne çıkar!

Evet, bunun ardından Rasim Bey, şu “hikmetleri” sıralıyor:

> “Üzerine ayak basılan zemin eğer demokratik bir ortamı ifade ediyorsa, demokratik bir ortamın iyileştirilmesinden doğacak sonuç ancak demokrasinin iyileştirilmesini sonuçlar. Onun mülahazat hanesine kayıt geçer.”

Geçerse geçsin, ne olacak ki!

Mesela, Asr-ı Saadet’te Habeşistan’a, Necaşi’nin ülkesine giden Müslümanların daha rahat bir ortamda yaşamaları, hristiyanî bir ortamın mülahazat hanesine kayıt ediliyordu diye, “Aman böyle olmasın!” demek mi gerekiyordu?

Rasim Bey, yazdıklarını tekrar okuyor, mantıklı mı mantıksız mı diye hiç düşünüyor musun?

Ya da, söylediklerini kulağın duyuyor mu?

Bütün bu ifadelerinin ardından Rasim Bey, demagoji ve mugalata sanatının zirvesine tüy dikiyor:

> "Eğer İslamî bir ortamın oluşturulması amaçlanıyorsa, bu, İslam'ın öngördüğü yöntemle gerçekleştirilebilir. Demokrasinin kolaylıklarından yararlanarak ulaşılabilecek her sonuç demokrasinin mülahazat hanesine bir artı olarak kaydolur. Buradaki inceliğin kavranmasını önemle ve özellikle talep ediyorum."

Şu "İslam'ın öngördüğü yöntem"den niçin söz etmiyorsun Rasim Bey?

Mesela Peygamber Efendimiz s.a.s., Habeşistan'ın "kolaylıklar"ından yararlanmayı hiç düşünmemeliydi, öyle mi?!

Ya da, Medine'deki ortamın kolaylıklarını elde etmek için Akabe biatlarını hiç yapmamalı, Mekke'de eski usulde devam etmeliydi, bunu mu demek istiyorsun?!

İslam'ın öngördüğü yöntemi senden mi öğreneceğiz, yoksa Rasulullah s.a.s.'den mi?!

İslam'ın öngördüğü yöntem edebiyatı yapıyor, fakat "Türkiye derinlerinin yöntemi" ile akıl yürütüyor ve yazıyorsun ne yazık ki!

Bu kadar mı?.. Hayır!.. Rasim Bey tüy dikmeye devam ediyor:

> "Kaldı ki, kurulu düzen, diyelim ki, İslamî partilerin kurulmasına izin verdi. Müslümanlar bu izinden istifade etme sadedinde pragmatizme iltifat etmeli mi? İltifat ettiği takdirde oportünizmin ortasına yuvarlanmış olmazlar mı?"

İşte bu kadarına pes denir!

Rasim Bey, nedense, müslümanların, kurulu düzenin tesisine izin verdiği İslam dışı partileri kurmalarını, onlara oy vermelerini, desteklemelerini dert etmiyor, bunu

pragmatizm ve oportünizm olarak lanetlemiyor, fakat İslamî parti kurulmasından rahatsız.

Asıl pragmatizm ve oportünizmle bir sorunu yok Özdenören'in..

Neden?

Acaba, Türkiye'deki "derin çevreler", müslümanlardan böylesi bir pragmatizm ve oportünizm istedikleri için mi?

Sen kimler hesabına konuşuyorsun Rasim Bey?

Bence Rasim Bey bu soruyu ciddiye almalı.

Evet, Rasim Bey, bir yandan "İslam'ın öngördüğü yöntem" edebiyatı yapıyor, pragmatizm ve oportünizmi lanetliyor, diğer yandan da, *"Bu ülkede kurulabilecek İslamî partiler, ..., reel hayatta bir karşılık bulmaları da söz konusu olmayacaktır. Olsa olsa, hâlihazırdaki komünist partilerin darısına çıkarlar. Yani, binde sıfır bilmem kaç oranında oy almaya hükümlü marjinal parti durumuna düşerler"* diyerek, pragmatizm ve oportünizmin dibini buluyor.

Çünkü, düşünmeden yazıyor.

Daha doğrusu, **düşündürtmemek için yazıyor.**

Rasim Bey, şayet sen demagoji ve mugalata yapmak yerine hakkı söylemeyi hedef alsaydın, demokratik bir sistemde İslamî/İslamcı partilerin kurulmasının müslümanları en azından **itikadî** olarak ve **psikolojik** bakımdan kurtaracağını anlardın.

Sorun, Türkiye'de **İslamî bir düzenin kurulmasından önce**, müslümanların İslamî kimliklerini **koruyabilme imkânı**na sahip olmalarıdır.

Yani ben, yasalar tarafından, inanmadığım bir rejimi sürdürmeye ya da korumaya çalışan bir parti kurmaya zorlanmamalıyım. Ya da, böylesi partilere oy vermek zorunda kalmamalıyım.

İnanmadığım ilkeleri savunmaya ya da savunanlara destek vermeye mecbur bırakılmamalıyım.

Bir müslüman, milletvekili olduğunda, İslam dışı ilkelere bağlılık yemini etmek zorunda olmamalı.

Öncelikli mesele, itikadımızı, şahsiyetimizi, imanımızı, kimliğimizi korumak olmalıdır.

Bunun da asgarî şartlarından biri, bu ülkede İslamî parti kurulmasına izin verilmesi olabilir.

Yani asıl mesele, senin gibi pragmatist ve oportünistlerin zannettiği şekilde, iktidar olma meselesi değildir. Şahsiyetini ve kimliğini koruyabilme meselesidir.

Ve sen, bunu anlamaktan ne kadar uzaksın!

MÜNAFIK AMENTÜSÜ: "ŞERİAT'E KARŞIYIM, AMA MÜSLÜMANIM"

Bazılarının şöyle konuştuklarına şahit oluyoruz: *"Bu millet* ***müslüman****dır. '****Şeriat****'e karşıyım' der fakat İslam'a söz ettirmez, İslam'ı savunur."*

İslam'ı böyle savunmak, düşmanlıktan beter birşeydir.

İslam'ın böyle savunucuya da, böyle savunmaya da ihtiyacı yoktur.

Bir kimse "Şeriat'e karşıyım" dediği anda, **Allahu Teala'ya savaş açmış, İblis'in askerleri arasında yer almış** olur.

*

Kimileri de şöyle diyor: *"Şeriat'e karşı olduğunu söyleyenler* ***Şeriat'in ne olduğunu bilmiyorlar ki****.. Şeriat yerine İslam denildiğinde itiraz etmiyorlar. Varsın desinler, n'olacak ki.."*

Durum böyle akla ziyan bir cehaletse, **Diyanet kurumu** havanda su dövüyor demektir.

Evet, Diyanet neden bu konuda halkı bilgilendirmiyor?

Neden **Casiye Suresi'nin 18'inci ayeti** hutbelerde bir kez olsun okunmuyor:

> **"Sonra seni (dünya ve ahirete ilişkin) iş'te bir şeriat üzere kıldık, sen ona uy, bilmeyenlerin hevalarına (arzu ve heveslerine) uyma!"**

*

Neden okunmadığını, neden **"Şeriat'in önemi ve dindeki yeri" konulu bir hutbe** irat edilmediğini hepimiz biliyoruz.

Sebebi, **Türkiye Cumhuriyeti'nde gerçek bir din ve vicdan hürriyetinin bulunmayışı**ndan başka birşey değil.

Sebebi, Diyanet eliyle dine adı konulmamış bir **sansür** uygulanıyor oluşu..

Anayasa'da din ve vicdan hürriyetinden söz ediliyor olması bir değer taşımıyor.

Anayasa'ya göre Türkiye'de **demokrasi** var, fakat Türkiye'de gerçek bir demokrasinin bulunmadığını iddia edenlerin sürüsüne bereket..

Demokrasi için her gün kıyamet koparılıyor.. Gerçek bir din ve vicdan hürriyetine gelince ise tıs yok..

*

Diyanet'in durumunu biraz anlayabiliyoruz, sonuçta **devletin resmî bir kurumu**..

Ve devlet de **laik**, yani dinler arasında tarafsız, bir başka ifadeyle dini yok. Daha açıkçası, **dinsiz**.

Peki ya "**sivil diyanet**"lerden (cemaatlerden) neden bu konuda ses çıkmıyor?..

Onun sebebi de, önemli bir bölümünün liderlik düzeyinde **devletin derin** kurumlarının doğrudan veya dolaylı biçimde emrine girmiş olması..

Bir kısmı da, içlerine yerleştirilmiş ya da sonradan satın alınmış "**nüfuz/etki ajanı**" kişiler tarafından yönlendiriliyor.

Böylece bu "sivil diyanet"ler, resmî/devletsel **Diyanet'in eksiklerini tamamlamak** yerine, "devlet"in **derin**liklerinden gelen boğuk sesli talimatlar muvacehesinde hareket ederek diğer bakanlıkların yan kuruluşu gibi çalışıyorlar: Kimisi Orman Bakanlığı'nın personeliymiş gibi kendisini ağaç dikmeye vermiş, kimisi Eğitim Bakanlığı olduğunu zannederek Batılılar'ın kritik-analitik düşünme literatürünü

anlamaksızın tercüme etmekle meşgul. Kimisi “paralel” Çevre ve Şehircilik Bakanlığı olduğunu zannetme hastalığına müptela olmuş.. Kimisi gizemli bir tür masonik dayanışma ve yardımlaşma derneği görünümünü almış.

Derinler bu akıllı uslu naif teşekküllerin her birinin önüne oyalanacakları bir oyuncak bırakmışlar..

*

Başa dönersek, evet, Şeriat’e karşı olduğunu söyleyip de İslam’ı savunuyor görünenlerin içlerinden üç beş cahil çocuk Şeriat’in İslam demek olduğundan habersiz olabilir, fakat çoğunluk, bunu **münafık kurnazlığı**ndan dolayı yapıyor, bilmemekten değil.

Daha doğrusu onlar, **şeriatsiz bir İslam** istiyorlar..

Fakir olduklarında **zekât** almak, **zengin** olduklarında ise **vermemek** istiyorlar.

Külfeti olmayan, sorumluluk yüklemeyen, sadece Cennet’i müjdeleyen, Cehennem’le inzar etmeyen bir İslam istiyorlar.

İslam’dan anladıkları sadece **güzel ahlâk**.. Güzel ahlâktan anladıkları ise kendi **ahlâksızlıklarına göz yumulması**, hatta zemin hazırlanmasından ibaret…

Ahlâksızlıkla mücadele, onlar için kötü ahlâk anlamına geliyor.

*

Hz. Musa’nın ümmeti olan **Yahudiler**, ***Tevrat***‘a ve dinlerine tümden sırt çevirmedi, **havra**larını terk etmediler.

Onun yerine, dinlerini bozdular.

Ve dinlerini, o bozuk haliyle savunmaya başladılar..

Yahudiliğe ne söz söylettiler, ne fiske vurdurdular, fakat içeriden hak dinin canına okudular..

Hak din, ellerinde **küfürden berbat** hale geldi..

Aynı şeyi **Hristiyanlar** da yaptılar..

Dinlerini terk etmedi, ***İncil***'i bırakmadı, **kilise**ye sırt çevirmediler..

Fakat, dinlerini tahrif edip bozdular..

Onu bu bozuk haliyle savunmaya başladılar; Hristiyanlığa ne laf söylettiler, ne de fiske vurdurdular..

Bizzat kendileri içeriden hak dinin canına okudular.

*

Hadîs-i şerîfte belirtildiği gibi Yahudi ve Hristiyanlar'ı karış karış, arşın arşın takip eden Müslümanlar arasında da durum farklı değil..

Açıkça *"Ben İslam'ı bıraktım, müslüman değilim, artık* ***ateist****im,* ***dinsiz*** *imansızım"* diyen pek az.

Gerisi, kendi kafasına göre dini bozuyor, şurasını burasını kesiyor buduyor, havanda öğütüp sulandırarak hamur yapıyor, sonra ona istediği biçimi veriyor, ve bu **kendi imalatı sözde İslam'**a laf söyletmiyor, fiske vurdurmuyor.

'Şeriat'a karşıyım' diye anırmanın ama İslam'a söz ettirmemenin, fiske vurdurmamanın bundan başka bir anlamı olabilir mi?

Senin bu halinle, Yahudi ve Hristiyanlar'dan farkın nedir?

*

Küfre rıza küfürdür.

"Bu millet müslümandır. 'Şeriat'a karşıyım' der ama İslam'a söz ettirmez" şeklindeki söz, çok ağır bir küfür sözü ehemmiyetsiz, dikkate alınmaya değmez, kıldan tüyden bir ufak hata gibi göstermesi itibariyle, itikaden tehlikelidir.

Böyle konuşanların, bu tür hatalarını itiraf edip tevbe etmesi kendi akıbetleri için iyi olur.

Bu tür konular laubaliliğe, ciddiyetsizliğe, gelişigüzel konuşmaya gelmez.

Hadîs-i şerîfte belirtildiği gibi, insan önemsemeden hak bir söz söyleyip ebediyen Allahu Teala'nın rızasını kazanabilir, yine hiç önem vermeden batıl bir söz söyleyip ebediyen gazaba uğrayabilir.

YUSUF KAPLAN’IN “(LAİKLİĞİNE RAĞMEN) TÜRKİYECİ” SİYASAL İSLAM’I

Batılılar, kafalarından icat ettikleri uydurma bir İslam'a "**din olan İslam**" (ya da "**gerçek/otantik İslam**") payesini veriyor, ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayanan gerçek İslam'a ise "İslamcılık" ve "Siyasal İslam" etiketlerini reva görüyorlar.

Onların laflarını papağan gibi tekrarlamak suretiyle "bilimsel **analiz**"ler yaptıklarını zanneden yerli-milli işbirlikçiler de aynı kafadalar.

Gerçekte "Siyasal İslam" savunucusu ya da kısaca İslamcı diye bilinenlerin hareket noktası **siyaset** değil. (Yabancı ya da yerli istihbarat örgütlerinin yani gizli servislerin Siyasal İslam taraftarı yahut İslamcı görünen rezil ajanlarının bozgunculuk, saçmalık ve zırvaları konumuzun dışında.)

Onların hareket noktası ***Kur'an*** ve Sünnet..

Mesela Müslüman Kardeşler teşkilatının kurucusu merhum **Hasan el-Benna** böyleydi..

*

İslam siyaset alanını da düzenlediği için "din olan İslam"ı savunan bir kimse ister istemez siyasal konularda da dinin emirlerini dikkate almak ve bunları hatırlatmak zorunda kalıyor.

İşte bunu yaptığı zaman ona Batılılar (ve yerli acentaları, işbirlikçileri) "Senin saıvunduğun şey İslam değil, İslamcılık.. Sen din olan İslam'ı değil, **Siyasal İslam**'ı savunuyorsun" diyorlar.

Oysa, suçladıkları kesimlerin **hareket noktası** siyaset değil..

Hareket noktaları siyaset olsa, o günkü siyaset bezirgânlarının, güç sahiplerinin, makam mevki sahiplerinin işine gelen şeyleri söylemeleri, cârî siyasetin emrine girmeleri, en azından işbirliği yapmaları beklenir..

Siyasetin nimetlerinden faydalanarak hayatını yaşayan ve etrafındakileri de ulufeleriyle ihya eden zorbaların "Aferin, sen İslam dinini iyi anlamışsın, siyasete bulaşmıyorsun" şeklindeki övgülerine nail olur, "siyaset"in hizmetinde küplerini doldururlar.

Öyle olmuyor, siyasetin değil de dinin gereğini yerine getirerek gerçekleri söylüyorlar ve başları "siyaset"le belaya giriyor.

Hasan el-Benna gibi sokak ortasında kurşunlanıp öldürülebiliyorlar.

İskilipli Atıf Hoca ve **Seyyid Kutub** gibi idam edilebiliyorlar

Daha sofistike yöntemleri kullananlar, böylelerini trafik kazaları ya da (**Es'ad Erbilî** rh. a.'te olduğu gibi) zehirlemelerle hayat denkleminden düşürebiliyorlar.

Yahut merhum **Said-i Nursî** gibi "Siyaset gak deyince sürgün edileceksin, guk deyince zehirleneceksin, gik deyince de hapse atılacaksın" türünden bir muameleye tabi tutulabiliyorlar.

*

Asıl Siyasal İslam, siyasetin emrine girerek dinin gerçeklerini çarpıtan, mevcut siyasal yapıların (devletlerin, güç odaklarının) istekleri doğrultusunda İslamî hakikatleri eğip büken "B**el'am**"ların ürettikleri sahte İslam'dır.

Batılıların sözde "din olan" İslam'ı da böyle bir sahte İslam'dır.

Bu sahte "din olan İslam"dan söz edenlerin hareket noktaları tamamen siyasettir, **siyasal** mülahaza ve entrikalardır.

Mesela **FETÖ**..

FETÖ'cü dangalaklara bakıyoruz hâlâ Siyasal İslam'dan söz ediyor, İslamcılara sövüp sayıyorlar.

Halbuki kendilerinin "hizmet hareketi" olarak adlandırdıkları FETÖ'cülük bir "Siyasal İslam" hareketi olarak ortaya çıkmıştı.

Laik/dinsiz siyasetin emrine girmiş bir sözde İslamî hareket üretmek isteyenler tarafından palazlandırılmıştı.

Fethullah hırslıydı, gayretliydi, çalışkandı, örgütçüydü, hitabeti kuvvetliydi, zekî idi, ilim sahibiydi.

Tek eksiği ihlastı, hasbîlikti, dürüstlüktü.

Siyasetin emrine girdi.. Türkiye'deki derin siyasetin..

Sözde Siyasal İslam karşıtıydı, fakat ihalesini kazandığı **proje**, İslam'ı "mevcut **siyaset"in emrine** vermek, *laik/dinsiz uluslararası düzenin ve yerli "stratejik müttefik"in* istediği türden bir **Siyasal** İslam üretmekti.

Üretti de..

1980'li yıllarda bu doğrultuda "**Devlet-i Ebed Müddet**" diye şiir bile yazdı.

Devletçi/Siyasal İslam'ın şampiyonuydu.. (Ki devlet, siyaset demektir.)

Bu ihaleden laik devletin kazancı, üretilen Siyasal İslam sayesinde "Şeriat tehlikesi"nden kurtulmaktı. (Şeriat, tehlike değildir, Allahu Teala'nın rahmetidir. Ve her toplum bu rahmete nail olamaz.)

Bu ihaleden Fethullah'ın kazancı ise, **Hocaefendi** diye uçurulup kaçırılmak, uydurma kerametlerle gelmiş geçmiş evliyanın en büyüğü olarak balon gibi şişirilmekti.

Laik/dinsiz devletin perde arkasından sürekli gaz üfleyip şişirdiği balon fazla büyüyünce "uluslararası düzen"in de dikkatini çekti.

Ve Fethullah'ın **yerli-milli Siyasal İslam**'ı, yavaaaş yavaş Batı'nın "**uluslararası Siyasal İslam**"ı haline gelmeye başladı.

Şu anda bu hareket tamamen Batı'nın güdümüne girmiş ve onların himayesinde yaşamaya devam eden bir **Siyasal İslam hareketi** durumunda..

Hizmet hareketi olduğu da doğru.. Yahudi ve Hristiyanlar'ın **siyasal** emellerine hizmet..

*

İslam'ın iman esaslarının büyük çoğunluğu siyasal meselelerle ilgili olmadığı için o konularda bir sıkıntı yok.. Adamlar kadere de inanıyor, meleklerin varlığını da kabul ediyor, ahirete de iman ediyor..

İş Batılı'nın siyasal çıkarlarına (ve Fethullah'ın konumuna) zarar vermeyecek noktalarda kaldıkça sorun çıkmıyor. Doğruları eksiksiz söyleyebiliyorlar.

Fakat Batı'nın hoşuna gitmeyecek noktalara sıra geldiğinde *bunların Siyasal İslam'ı* şişeden çıkmış ifrit gibi ortalığı kaplıyor. Bazı şeyler "teferruat" haline geliyor.

Ve bakıyorsunuz bu gafiller hâlâ Siyasal İslam, İslamcılık vs. edebiyatı yapıyor, Batılılar hesabına Müslümanlar'la uğraşıyorlar.

Bre ahmak, senden âlâ **Siyasal İslam** mı olur, gâvurun emrine girmişsin, onun siyaset denkleminde ucuz ve zamanı gelince harcanacak satılık bir piyon haline gelmişsin,

İslam'ı onun siyasal hedeflerine hizmet edecek şekilde yorumlayıp tahrif etmek için kırk takla atıyorsun.. Atmak zorundasın..

Yahudi'nin emrindeki Siyasal İslam'ın daniskasısın, kendinden haberin yok.

Yerli-milli laik devlete gelince.. Fethullahçı "hizmet"çilere layık gördüğü sıfat "**terör örgütü**" olma ve "**ajanlık**"tan ibaret..

Bunların "gerçek İslam"la arası bazı noktalarda sorunlu bir **"Siyasal İslam" hareketi** olduğunu söyleyemiyor. Asıl suçlarını "es" geçiyor.

Çünkü bu konuda kendisi de sabıkalı.. Hem de çok..

Bu laik/dinsiz devlet tarlaya İslam'ı tahrif eden bir Siyasal İslam ekti, "terör örgütü" ve "ajan" adını verdiği bir **genetiği değiştirilmiş organizma** biçti.

Elleri böğründe kalakaldı.

Emeğine mi yansın, tarlaya atarak telef ettiği tonlarca tohuma mı yansın!..

*

Türkiye'deki derin **Siyasal İslam üretim merkezi**, bu FETÖ faciasından sonra akıllanıp "Daha fazla Frankeştayn'a lüzum yok!" diyerek fabrikasının kapısına kilit vurdu mu peki?..

Nerdee?

Üretime tam mesai devam ediyorlar.

Bu FETÖ yangınını söndürmek için de ellerine ne gelirse su diye ateşin üstüne döküyorlar.

Sonuç, bazen **su diye benzin dökme** şaşkınlığı..

"Nerde yanlış yaptık, aslında ne yapılmalıydı?" filan diye oturup sakin bir kafayla düşünme diye birşey yok..

Tedavüle konulan son Siyasal İslam projesi ise, **Kürt** meselesini yoluna koyabilmek için doğuda "İslam" kartını kullanma gibi görünüyor.

Fakat, acemi bomba imalatçıları gibiler, bazen kazalar yaşanıyor, "siyasal" bomba ellerinde patlıyor.

Odatv'nin yayınladığı "içinden **Yusuf Kaplan** geçen haber" bunun bir örneği sayılmaya elverişli.

*

Haberin başlığı şöyle: **Taliban sözcüsü Diyarbakır'da konuştu: "Kürdistan'ı tanıyoruz"**

Çok kısa (bir dakika beş saniyelik) bir video kaydı da habere eklenmiş, izlenmesini tavsiye ederim.

Taliban temsilcisine şöyle bir soru yöneltilmiş: **"Kürdistan adında bir coğrafya olduğunu kabul ediyor musunuz?"**

Soruyu soran **devlet**ten değil, **coğrafya**dan söz ediyor..

Böyle bir soru, "Kürtler'in yoğun yaşadığı yerler var mı?" demek anlamına gelir.

Farsça "**istan**" eki, birşeyin çok bulunduğu **yer** veya **zamanı** ifade eder. Mesela Sadi-i Şirazî'nin ***Gülistan*** kitabının adı gülyabanilerin yaşadığı bir devlete değil, gülün çok olduğu yere işaret ediyor. Mevsim adı olan tâbistan (yaz), "tâbların devleti" anlamına gelmez, tâb'ın (sıcaklığın) çok olduğu zamanı gösterir.

Söz konusu soruya Taliban temsilcisi şöyle cevap vermiş: "Evet biz Kürdistan'ı tanıyoruz. Çünkü Kürt arkadaşlarımız var ve onlarla ilişki içerisindeyiz."

Videoda durum bu.. ***Odatv*** haberi şöyle vermiş:

> Diyarbakır'da düzenlenen "7. Alimler Buluşması" adlı dini etkinlikte Kürdistan polemiği yaşandı.
>
> Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan, konuklar için geldikleri ülkeyi ifade eden tabelanın üzerinde "Kürdistan" yazılmasına itiraz etti: **"Sitemim şu, çok küçük bir şey. Yani bu gözden kaçmış olabilir, İnşallah öyledir. Ülkelere göre isimler kaydedilmiş. İşte Pakistan, Afganistan, Irak, Suriye, Yemen vs. Bir yerde de Irak'tan, Suriye'den, İran'dan gelen Kürt kardeşlerimiz için de Kürdistan diye yazılmış. Bu bizim için problem çıkarabilir. Biraz dikkat edin, mantıkta bir problem var."**
>
> Taliban sözcüsü Zabihullah Mücahid, Barzani'ye yakın yayın organı Rudaw'a verdiği röportajda şu ifadeleri kullandı: **"Kürdistan konusu sadece Kürtlerin sorunu değildir. Kürdistan'ı tanıyoruz."**

*

Mantıkta bir problem var da, Yusuf'un zannettiği yerde değil..

Sorun kendi zavallı mantığında.. Mantıksızlığında..

Ve kendisindeki bu mantık arızası ne yazık ki cehaletten besleniyor.

Adam Kürdistan'dan gelmişse Kürdistan'dan gelmiştir.

Kuzey Irak'ta "**Kürdistan Bölgesel Yönetimi**" diye birşey var mı?..

Var!

Senin devletin bu yönetimle iş tutuyor mu?

Tutuyor!

"Arkadaş, senin adını beğenmedim, Kürdistan lafı kanıma dokunuyor, bu adı ya değiştireceksin ya da bu diyardan gideceksin, ya bu deveyi güdeceksin, ya da bana selam verme!" diyor mu senin devletin?

Demiyor!

O zaman sana ne oluyor?

Kraldan fazla kralcı, Papa'dan fazla katolik olmanın lüzumu var mı?

İslamî ilimler için alimler sıfatıyla bir araya gelmiş bir topluluk içinde yer alan bir Kürt alime "Kürdistan'tan söz etmeyeceksin" dediğinde, PKK'nın 40 yılda yaptığı propagandadan daha etkili bir kazığı farkında olmadan kendine atmış olursun.

Akılsız dostun olacağına akıllı düşmanın olsun demişler.. (En kötüsü akılsız düşman, cümlesinin şerrinden Allahu Teala'ya sığınırım.)

Adama "Kürdistan'dan geldiğini söyleme!" demek, "Sen aslında Kürt olarak yoksun, Kürtler'in yaşadığı bir yer, bir coğrafya yok, çünkü Kürtler yok.. Siz yoksunuz oğlum yoksunuz.. Siz hiçsiniz!" demektir.

*

İmdi, hiç olmazsa **İran** kadar akıllı olabilmelisin.

Haberin olmayabilir, İran'da da Kürdistan var: **Ustan-ı Kürdistan** (Kürdistan eyaleti).

Evet, İran'ın da Kürdistan eyaleti var.

Hem de Türkiye sınırında.

Adam İran Kürdistan'ından gelmiş ve kendisini Kürdistan'dan gelmiş biri olarak tanıtmışsa, bundan İran rahatsız olmuyor da sen niye rahatsız oluyorsun?

İran'da Kürdistan diye bir yer olup olmadığına İran devleti ve İranlılar mı karar verecek, yoksa Ankara'da, İstanbul'da oturan sen mi?

Adam Kuzey Irak'taki **Kürdistan Bölgesel Yönetimi**'nden gelmişse, ve bunu böylece ifade ediyorsa, bundan niye sen rahatsız oluyorsun?

*

Ankara'da oturan birilerinin mantığında ciddi sorunlar var.. Orası kesin..

Yusuf Kaplan'a gelince..

Birilerinin aklı ya da **talimatı**yla değil de kendiliğinden işgüzarlık yapıyorsa, cehaletten beslenen bu sakarlığın "ilim ve alimler" konulu bir toplantıda sergilenmesi traji-komik..

Hem trajik, hem de komik.. Daha doğrusu rezalet..

Ha, bu laik bir siyasî toplantı olsaydı, laik yalancıları kendi hurafeleriyle başbaşa bırakmak uygun olabilirdi, fakat sen müslüman alimler olarak toplantı yapıyorsun..

Bunun, ilmin ve alimin ne demek olduğunun, alim sorumluluğunun farkında mısın?.

DEVLETİN DİNSİZLİĞİ VE İMANSIZLIĞINA ADALET KILIFI

Son zamanlarda birçok slogan düşünürü ve ezber allâmesinin, **Hz. Ali**’ye atfederek, **“Devletin dini adalettir”** diye konuşmakta olduğu görülüyor.

Develili Darwinci Mustafa İslamoğlu da, kudurmuşluktan beter alışmışlığıyla adeti üzere aykırılık yapıp salaklar taifesinin dikkatini ve hayranlığını celbetmek, “Bu şenlikte ben de, ben de varım” diyebilmek için **özde değil sözde** orijinallik ve özgünlük sergiliyor, devletin dini yerine **“devletin imanı”** tabirini kullanıyor.

Yani uyuşturucu iptilasından beter bir dikkat çekme, gündemde kalma bağımlılığına yakalanmış bu Darwin özentisine göre, devlet *(müşahhas/somut düzeyde* ***yönetici konumdaki siyasetçiler ve bürokratlar****; devletlular)* Allahu Teala’ya iman etmese de olur.

Helvadan put gibi kendi yaptıkları kanunlara taktıkları **adalet yaftasına** iman ederlerse kâfidir.

Ondan sonra yolları açık, puta da, heykele de, tağuta da tapabilirler.

En büyük **zulüm (adaletsizlik)** olan **şirk**, onlar için mübah.

Devleti **put** yapmış olan bu şaşkınlara göre adalet de, iman da, din de devletin ta kendisi.

*

“Devletin dini adalettir” şeklindeki söz Hz. Ali’ye aitse, **ravîler / rivayet edenler** silsilesine sahip (hadîs terminolojisi ile konuşmak gerekirse “**sened**“i olan) bir “kaynak”ta geçiyor olması lâzım, fakat kimsenin kaynak gösterebildiği yok.

Bu sözün (son tahlilde **devletin dinsizliğini/laikliğini** savunan, adaletin yanında dinin/dindarlığın öneminin bulunmadığını söylemek isteyen birileri tarafından) **uydurulup Hz. Ali'ye atfedilmiş** olduğu kesindir.

Neden kesindir?

Şundan:

Devlet/devle (ve/veya **dûlet/dûle**; دولة yazılır, hem devlet hem de dûle diye okunur, anlam aynıdır) **Arapça** bir kelimedir, Türkçe'ye Arapça'dan geçmiştir.

Ve bu kelime, Hz. Ali'nin yaşadığı dönemde, bugünkü anlamda kullanılmıyordu.

*

Nitekim, ***Kur'an***'da şu şekilde geçmektedir:

> مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْ أَهْلِ ٱلْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ كَىْ لَا يَكُونَ **دُولَةًۢ** بَيْنَ ٱلْأَغْنِيَآءِ مِنكُمْ ۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ
>
> ".. key lâ yekûne **dûlet**en beyne …"
>
> **"**Allah´ın, (fethedilen) ülkeler halkından Peygamberine verdiği ganimetler, Allah, Peygamber, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir. Böylece o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir **devlet** olmaz. Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah´tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir."
>
> (***Diyanet Vakfı Meali***, Haşr, 59/7)

Evet, Hz. Ali'nin yaşadığı dönemde **devlet** kelimesi, bugün anladığımız manada kullanılmıyordu.

Şayet **Hz. Ali** “Devletin dini adalettir” gibi birşey söylemiş olsaydı, insanlar ona güler, “**Saçmalıyor**” derlerdi.

*

Eski Başbakan **Ahmet Davutoğlu**‘nun ***TDV İslâm Ansiklopedisi*** için kaleme aldığı “**Devlet**” maddesindeki bilgiler, meselenin anlaşılmasını sağlayabilir:

> Arapça’da **devlet** veya **dûlet** *“değişmek, bir halden başka bir hale dönmek; nöbetleşe birbiri ardınca gelmek, dolaşmak;* ***üstün gelmek, zafer kazanmak****”* mânalarına gelir. Çoğulu **düvel**dir. …
>
> ***Kur’ân-ı Kerîm***’de “**dvl**” kökünden gelen kelimeler, “dönüşümlü olmak” ve “elden ele dolaşan mal” anlamlarına işaret edecek tarzda iki yerde kullanılmaktadır. … Kelime her iki anlamıyla bazı **hadislerde** de geçmektedir (bk. Wensinck, ***el-Muʿcem***, “dvl” md.).

*

Evet, ***devlet*** kelimesi, Hz. Ali’nin yaşadığı dönemde şahısların (bazen de ailelerin/grupların) üstünlük/”yüksek statü” ve zenginliği için kullanılıyordu, bugünkü anlamda devleti ifade etmiyordu.

Fakirler, **“devlet” sahibi olmayan** (**devletsiz**) **insanlardı.** (İsterseniz burada “devlet” kavramına bugünkü anlamını da yükleyebilirsiniz.)

Ancak, Bernard Lewis’in “***İslam’ın Siyasal Dili***” adıyla çevrilen kitabında belirttiği gibi, **Miladî 700’lü yılların ortalarından itibaren,** yani Hz. Ali’nin şehadetinden 100 yıl kadar bir zaman sonra, Abbasî sülalesinin/hanedanının üstünlük ve zenginliği için kullanılmasıyla birlikte, daha dar ve özel bir anlamda (**salt** siyasal iktidar sahibi ailelerin gücü, statüsü ve zenginliği anlamında) kullanılır hale gelmiştir.

*

Bununla birlikte, mesela ***Kanunî***'nin meşhur beytinde bile **devlet** kelimesi bugünkü anlamda vatanı/toprağı ve milleti ile bağımsız bir siyasal örgütlenmeyi değil, Arapça'daki asıl anlamı çerçevesinde bir şahsın üstünlük/statü ve zenginliğini ifade etmektedir:

Halk içinde muteber nesne yok devlet gibi,

Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi.

Kanunî, **"Ben bir nefes miktarı sağlıklı olayım da, Osmanlı Devleti varsın olmasın"** demek istemiyor. Kendisinin "**kişisel**" makam/mevki/iktidar ve servetinin (Osmanlı Devleti'nin değil, kişisel devletinin), sahip olduğu veya olmak istediği sağlık nimeti karşısında önemsiz olduğunu dile getiriyor.

*

Kısacası, **Hz. Ali**'nin, "Devletin dini adalettir" demiş olması mümkün değildir.

İmkânsızdır.

Çünkü onun yaşadığı dönemde devlet kelimesi bugünkü anlamda kullanılmıyordu.

Nitekim **Hz. Ömer**, ***"Adalet devletin temelidir/esasıdır"*** değil, "***mülkün (hakimiyetin/egemenliğin) temelidir/esasıdır"*** demiş bulunuyor.

*

Ancak, Hz. Ali'ye atfedilen bu sözün bu kadar çok müşteri bulması, siyasetçilerimizin ve onlara dalkavukluk yapan yazar çizer taifesinin **bilgi ve tefekkür** açısından perişan durumda olduklarını belgeliyor.

Sloganlarla düşünüyorlar. (Buradan, toplumumuzun durumu anlaşılabilir. Her toplum layık olduğu yöneticileri/siyasetçileri buluyor. Kel başa şimşir tarak olmaz.)

Adalet, *hakim/egemen olma anlamında* devletin temeli olabilir, fakat **dini** olamaz.

Bir defa, **din**siz (ed-Dîn'siz, İslam'sız, Şeriat-ı Muhammediye'siz) **adalet** olmaz. Zulüm olur.

Yani devlet, ancak dine (Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına) yapıştığı zaman adaleti gerçekleştirmiş olur.

*

Dinin ne olduğu ***Kur'an*** ve Sünnet'le bellidir.

Peki, adalet nedir?

Adalet, bazen baskı ve zorbalıkla, bazen de **oy çokluğuyla ("Biz sizden daha kalabalığız, sizi döveriz" hesabı) çıkarılan ve keyfe göre yap-boz tahtasına çevrilip sürekli değiştirilen kanunların** uygulanması mıdır?

*

Evet, **"Adalet, her hak sahibine hakkının verilmesidir"** şeklinde genel bir tarif var.

Ancak, burada, **kimin hangi hakka ne kadar sahip olduğu sorusu** ortaya çıkmaktadır.

Merhum **Erbakan**, "**Adil Düzen**" teorisinde bu "hak" meselesine sürekli vurgu yapıyor, **Batılılar'ın hak anlayışının şu dört temel üzerine** kurulu olduğunu söylüyordu:

Bir: **Kuvvet** hak kaynağıdır, kuvvetli olan haklıdır. ("Zayıfların canı cehenneme.")

İki: **Çoğunluk**, hak kaynağıdır. Çoğunluktaysanız, kendiniz için "**demokratik yoldan**" birtakım haklar icat edebilir, azınlıkta kalanları da bunlardan mahrum bırakabilirsiniz.

Üç: **İmtiyaz/ayrıcalık**: Bazı kesimlere birtakım imtiyazlar tanınır. Mesela bazılarının "**dokunulmazlığı**" olur. **Devletin memurları ile sıradan vatandaş aynı hak ve sorumluluklara sahip olamaz. Hatta memurlar da aynı haklara sahip olamazlar, bir tür kast sistemi ile bazılarına ayrıcalıklar verilir.** (Mesela birçok ülkede diğer memurlar **gizli servis çalışanlarından** ürker ve korkarlar, "rica"larını geri çevirebilmek bir tarafa, onlara kendilerini beğendirmeye çalışırlar. **Hitler'in Gestapo'sunu, Sovyetler'in KGB'sini** hatırlayalım.)

Dört: **Menfaat/çıkar**. Mesela ABD, kendi ülkesine göre dünyanın öbür ucu demek olan yerlere, "Benim orada **ulusal çıkar**ım var, siz ulusal çıkarlarıma zarar veriyorsunuz" diyerek müdahale etme "**hak**"kına sahip olduğunu ileri sürer.

İmdi, böylesi bir hak anlayışı çerçevesinde gerçekleştirilen "adalet", adalet midir?!

*

Türkiye'ye gelelim..

Her hak sahibine hakkını veren, adaleti sağlayan bir devlet, **Allahu Teala'nın hakkını** tanımaya öncelik verir.

Buharî ve ***Müslim***'de yer alan sahih bir hadîste, Rasulullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile Muaz b. Cebel r. a. arasında geçen bir konuşma aktarılıyor:

– Muaz! Allah'ın kulları üzerindeki hakkının ne olduğunu bilir misin?

– Allah ve Resulü bilir.

– Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, **O'na ibadet etmeleri ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmamalarıdır**. …

Devletin (yani devlet yöneticilerinin) adil olması, öncelikle **Allahu Teala'nın kendileri üzerindeki hakkını** kabul edip bu hakkın gereğini yerine getirmeleriyle mümkün olur. (Devlet yöneticilerinin, **"Allahu Teala'nın bizim gibi seçkin yöneticiler üzerinde hakkı yoktur, yönetilme durumundaki sefil yaratıklar üzerinde vardır"** deme "**imtiyaz**"ı İslam'da yoktur.)

*

Yöneticiler devleti (yani halkı) yönetirken Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına (**Şeriat-ı Muhammediye**'ye) uydukları zaman, Allahu Teala'ya ibadet etmiş ve O'na şirk koşmamış olurlar.

Fakat, *"Hayır, bizim için **Atatürk'ün hakkı** önde gelir. Allahu Teala'nın emirleri ile **Atatürk ilke ve inkılapları** çeliştiği zaman tercihimiz Atatürk'ten yana olacaktır"* derseniz, evet böyle konuşursanız, Allahu Teala'nın hakkını çiğnemiş, resmen **şirk** koşmuş ve **küfre** düşmüş olursunuz.

Böyle konuşmaksızın bu minval üzere hareket ederseniz, o takdirde de, merhum **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** hocanın ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde dile getirdiği gibi "**amelî şirk**" sergilemiş olursunuz.

Yani ameliniz, her halükârda **zulüm ve haksızlık**tır.

Adalet değildir!

(**İslam'a göre** böyle.. Bu ifadelerimizin muhatapları "Müslümanız" diyenler. Müslüman olmayanlar üstlerine alınmasınlar.)

*

Sözlerimizi, **“İktidar yozlaşır, mutlak iktidar mutlaka yozlaşır”** diyen **Lord Acton**’ın bir cümlesiyle bitirelim:

> *That which we must obey, that to which we are bound to reduce all civil authorities, and to sacrifice every earthly interest, is that immutable law which is perfect and eternal as God Himself, which proceeds from His nature, and reigns over heaven and earth and over all the nations.*
>
> **Bizim itaat etmek zorunda olduğumuz**, bütün sivil otoritelerin etkisini azaltmakla ve bütün dünyevî çıkarlardan fedakârlık etmekle yükümlü olduğumuz şey, ***Tanrı’nın, bizzat kendisi kadar ebedî ve mükemmel*** *olup zatî mahiyetinden kaynaklanan ve bütün uluslar, dünya ve gök üzerinde hükmünü yürüten* **değişmez kanunları**dır.

ŞERİAT'İN UYGULANMASINI İNGİLİZÎLER İSTEMEZ

Turgut Özal, 1993 senesinde, o dönemin namüsait şartlarında, Uğur Mumcu'nun cenazesinde "Şeriat kahrolsun!" diyerek yürüyen azgın ve şirret serseri güruha karşı, "**Bunu diyenler, Şeriat'in ne olduğunu bilmeyenlerdir"** diyebilmişti.

Ve, Yalçın Özer'e verdiği röportajda şunu söyleyebilmişti:

> "İran Şiidir, bu güne kadar daha gayrimüslim bir devlet ile savaştıkları görülmemiştir. Şiiliği yaymak için sürekli Sünni Müslümanlarla savaşmışlardır. Vahhabiler ise İngilizlerin kurduğu bir cereyandır, bunlar da çok Sünni kanı dökmüştür. Bunların ikisi de mezhep değildir, birbirlerine düşmandır. **Şeriat İslam'ı yaşamaktır**, bizim gazeteciler **din cahili** oldukları için bilmiyorlar ve bunlara **şeriat devleti** diyorlar. Tıpkı Paris'te bir patlamada ölen Hıristiyanlara **şehit** diye haber yaptıkları gibi."

Demek istiyor ki, **Şiîler**'in ve **Vehhabîler**'in Şeriat adına yaptıkları (Şeriat'i tam uygulamamaktan kaynaklanan) hatalar, Şeriat'i değerden düşürmez. Bu, Şeriat'in değil, o düşünce akımlarını benimseyenlerin hatasıdır.

Şeriat, İslam'ı yaşamaktır, ve bir müslümanın Şeriat'in uygulanmasının, yani İslam'ın yaşanmasının engellenmesini istemek, talep etmek, güzel görmek ve tavsiye etmek gibi bir lüksü olamaz.

Bu, bir cinayettir.

Daha açıkçası, küfürdür. İsteyen **Diyanet İşleri Başkanlığı**'na sorabilir.

*

Şia ve Vehhabîler, Şeriat'e hürmet ediyor, ondan vazgeçilmesinin mümkün olmadığını vurguluyor, fakat uygulamada hatalar sergiliyorlar..

Şeriat adına her yaptıkları da yanlış değildir. Doğruları da vardır.

Şu sıralarda Suud'un Vehhabîleri rotayı "ılımlı İslam" istikametine çevirmiş olsalar da durum bu..

Sense, "**Hiç uygulanmasın, laiklik yeter**" diyorsun. Demişsin.

Kimin durumu daha kötüdür?..

*

Şeriat'i uygularken hata yapanla (Ki, Osmanlı'da da aynı durum vardır), onun uygulanmaması için çaba sarfeden, emr-i maruf yerine emr-i münker yapan, beşerin hükümlerini (heva ve hevesini) ilâhî hükümlere tercih eden bir olur mu?!..

Şeriat'in uygulanmasını ancak kâfir istemez..

Müslüman olduğunu söyleyen biri bunu yaptığında da, daha o saniyede küfre düşmüş, iman gömleğini çıkarıp atmış olur.

ŞERİATÇI OLUNMADAN MÜSLÜMAN OLUNAMAZ

Bir kimse **"Şeriat'e karşıyım"** dediği anda, İslam'dan çıkmış olur. İsterse **"İslam'ı benimsiyorum, müslümanım"** desin.

Hz. Musa'nın ümmeti olan **Yahudiler**, ***Tevrat***'a ve dinlerine tümden sırt çevirmedi, **havra**larını tümden terk etmediler.

Onun yerine, dinlerini bozdular.

Ve dinlerini, o bozuk haliyle savunmaya başladılar..

Yahudiliğe ne söz söylettiler, ne fiske vurdurdular, fakat içeriden hak dinin canına okudular..

Hak din, ellerinde küfürden berbat hale geldi..

*

Aynı şeyi **Hristiyanlar** da yaptılar..

Dinlerini terk etmedi, ***İncil***'i bırakmadı, **kilise**ye sırt çevirmediler..

Fakat, dinlerini tahrif edip bozdular..

Onu bu bozuk haliyle savunmaya başladılar; Hristiyanlığa ne laf söylettiler, ne de fiske vurdurdular..

Bizzat kendileri içeriden hak dinin canına okudular.

*

Müslümanlar arasında da durum farklı değil..

“Ben İslam’ı bıraktım, müslüman değilim, artık ateistim, dinsiz imansızım” diyen tek tük çıkıyor.

Gerisi, kendi kafasına göre dini bozuyor, şurasını burasını kesiyor buduyor, havanda öğütüp sulandırarak hamur yapıyor, sonra ona istediği biçimi veriyor, ve bu kendi imalatı sözde İslam’a laf söyletmiyor, fiske vurdurmuyor.

‘Şeriata karşıyım’ deyip yanlışı yapmanın ama İslam’a söz ettirmemenin, fiske vurdurmamanın bundan başka bir anlamı olabilir mi?

Senin bu halinle, Yahudi ve Hristiyanlar’dan farkın nedir?

*

İslam’ın gelenekleşmiş bazı hükümlerini uyguluyor olmak yetmez.

Yahudiler de hâlâ domuz eti yemiyor, çocuklarını sünnet ettiriyorlar. Onlar da hak üzere mi?

Yahudinin sözde dindarlığı, onu kurtarmaya yeter mi?

Bu bozuk dindarlık neye yarar?

*

Küfre rıza küfürdür.

“Bu milletin mayası İslam’dır. Yanlışlar yapabilir. ‘Şeriata karşıyım’ der yanlışı yapar ama İslam’a söz ettirmez, fiske vurdurmaz” şeklindeki sözler, çok ağır bir küfür sözü ehemmiyetsiz, dikkate alınmaya değmez, kıldan tüyden bir ufak hata gibi göstermesi itibariyle, itikaden tehlikelidir.

Bu tür konular laubaliliğe, ciddiyetsizliğe, gelişigüzel konuşmaya gelmez.

Elektrik gibidir, çarpar.

Hadîs-i şerîfte belirtildiği gibi, insan önemsemeden bir söz söyleyip ebediyen Allahu Teala’nın rızasını kazanabilir, yine hiç önem vermeden bir söz söyleyip ebediyen gazaba uğrayabilir.

İSLAM'IN SİYASETİNE KARŞI AHLÂK İSTİSMARI

İslam devleti idealinden söz etmek **mümkün**ken, "Bunu boş verelim, önemli olan hukuk (Şeriat) değil ahlâktır, önce halkı ahlâk bakımından olgun hale getirelim" diyerek "terbiyecilik" taslayanların herhangi bir şer'î delili var mıdır?

Kesinlikle yoktur..

Bunu onlara sadece heva ve hevesleri söyletmektedir.

Daha doğrusu, Şeytan söyletmektedir.

Şeytan'ın sözcülüğünü yapmaktadırlar.

*

Mesela zimmîlerin halkın çoğunluğunu oluşturduğu bir İslam toplumunu ya da **İslam devleti**ni düşünelim.. "Halkın çoğunluğu müslüman değil, bunların müslüman olması, iman etmesi, sonra da ahlâken olgunlaşmaları için uğraşalım, Şeriat hükümlerini uygulamayalım, İslam devleti olmaktan vazgeçelim" denilebilir mi?

Denilemeyeceği açıktır. Onlara zimmî statüsü tanınır ve Şeriat hükümleri uygulanır.

Aynı şekilde, müslümanların çoğunluğu oluşturduğu bir İslam toplumunda ya da müslüman devlette, "Halk ahlâk bakımından pek iyi değil, o halde Şeriat'i uygulamayalım, bu durumda **İslam devleti** olmanın bir anlamı yok; önemli olan **hukuk** değil **ahlâk**tır" denilemez.

Bu insanlar müslümansa, neden İslam hukukuna tabi olmuyorlar da, devletin İslam devleti olup olmaması onların ahlâkına (ya ahlâksızlığına) tâbi oluyor?

*

Böyle bir durumda siz, insanların ahlâksızlığı öyle gerektiriyor diye Şeriat'in (İslam hukukunun) uygulanmasından vazgeçerseniz, ya açıkça kâfirsinizdir, müslüman görünen münafık, ya da fısk u fücur ehli..

İslam hukukunun uygulanamaması, ve devletin İslam devleti olamaması; İslam hukukunun uygulanmasını istemeyen **kâfir, zalim ve fasıkların** toplumda hâkim, baskın ve etkin konumda olmalarından kaynaklanıyorsa, bu takdirde de, onların avukatlığını ya da sözcülüğünü yaparak İslam devleti idealini sorgulamak yerine, onun **kurulmasını engelleyenlerin kâfir, fasık ya da zalim olduklarını insanlara açıklamak gerekir.**

Kur'an'da belirtildiği şekilde..

*

Bugünün **TSE (Türk Standartlar Enstitüsü) damgalı sözde ilahiyatçı ve fıkıhçıları** ise, Şeriat'in uygulanmasına engel olanların kâfir, fasık ya da zalim olduklarını (Ki, böyle olduklarını Maide Suresi haber vermektedir) anlatmak yerine, İslam devleti idealini unutmayanlara savaş açıyor, onlara cephe alıyorlar.

Böylece, kâfir, fasık ve zalimlerin yardakçıları olarak arz-ı endam ediyorlar.

Bu kültür savaşında **beşinci kol** olarak cepheyi içeriden çökertiyorlar.

*

Peki, kâfir ve münafıkların hâkim ve baskın konumda bulunmaları yüzünden İslam devletinin kurulması "mümkün" olmadığında, bir kimse, Şeriat'i uygula***ma***manın küfür, zulüm ya da fısk anlamına geldiğini anlatmak yerine, **toplum ahlâken hazır değil diye**, **hiçbir *şer'î* delile dayanmadan** boş bir mazeret icat ederek uygulan***ma***masını **meşru ve makul göstermeye çalışırsa**, Şeriat'in uygulanmasına engel

olan kâfir ve münafıkları dolaylı biçimde destekler, onların ekmeğine yağ sürerse, kâfir olur mu, olmaz mı?

İşte bu, üzerinde ciddi ciddi düşünülmesi gereken bir konudur.

Bu tür batıl görüşleri savunanlar, sözde "müslümanları ahlâken olgunlaştırmaya çalışmak" gibi ilk anda kulağa hoş gelen boş bir gerekçeyle o müslümanları (onları tekfir etmedikleri, müslüman olduklarını kabul ettikleri halde) Şeriat (İslam hukuku) hükümlerinden muaf tutmak istemekle, **gerçekte kendilerinin iman bakımından son derece tehlikeli bir noktaya savrulmakta** olduklarını neden anlamak istemiyorlar?

Güya müslümanların ahlâkını olgunlaştırmak için onları Şeriat (İslam hukuku) hükümlerinden muaf tutuyorlar (Nasıl olgunlaştırmaysa?)..

Fakat bizzat kendilerinin, sözde ahlâken olgunlaşmış oldukları için, **bu ahlâksızların heva ve heveslerinin ürünü olan kanun ve kurallara** tâbi tutulmalarını **gönüllü biçimde kabul ediyorlar..**

Bu nasıl bir mantık, nasıl bir izan, nasıl bir imandır?

*

"Önce müslümanların ahlâkını olgunlaştırmalıyız, onları tekfir etmiyoruz, müslümandırlar, ama müslüman oldukları halde İslam hukukuna tabi olmasınlar, tağutî/şeytanî/nefsanî hükümlere tabi olsunlar, Allahu Teala'nın koyduğu hükümler bir kenarda dursun. Bu ahlâksızlar kendi kafalarından kanun ve kural koysunlar ve biz de ona tâbi olalım" diyenler, açıkça, **kâfir, zalim ve fasıkların avanesidirler.**

Siz mi onları ahlâken olgunlaştırıyorsunuz, yoksa onlar mı sizi bilinçsiz hayvan gibi güdüyorlar, hiç düşündünüz mü?

Böylesi zırvalar, ahlâken olgunlaştırma değil, **bozgunculuk ve fesatçılığın** ta kendisidir.

Bu tutum ya küfürdür, ya münafıklıktır, ya da fısk u fücur ve zulüm.. Ki bunların hepsi de ahlâksızlık demektir.

Birileri böylesi hurafeleri savunarak küfre, zulme ve fıska hizmet etmekte, **küfrün, zulmün ve fıskın avukatlığını, askerliğini ve sözcülüğünü** yapmaktadırlar.

Ahlâktan, "tekfir etmeyip müslüman olduklarını söyledikleri kişilerin" ahlâkını olgunlaştırmaktan söz etmeleri ise **şeytanî mugalata ve demagoji**den başka birşey değildir.

BAKARA SURESİ, 2/9-12

9 – Allah'ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar. Halbuki sırf kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar.

10 – Kalplerinde hastalık vardır. Allah da onların hastalığını arttırmıştır. Yalan söylemelerine karşılık onlara elem verici bir azap vardır.

11 – Hem onlara: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde, "Biz ancak ıslah edicileriz" derler.

12 – İyi bilin ki, onlar ortalığı bozanların ta kendileridir, fakat anlamazlar.

İSLAMCI OLMAYAN DİNDARLIK DİN İSTİSMARIDIR

Enver Ören grubunun eski çalışanı **Sabahattin Önkibar**, bir yazısında, ***odatv***‘ci (sahte isim ve resimli) **Asiye Güldoğan**’a cevap vermişti..

Asiye Güldoğan’ın, “***TGRT***’deki kulvar değişiminin sorumluluğunu **askere havale** ve İhlas Finans Kurumu’nun batışını başkalarına mal etmekte” olduğunu söylüyordu.

Ona göre, Asiye Güldoğan’ın yazdıkları “**yalan ve dezenformasyon**”du..

Önkibar, *“**TGRT**’nin çizgi değiştirmesini isteyen **TSK** ya da askerler değil, **CIA** yani ABD’deydi”* diyordu.

Evet, Asiye Güldoğan’ın yazdıklarında çarpıtma, gerçeğin bir tarafına projektör tutup diğer tarafını karartma vs. gibi “kurnazlıklar”, bir **algı operasyonu** boyutu var.

Aslında özel olarak TSK’yı ya da askerleri hedef almış değil, fakat Enver Ören’i kurtarayım derken **28 Şubatçılara** yüklenme ihtiyacı duymuş..

Bu, dolaylı biçimde **TSK**‘nın suçlu ilan edilmesi anlamına da geliyor.

Yani Asiye’nin Enver Ören’i kurtarmak için icat ettiği ilacın böyle bir **yan tesiri** mevcut..

Ya da şöyle söyleyelim, Asiye’nin **endüstriyel algı üretimi**ne, elde olmadan, TSK’nın doğal çevresine zarar veren bir **radyoaktif atık** eşlik etmiş..

*

Ancak, **Sabahattin Önkibar**‘ın yazdıkları da tam doğru değil.

O da, TSK’yı tümden aklamak için ABD’yi **yegâne günah keçisi** olarak öne sürmüş durumda.

TGRT‘nin çizgi değiştirmesini **ABD** (CIA) istemiş midir, istememiş midir, bilemem, ama çizgi değiştirmesinden üzüntü ve kaygı duymayacağı aşikârdır.

Bununla birlikte, Sabahattin’in keşfi, ABD’nin aynı şeyi Fethullah’ın ***Samanyolu TV***‘sinden neden istemediği sorusuna yol açıyor.

Bir şey daha: Enver Ören’i **şantajcı şoför**ün elinden neden CIA (ve Türkiye’deki taşeronları) değil de MİT kurtarmış?

Diğer bir sorun şu: O dönemde **CIA** ile **MİT**‘in siyam ikizleri gibi birlikte hareket ettiğini biliyoruz. İçtikleri su ayrı gitmiyordu.

Artı, **28 Şubat**‘ta ABD ile MİT’in ve TSK’nın birlikte hareket ettikleri biliniyor.

O günkü TSK yönetimi ve MİT idaresi, kendi **yasal hükümet**ine karşı **yabancı bir güçle işbirliği** yaparak **vatana ihanet** suçu işledi.

Nasıl ABD-CIA ile TSK-MİT, **Refahyol Hükümeti**‘ne karşı birlikte hareket ettilerse, ***TGRT*** konusunda da aynı hassasiyetleri paylaşmış olmaları, hayatın doğal akışına uygundur.

*

Önkibar, “TGRT’de kulvar değişimi başlayınca **Genelkurmay**‘dan bana söylenen şuydu ki bunu kitabımda yazdım” diyor:

> “Önkibar, Enver Ören hata yapıyor… TGRT adeta Gazino ve pavyona dönerek büyük bir yanlış yapıyor… **TGRT’nin muhafazakar alanı boşaltması siyasal İslamcılara yarayacak**… Enver Ören sonuçta merkez sağ partileri destekliyor. **Dinci yayın** kulvarında Refah Partililer olacağına Enver Bey olmalıydı.”

Görüldüğü gibi, **Genelkurmay**‘ın derdi ne samimi dindarlık, ne de muhafazakârlık..

TGRT‘nin, Allah rızası için, ihlasla değil, “**siyasal İslamcılar**“a fırsat vermemek için, dinî yayın yapması gerektiğini düşünmüşler.

Yani, ***TGRT***‘den bekledikleri **din istismarı** yapması, **dinî gayeler**le değil, Genelkurmay’ın hoşuna gidecek (laik devletçi) **siyasal gayeler**le dindarca programlar yayınlaması..

Buradan, doğal olarak, Genelkurmay’ın **siyasal İslamcılık düşmanlığı**nda ABD-CIA ile aynı safta olmaktan memnuniyet duyduğu sonucu çıkıyor.

*

Ancak, dindar kesimdeki “**ajan oldukları söylenen**” riyakâr bazı tiplerin bu noktada Genelkurmay’a nal toplattığını, onlardan bile şedit bir İslamcılık düşmanlığı yaptıkları biliniyor.

Tipik bir örnek, ***Millî Gazete***‘de yazmakta olan **Mehmet Şevket Eygi**..

Genelkurmay’dakiler sadece “**siyasal İslamcı**“lardan söz etmişler, **İslamcılar** dememişler..

Yani **mutlak** olarak İslamcılardan değil, “siyasal” kayıt ve şartını taşıyan İslamcılardan şikâyetçiler..

Mutlak olarak İslamcılardan söz edildiğinde, onun kapsamına sadece siyasal İslamcılar değil, **kültürel İslamcılar**, geleneksel İslamcılar vs. gibi akla gelebilecek her tür İslamcılar girer..

Ancak, günümüzde **İslamcı** denilince bundan kastedilenin sadece **siyasal İslamcılar** olduğu da biliniyor.

*

Sözlük anlamı itibariyle İslamcı olmak, **İslam taraftarı** olmak demektir.. **Cumhuriyetçi**nin cumhuriyet rejimi taraftarı olması gibi..

Ancak, bir **sosyal bilimler terimi** olarak İslamcılıktan şu iki şey anlaşılıyor: 1) İslam'ın siyasal, sosyal ve ekonomik hükümlerinin **devlet yönetimine** hakim olmasını istemek, 2) Dünya genelinde müslüman halkların tek bir **siyasal bütün** haline gelmelerini, birleşmelerini savunmak.

ABD'nin ve **CIA**'in İslamcılıktan rahatsız olmak için pekçok nedeni var.

Türk **Genelkurmayı**'na gelince..

Eski Başbakan **Bülent Ecevit**'in ifşaatlarından biliyoruz ki, TSK'nın **Özel Harp** birimi elemanlarının maaşını 1973'e kadar ABD ödüyordu.

Bu yüzden, TSK'nın **Özel Harp** elemanlarında, önlerine yem atmış olan ABD'li velinimetlerinden tevarüs ettikleri bir İslamcılık düşmanlığı mevcut..

Genelkurmay İstihbaratı'nın başında bulunmuş olan emekli bir generalin 1959'da Özel Harp'e çalışmaya başlamış olduğunu ileri sürdüğü dinozor yazar **Mehmet Şevket Eygi'**deki bu İslamcılık düşmanlığı, o günlerdeki görev bilincinin genlerine işlemiş olması ile açıklanabilir mi?

*

Evet, bu **Mehmet Şevket Eygi**, "İslamcı değilim, bütün İslamcılıklar sapıklıktır, İslamcılık yüz kadar şubesi bulunan sapkın ve saptırıcı bir fırkadır" vs. diye yazdı durdu.

Böylece, **mantık ve dil bilgisi** gereği **küfür** olan, tevil edilemeyecek laflar söylüyor.

İslam taraftarı değilsen kâfirsindir.

İslâm'ın siyasal hükümlerinin uygulanmasını ve İslam birliğinin kurulmasını istemiyorsan, bunları **sapıklık** olarak görüyorsan, yine buz gibi kâfirsindir.

Bu kurnaz adam, sözde bir taraftan da müslümanların bir **imam-ı kebir**in etrafında birleşmeleri gerektiğini yazıyor. Açılımı, geçmiş yazılarının ortaya koyduğu gibi, şöyle: **İngiltere Kraliçesi**'nin yönetimi altında bir halife, imam-ı kebir.. Zaten İngiltere'de **Şeriat mahkemeleri** de varmış, daha ne isteyeceksin ki!

Bu şeriat mahkemeleri, bugün bizim ülkemizde bazı hocaların, kimi ihtilaflarda tarafların kendi irade ve ihtiyarlarıyla mahkemeye gitmeyip huzurlarına gelmesi durumunda Şeriat'ın hükmünü söylemesi türünden "sınırlı etkili, yetkili ve sorumlu" kurumlar ama, olsun, **adı büyük**: Şeriat mahkemesi..

Al çocuğum sana oyuncak, oyalan, mutlu ol!

*

Evet, bir müslümanın illa da **İslamcı** olduğunu söylemesi gerekmiyor, **müslüman** olduğunu söylemesi yeterlidir.

Fakat, **"Müslümanım, İslamcı değilim"** demek zorunda da değilsin. Sadece müslüman olduğunu söyle ve geç..

Senin müslüman olduğunu, fakat İslamcı olmadığını söylemen, içindeki **gizli küfrü ve münafıklığı** sergilemendir.

Sadece müslüman olduğunu söylesen ve sussan, kimse sana **"İslamcı olduğunu da söyle, hacı!"** demeyecek..

Demiyor.

Buna rağmen sen, sadece **müslüman** olduğunu söyleyip susmuyor, karın ağrını dışa vurup kıvranıyorsun, "**Ama ben İslamcı değilim**!"

Üstüne üstlük bir de **sapıklık** vs. lafları ile içindeki pisliği kusuyorsun.

Bunun iki açıklaması vardır: Birincisi, senin İslamcılık diye adlandırılan hedeflere karşı içeriden mücadele veren bir **ajan** olmandır. "**Beşinci kol**"sundur.

İkinci açıklaması ise, senin, İslam düşmanı odaklara (**CIA**'e vs.), "Benim müslümanlığım tam sizin istediğiniz türden içi boş bir müslümanlık, İslamcılıkla ilgisi yok" diyerek **içindeki küfrü ve münafıklığı** sergiliyor olmandır.

Her kaptan, içinde ne varsa o sızar.

"**Sanat**ı severim ama sanatçılığa karşıyım, **sanatçılık** sapıklıktır" diyorsan, **sanatın bizzat kendisini** sapıkça bir faaliyet olarak gösteriyorsun demektir.

Bunu ya tımarhanelik bunamış bir **zır deli** söyleyebilir, ya da suret-i haktan gelerek insanları ahmak yerine koyan bir **gönlü kara şeytan şarlatan**..

“İSLAM BİR İDEOLOJİ DEĞİLDİR” DİYENLERİN GERÇEK DERDİ

.

Son zamanlarda birilerinin ‘İslam bir “ideoloji” değil, “Din”dir’ demeye başladıklarını görüyoruz.

Öncelikle şunu belirtmekte yarar var: “**İslâm bir ideolojidir, din değildir**” diyen yok. Dolayısıyla, İslâm’ın bir ideoloji olmadığını haber vermenin gerçekte bir anlamı bulunmuyor.

İslâm’ın **ideolojiye indirgenmesi** iddiasına gelince.. Öncelikle, ideolojiden ve dinden neyin anlaşıldığının ortaya konulması gerekir.

İdeoloji, XIX. yüzyılın başlarında üretilmiş bir kavram. Kavramı üreten Desttut de Tracy, kelimenin lafzî anlamının da yansıttığı gibi, bir “**düşünce bilimi**”nden söz etmeye çalışıyordu. Ama tutmadı..

Kavramın “patent”i söz konusu şahsa ait olsa da, bugünkü anlamı oldukça farklı. Zaman geçtikçe kavramın anlamında hem değişme hem de genişleme olmuş ve giderek tıpkı “**kültür**” kelimesi gibi sosyal bilimcilerin vazgeçemedikleri bir terim haline gelmiş bulunuyor.

Ünlü siyaset bilimci David Easton’a göre ideoloji, geniş anlamda, bir “**inanç sistemi**” olarak anlaşılmalıdır. Duverger de kelimeyi hemen hemen aynı anlamda kullanarak ideolojilerin “**değerler sistemi**” olduğunu öne sürmüştür. Karl Mannheim’a göre de, “bütüncül ideolojiler”, **belirli bir inanışlar dizisi ya da dünya görüşüdür**.

Bütün bunlardan hareketle, eski çağlarda **din** olarak adlandırılan olguya günümüzde artık kısmen **ideoloji** adının verildiğini söylemek mümkün olabilir.

Nitekim merhum Ali Fuad Başgil, ***Din ve Laiklik*** kitabında, *"Esasen dikkat edilirse, ilim de neticelerinde, din gibi, bir inanç sistemidir"* diyerek, dinin, yukarıda aktarılan ideoloji tanımlarında geçtiği gibi, "**inanç sistemi**" olarak anlaşılabileceğine dikkat çekmektedir.

Öte yandan, İngilizce-Arapça sözlüklere bakıldığında, ideoloji için "**akîde, mezheb, fikriyat**" karşılıklarının kullanıldığı görülmektedir.

İmdi, başa dönersek, *"İslâm bir dindir, ideoloji değildir"* diyerek insanları uyarmanın, **faydasız ve gereksiz** lafzî bir tartışmaya girişmek anlamına geldiğini söylemek mümkündür.

Faydasızdır, çünkü maksadınızı ayrıntılı biçimde beyan etmediğinizde ne demek istediğiniz aslında anlaşılmaz.

Gereksizdir, çünkü, ***"İslâm bir din değildir, ideolojidir"*** **diyen tek bir Allah'ın kulu bile yok.**

*

Bütün bunlar, "**aslında bir 'din' olan İslâm**"ın **ideolojiye indirgenmesi**nden söz etmenin de anlamsız olduğunu gösterir.

Konunun daha iyi anlaşılması için "**din**" kavramı üzerinde özel olarak durmak gerekiyor.

Mesela, "**Lekum dînukum ve liye dîn**" ayet-i kerîmesini alalım..

Burada, "**Sizin dininiz size**" hitabına muhatab olan müşriklerin dini, gerçekte bugünkü anlamda ideolojiden başka birşey değildir.

Onların kafadan uydurdukları inançları bile *din* olarak kabul edilirken, bir müslümanın İslâm anlayışına durduk yere "ideoloji" damgasının vurulması mantıklı olabilir mi?!

TDV İslâm Ansiklopedisi'nde "din"in özetle şu dört anlama geldiği belirtiliyor: 1. Ceza, mükâfat, hüküm, hesap. 2. Üstün gelme, hâkimiyet, zelil kılma, zorlama. 3. İtaat, teslimiyet, hizmet, ibadet. 4. Adet, yol, kanun, şeriat, millet, mezhep.

Daha özelde, "**din**"in Cevherî, Ragıp el-İsfehanî, Şehristanî ve Bakıllanî gibi alimler tarafından yapılan tanımının "**itaat ve ceza**" ekseninde birleştiği görülmektedir.

"Din" ile kastedilen, "**Melik'in tanrı inancı ve yaptığı ibadetler**" değildir.

Şimdi gelelim "**İslâm'ı ideolojiye indirgeme**" suçlamasına muhatap olanların durumuna..

Bu suçlamayla yüzleşmek zorunda kalanların, **İslâm'ın aynı zamanda bir hukuk sistemi ve kanunlar manzumesi demek olduğunu**, İslâm'ın kendine özgü bir **siyasal düzen**inin bulunduğunu savunanlar olduğunu tahmin etmek zor değil.

İslâm'ı ideolojiye indirgemekten kaçınmak ne anlama geliyor?.. Laikliğin bir versiyonunu üretip din-ideoloji ayrımı yaparak bir yandan "ideolojide" mesela "muhafazakâr demokrat", milliyetçi vs., "din"de ise "müslüman" olmak mı?.

İslâmcı **değil de** ***muhazakâr demokrat*** **olunca mı İslâm'ı** ***ideoloji*** **değil de** ***din*** **olarak anlama mertebesine yükseliyorsunuz?**

Yoksa, İslâm'ı ideolojiye indirgememek, İsmet Özel gibi **ideolojide komünist ya da Türkçü**, dinde "müslüman" olmak mıdır?

Ya da, **İslâm'ı ideolojiye indirgememek,** ***ideolojide sağcı yahut liberal demokrat,*** **dinde ise "müslüman" olma anlamına mı geliyor?.**

Veya, **İslâm'ı ideolojiye indirgememek,** ***ideolojide devlete bağlılığı*** (devleti yapay bir "**devlet-rejim**" ayrımı çerçevesinde rejimin günahlarından arındırıp kutsallaştırarak) benimsemek, "din"de ise **(İslâmcılığa karşı çıkan, Amerikalılar'ın istediği türden)**

müslüman olmak mıdır?..(Birirleri tarafından yapılan devlet-rejim ayrımı, rejimi **geçici araz**, devleti ise **kalıcı cevher** kabul etmesi itibariyle, Batılı sosyal bilimcilerin işaret ettiği "**evrenselleştirme, tarih üstü/dışı kılma**", **yani zaman ve mekândan bağımsızlaştırma** anlayışına karşılık gelmektedir.
Böylece **devlet, *cevher* olarak zaman ve mekândan münezzeh kabul edilerek kutsallaştırılıp putlaştırılmakta; zamanlılık, mekânlılık ve kusurluluk rejime izafe** edilmektedir.)

"Din"in yukarıdaki tanımları dikkate alındığında, gerçekte *İslâm'ı tam anlamıyla bir din olarak kabul* edenlerin, "onu ideolojiye indirgemekle suçlananlar" olduklarını kabul etmek gerekiyor.

Biliyorum, bazıları şöyle diyeceklerdir: *"İslâm'ı ideolojiye indirgeyenlerin (yani **İslâmcı** diye adlandırılanların) bazılarını görüyoruz ki, ibadetlerini ihmal ediyorlar. **İslâm'ın siyasal yönüne** vurguda bulunuyorlar, fakat **bireysel ibadet yönünü** aksatıyorlar."*

Bu tür eleştirileri yöneltenlere öncelikle biraz **dürüst** olmalarını tavsiye etmek gerekiyor.

Mesela, Ehl-i Sünnet olmak, adı üstünde, **Sünnet'e riayet etmekle**, Sünnet'e ittiba ile ilgilidir. Halbuki günümüzde Ehl-i Sünnet olmak artık, mesela, "**Ben amelde Hanefî, itikadda Matüridîyim**" demeye indirgenmiş durumdadır. Bunu söyleyen bir adam beş vakit namazı kılmasa, zekâtı vermese, hatta birtakım günahları alenen işlese bile, kimse ona, "**Sen Ehl-i Sünnet olmayı ideolojik söyleme indirgiyorsun**" demiyor.

Üstelik, böylelerinin genelde, İmam Matüridî ile ilişkisinin, "**Ben de Matüridîyim**" demekten ibaret kaldığı, **onun neleri savunmuş olduğundan haberlerinin bile bulunmadığı** görülmektedir.

“İslâm’ı ideolojiye indirgemekle suçlanan” İslâmcıların durumuna gelince.. Asıl onların, kendilerini suçlayanlara, “**Önce siz ‘din’in ne anlama geldiğini bir öğrenin, İslâm’ı doğru dürüst din olarak anlayın**” demeleri gerekiyor.

Çünkü, birilerine İslâm’ı ideolojiye indirgeme suçlamasını yöneltenlerin “din” anlayışının, günümüzün **kuşa çevrilmiş (Hristiyanlığa özgü) din algısından** ibaret olduğu görülüyor.

İSLAM ELBETTE BEŞERÎ BİR İDEOLOJİ DEĞİLDİR, FAKAT HRİSTİYANLIĞIN YERLİ-MİLLİ VERSİYONU DA DEĞİLDİR

Dr. Ebubekir Sifil'in ***Millî Gazete***'de yayınlanan (2 Ekim 2012 tarihli) bir yazısı şu ifadelerle başlıyordu:

> İslam bir "ideoloji" değil, "Din"dir. "Din günü"nde kişi, "hangi dinden" olduğuna bakılarak muamele görecek. Allahu a'lem, kıyamet gününün ***Kur'an***'da "din günü" olarak zikredilmesinin sebeplerinden birisi bu.

Sifil'in bir **konferansı**na ilişkin bir haberde yer alan şu sözler ise, onun kastının daha iyi anlaşılmasını sağlıyor:

> Ebubekir Sifil hoca, İslâm'ın bugün bizim için kurtuluş ideolojisine indirgenmiş durumda olduğunu ve müslümanlar olarak İslâm'a olan teslimiyetimizde problem olduğunu da dillendirdi.
>
> (http://www.dunyabizim.com/?aType=haberYazdir&ArticleID=8980&tip=haber)

*

Öncelikle şunu belirtmekte yarar var: Kıyamet gününün ***Kur'an***'da (daha ilk sûrede, Fatiha'da) "din günü" olarak adlandırılmasını bu şekilde "kafadan atarak" yorumlamak, tefsir usûlüne aykırıdır.

Asıl konuya gelirsek, aslında, "**İslâm bir ideolojidir, din değildir**" diyen yok.

Dolayısıyla, İslâm'ın bir ideoloji olmadığını haber vermenin gerçekte bir anlamı bulunmuyor.

*

İslâm'ın **ideolojiye indirgenmesi** iddiasına gelince.. Öncelikle, ideolojiden ve dinden neyin anlaşıldığının ortaya konulması gerekir.

İdeoloji, XIX. yüzyılın başlarında üretilmiş bir kavram. Kavramı üreten Desttut de Tracy, kelimenin lafzî anlamının da yansıttığı gibi, bir "**düşünce bilimi**"nden söz etmeye çalışıyordu. Ama tutmadı..

Kavramın "patent"i söz konusu şahsa ait olsa da, bugünkü anlamı oldukça farklı. Zaman geçtikçe kavramın anlamında hem değişme hem de genişleme olmuş ve giderek tıpkı "**kültür**" kelimesi gibi sosyal bilimcilerin vazgeçemedikleri bir terim haline gelmiş bulunuyor.

Doğal olarak, kavramın tanımı konusunda bir uzlaşma yok. Ünlü siyaset bilimci David Easton'a göre ideoloji, geniş anlamda, bir "**inanç sistemi**" olarak anlaşılmalıdır. Duverger de kelimeyi hemen hemen aynı anlamda kullanarak ideolojilerin "**değerler sistemi**" olduğunu öne sürmüştür. Karl Mannheim'a göre de, "bütüncül ideolojiler", **belirli bir inanışlar dizisi ya da dünya görüşüdür**.

Bütün bunlardan hareketle, eski çağlarda **din** olarak adlandırılan olguya günümüzde artık kısmen **ideoloji** adının verildiğini söylemek mümkündür.

Nitekim Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil, "**Din ve Laiklik**" kitabında, *"Esasen dikkat edilirse, ilim de neticelerinde, din gibi, bir inanç sistemidir"* diyerek, dinin, yukarıda aktarılan ideoloji tanımlarında geçtiği gibi, "**inanç sistemi**" olarak anlaşılabileceğine dikkat çekmektedir.

*

Öte yandan, İngilizce-Arapça sözlüklere bakıldığında, ideoloji için "**akîde, mezheb, fikriyat**" karşılıklarının kullanıldığı görülmektedir.

İmdi, başa dönersek, “İslâm bir dindir, ideoloji değildir” diyerek insanları uyarmanın, **faydasız ve gereksiz** lafzî bir tartışmaya girişmek anlamına geldiğini söylemek mümkündür.

Faydasızdır, çünkü maksadınızı ayrıntılı biçimde beyan etmediğinizde ne demek istediğiniz aslında anlaşılmaz.

Gereksizdir, çünkü, “**İslâm bir din değildir, ideolojidir**” diyen tek bir Allah’ın kulu bile yok.

*

Bütün bunlar, “**aslında bir ‘din’ olan İslâm**”ın **ideolojiye indirgenmesi**nden söz etmenin de anlamsız olduğunu gösterir.

Konunun daha iyi anlaşılması için “**din**” kavramı üzerinde özel olarak durmak gerekiyor.

Mesela, “**Lekum dînukum ve liye dîn**” ayet-i kerîmesini alalım..

Burada, “**sizin dininiz**” hitabına muhatab olan müşriklerin dini, gerçekte bugünkü anlamda **ideoloji**den başka birşey değildir.

Onların kafadan uydurdukları inançları bile *Kur’an*‘da din olarak anılmışken, bir müslümanın İslâm anlayışı için durduk yere “Din değil, ideoloji” suçlamasının yapılması mantıklı olabilir mi?!

*

Öte yandan, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***’nde “din”in özetle şu dört anlama geldiği belirtiliyor:

1. Ceza, mükâfat, hüküm, hesap.

2. Üstün gelme, hâkimiyet, zelil kılma, zorlama.

3. İtaat, teslimiyet, hizmet, ibadet.

4. Adet, yol, kanun, şeriat, millet, mezhep.

Daha özelde, "**din**"in Cevherî, Ragıp el-İsfehanî, Şehristanî ve Bakıllanî gibi alimler tarafından yapılan tanımının "**itaat ve ceza**" ekseninde birleştiği görülmektedir.

Nitekim, Yusuf Suresi'nde "Yusuf a.s.'ın kardeşinin" hırsızlık suçundan alıkonulması meselesiyle ilgili olarak, aslında "**Melik'in dinine göre**" bunun mümkün olmadığı belirtilmektedir. Burada dinin, **hukuk sistemi ve kanunlar** anlamına geldiği açıktır. "Din" ile kastedilen, "**Melik'in tanrı inancı ve yaptığı ibadetler**" değildir.

*

Şimdi gelelim "**İslâm'ı ideolojiye indirgeme**" suçlamasına muhatap olanların durumuna..

Bu suçlamayla yüzleşmek zorunda kalanların, İslâm'ın aynı zamanda bir hukuk sistemi ve kanunlar manzumesi demek olduğunu, İslâm'ın kendine özgü bir **siyasal düzen**inin bulunduğunu savunanlar olduğunu tahmin etmek zor değil.

İslâm'ı ideolojiye indirgemekten kaçınmak ne anlama geliyor?.. Laikliğin bir versiyonunu üretip **din-ideoloji ayrımı** yaparak bir yandan "ideolojide" mesela "**muhafazakâr demokrat**", "din"de ise "müslüman" olmak mı?.

İslâmcı değil de muhazakâr demokrat olunca mı İslâm'ı **ideoloji değil de din** olarak anlama mertebesine yükseliyorsunuz?

Yoksa, İslâm'ı ideolojiye indirgememek, İsmet Özel gibi **ideolojide komünist ya da Türkçü**, dinde "müslüman" olmak mıdır?

Ya da, İslâm'ı ideolojiye indirgememek, ideolojide **sağcı yahut liberal demokrat**, dinde ise "müslüman" olma anlamına mı geliyor?.

Veya, İslâm'ı ideolojiye indirgememek, ideolojide **devlete bağlılığı** (devleti yapay bir "**devlet-rejim**" ayrımı çerçevesinde rejimin günahlarından arındırıp kutsallaştırarak) benimsemek, "din"de ise (İslâmcılığa karşı çıkan) müslüman olmak mıdır?.. (Mehmet Şevket Eygi gibi tipler tarafından yapılan devlet-rejim ayrımı, rejimi geçici **araz**, devleti ise kalıcı **cevher** kabul etmesi itibariyle, Batılı sosyal bilimcilerin işaret ettiği "**evrenselleştirme, tarih üstü/dışı kılma**", yani zaman ve mekândan bağımsızlaştırma anlayışına karşılık gelmektedir. Böylece devlet, zaman ve mekândan münezzeh kabul edilerek kutsallaştırılmakta; zamanlılık, mekânlılık ve kusurluluk rejime izafe edilmektedir.)

*

"Din"in yukarıdaki tanımları dikkate alındığında, gerçekte İslâm'ı **tam anlamıyla bir din** olarak kabul edenlerin, onu ideolojiye indirgemekle suçlananlar olduklarını kabul etmek gerekiyor. (Burada, İslâm'ı sosyalizm-komünizm gibi başka ideolojilere/dinlere yamamaya çalışan Kayserili Ebuzer gibi tipleri konuşmuyoruz.)

Biliyorum, bazıları şöyle diyeceklerdir: "İslâm'ı ideolojiye indirgeyenlerin (yani **İslâmcı** diye adlandırılanların) bazılarını görüyoruz ki, ibadetlerini ihmal ediyorlar. İslâm'ın siyasal yönüne vurguda bulunuyorlar, fakat bireysel ibadet yönünü aksatıyorlar."

Bu tür eleştirileri yöneltenlere öncelikle biraz **dürüst** olmalarını tavsiye etmek gerekiyor.

Mesela, Ehl-i Sünnet olmak, adı üstünde, **Sünnet'e riayet etmekle**, Sünnet'e ittiba ile ilgilidir. Halbuki günümüzde Ehl-i Sünnet olmak artık, mesela, "**Ben amelde Hanefî, itikadda Matüridîyim**" demeye indirgenmiş durumdadır. Bunu söyleyen bir adam beş vakit namazı kılmasa, zekâtı vermese, hatta birtakım günahları alenen işlese bile, kimse ona, "**Sen Ehl-i Sünnet olmayı ideolojik söyleme indirgiyorsun**" demiyor.

Üstelik, böylelerinin genelde, İmam Matüridî ile ilişkisinin, "**Ben de Matüridîyim**" demekten ibaret kaldığı, onun neyi savunmuş olduğundan haberlerinin bile bulunmadığı görülmektedir.

İslâm'ı ideolojiye indirgemekle suçlanan İslâmcıların durumuna gelince.. Asıl onların, kendilerini suçlayanlara, "**Önce siz 'din'in ne anlama geldiğini bir öğrenin, İslâm'ı doğru dürüst din olarak anlayın**" demeleri gerekiyor.

Çünkü, birilerine İslâm'ı ideolojiye indirgeme suçlamasını yöneltenlerin "din" anlayışının, günümüzün **kuşa çevrilmiş din algısından** ibaret olduğu görülüyor.

Sifil'in kastı bu olmayabilir.. Ama, İslâm'ın ideolojiye indirgenmesinden kastının ne olduğuna dair makul bir açıklama getirmedikçe, sözlerinden farklı bir anlam çıkması zor.

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, Hak Dini Kur'an Dili tefsirinde Fatiha Suresi bahsinde "din" kavramını şöyle açıklıyor:

> İşte "Rabbü'l-âlemîn" denildiği zaman, genel kapsamı ile bütün o kuruntular bir yana atılarak ve Allah Teâlâ'nın ezelde ve ebedde mutlak sahib olduğunun anlaşılması lazım gelirse de bir taraftan Allah'ın rahmetinin katmerli genişliği, diğer taraftan insanlığın gafil olması dolayısı ile şimdiki zaman içinde insanların mükafat ve ceza gününe de bir çeşit sahip olması ve hakim olmasının az çok akla gelmesi ihtimalini büsbütün ortadan kaldırmak için **"O, din gününün maliki Allah'ın"** buyurulmuştur.
>
> Ve burada uyarma biraz açıkça belirtilmiştir. Çünkü "**dîn" kelimesi Arap dilinde ceza, hesap, kaza (hüküm verme), siyaset, itaat etme, âdet, durum, kahır ve nihayet bütün bunlarla ilgili ve hepsinin üzerinde kurulduğu ve**

hepsinin ölçüsü olan millet ve şeriat mânâlarına gelir. Doğrudan doğruya kıyamet mânâsı yoktur. (…)

Bilinen mânâya gelince: **Din**, akıl sahiplerini kendi güzel arzuları ile bizzat iyilikleri yapmaya sevk eden bir ilahî **nizam**dır. (…)

İkinci olarak dinin yeri, şartları, semeresi, rükünleri, yani cinsi ve onu başka dinlerden ayıran özellikleri gösterilmiştir ve **dinin şeriata uygun olan bu mânâsı**, din kelimesinin lügatla ilgili bütün mânâlarını içine almaktadır. (…)

Bunun için isim olan din kelimesi ile, dindarlık mânâsına gelen ve masdar olan din kelimesinin mânâlarını karıştırmamalıdır. Dindarlık insanın vasfı ve nefse ait bir mânâdır. Din ise dindarlığın konusu ve onunla ilgili olan gerçeği ve işin özü olan bir mânâdır. Aralarındaki fark, nefisle ilgili bir olay ile bu olayın ilkeleri ve kanunları arasındaki fark gibidir. Diğer bir ifade ile **din ilâhî bir kanun, dindarlık ise insanların emek ve çabalarının sonucudur**. Bunu birbirinden ayıramayanlar ilim adına hatalara düşerler. (…)

Kısacası **din, iman ve amel konusu olarak akla ve irade hürriyetine teklif edilecek hak ve iyilik kanunlarının toplamıdır ki buna millet ve şeriat da denilir. *Dindarlık* da bu kanunların *severek ve isteyerek tatbik* edilmesidir.** (…)

Bundan dolayı İbnü Cerir et-Taberî tefsirinde nakledildiği üzere bazı müfessirler buradaki **"din"i yalnız mükafat ve karşılık mânâsına değil, millet ve şeriat de denilen bilinen mânâsıyla ilişkili olarak tefsir** etmişlerdir. Bu şekilde " = yevmi'd-dîn", bilinen şer'î mânâsı ile dinin bilinen önemli günü demek olur ki, bundan da bizzat ahiret ve kıyamet günü anlaşılır. Hitabın başlangıcına göre birinci mânâ açık, hitabın sonucuna göre de ikinci mânâ birdenbire akla geliyor. Bunun için biz de bu iki mânâyı zayi etmemek için mealinde "din gününün sahibi" demeliyiz.

*

Dr. Sifil, söz konusu yazısında şu ifadelere de yer veriyor:

> Din'in temeli "akaid"dir. Akaid'in sıhhati, din ile tedeyyünün sıhhatini, akidenin fesadı, tedeyyünün fesadını müstelzimdir. Bir başka ifadeyle söylersek, akaidini kendi hevasına göre tanzim eden kişi, herhangi bir dinin müntesibi olduğunu iddia edemez. Etse de ciddiye alınmaz.
>
> Tıpkı bunun gibi, her dinin müntesipleri arasında zaman içinde Peygamber tebligatından -bir kısmı küfre varan, bir kısmı çirkin bid'at kategorisine giren- sapmalar olmuştur. Bu durum son din İslam için de aynıyla vakidir.
>
> İtikadî ayrışmalar mahiyet olarak ictihadî ihtilaflar gibi değildir. İctihadî ihtilaflarda kişi, detayları ilgili kitaplarda bulunan durumlarda bir ictihadı bırakıp bir diğerini alabilir. Bu, onun akaidine herhangi bir zarar vermez. Zira ictihadlar zanniyyat alanını teşkil eder; zannî delillerden birinin diğerine tercihin en fazla "delili kuvvetli ictihadı alma" noktasında bir farklılığı söz konusu olabilir. Mevcut ictihadlardan hangisiyle amel edersek edelim, sevap alırız. İctihadında hata eden müctehidin -günah kazanması şöyle dursun- hata ettiği halde sevap alması bundandır.
>
> İtikadî alanda böyle bir "esneklik"ten bahsetmek, "itikad"in mahiyetiyle örtüşmez. İtikad kesinlik ister; dolayısıyla A fırkasının itikadî kabulleriyle B fırkasınınki aynı anda bir kişide toplanamaz. Kişi ya bunlardandır yahut öbürlerinden. Bu bakımdan itikadî kabullerden sadece biri doğrudur ve o doğru ne zannî delile dayanır, ne de bizim tercihlerimize bırakılmıştır. Bu sebeple itikadî ihtilaflar hakkında sıklıkla duymaya başladığımız "bunlar bizim zenginliğimizdir" martavalı, meselenin hassasiyetinin farkında olanlar için herhangi bir kıymet-i harbiyeye sahip değildir.

*

Öncelikle, Dr. Sifil'in çok özensiz yazdığını, bazı ifadelerinin tutarsız olduğunu söylemek gerekiyor. Mesela, "**akaidini kendi hevasına göre tanzim eden kişi, herhangi bir dinin müntesibi olduğunu iddia edemez**" şeklindeki ifadesi yersiz.

Yukarıda "**Lekum dînukum ve liye dîn**" ayetini örnek vermiştik. Yine aynı ayete atıfta bulunmak gerekirse, burada müşriklere "sizin dininiz" hitabında bulunulurken, onların dinlerinin "**hevalarına göre tanzim edil*me*miş**" olduğu söylen**me**mektedir. Onlar, kendi dinlerinin müntesibidirler, bununla birlikte dinleri, hevalarının ürünüdür.

Dr. Sifil'in "**İtikadî ayrışmalar mahiyet olarak ictihadî ihtilaflar gibi değildir**" şeklindeki ifadesi de yanlış. Çünkü, bazı itikadî ayrışmalar gerçekte ictihadî ihtilaf durumundadır. Burada ictihadî ihtilaf, müctehid vasfını kazanmış ulemanın ihtilafı anlamına gelmektedir. Eş'ariyye ile Matüridiyye arasındaki itikadî ayrışmalar aynı zamanda ictihadî ihtilaftır.

Dr. Sifil'in yukarıdaki ifadelerine bakıldığında, itikad alanında ictihad yapılamaz demek istediği anlaşılmaktadır. Çünkü, ictihadî ihtilafların mahiyeti hakkında bilgi verdikten sonra, "**İtikadî alanda böyle bir 'esneklik'ten bahsetmek, 'itikad'in mahiyetiyle örtüşmez**" diyor.

Şayet itikadî alanda böylesi bir esneklikten söz etmek mümkün olmasaydı, Eş'arîler ile Matüridîler'in iki **ayrı itikadî mezhep** olarak bazı konularda ihtilaf etmelerini makul karşılayamazdık.

*

Dr. Sifil, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> İtikad kesinlik ister; dolayısıyla A fırkasının itikadî kabulleriyle B fırkasınınki aynı anda bir kişide toplanamaz. Kişi ya bunlardandır yahut öbürlerinden. Bu

bakımdan itikadî kabullerden sadece biri doğrudur ve o doğru ne zannî delile dayanır, ne de bizim tercihlerimize bırakılmıştır.

Bu ifadelerin yanlışlığı açık.. İtikad, sadece delilleri kesin ve açık olan konularda kesinlik ister, fakat her konuda kesinlik maalesef mevcut değildir. Mesela müşriklerin çocuklarının ahiretteki durumları konusunda ulema arasında ihtilaf vardır. Bazıları da, İmam-ı Azam gibi bu konuda susmuş, hiçbir şey söylememişlerdir.

Çok daha temel bir konuda, imanın tanımında bile ihtilaf edilmiştir. İmam-ı Azam ve İmam Tahavî çizgisi, imanı "**kalb ile tasdik ve dil ile ikrar etmekten ibaret**" görmüştür:

> "Amel ise **erkân**dandır. O Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat katında imanın kemali ve ihsanın güzelliğindendir. Haricîler ve Mutezilîlerin indinde ise amel,
> imanın **şart**ıdır."
>
> (Aliyyü'l-Kârî, ***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, İstanbul: Hisar Y., s. 197.)

Günümüzde **Vehhabî** meşrebli Hanbelîler'in, Haricîler ile Mutezile gibi günah işleyeni tekfir etme ya da imanla küfür arasında bir menzilde sayma gibi bir anlayışı savunmamakla birlikte, ameli de imanın şartı kabul ettikleri görülmektedir. Benzer şekilde **Abdülkadir-i Geylanî** de İmam-ı Azam'a muhalefet etmiş bulunuyor:

> "Şeyh Abdülkadir Geylanî, **Ğunye** adlı kitabında kurtuluşa eremeyen fırkaları zikrederken, 'onlardan biri de Kaderiyyedir' deyip, birkaç sınıfı saydıktan sonra, onlardan biri de Ebu Hanife Numan bin Sabit'in mezhebinden olan itikatta mürcie, fıkıhta Hanefîlerdir ki, onlar, iman marifetten ibarettir, Allah'ı ve Resulü'nü ve Allah katından getirdiğini ikrar etmektir, dediler [demektedir]." (**A.g.e.**, s. 198.)

Şimdi bu durumda, itikadda **kesinlik** arar ve aradaki bu ihtilafın **ictihadî** olmadığını kabul edersek, ya Abdülkadir-i Geylanî'nin iddia ettiği gibi İmam-ı Azam'ın sapıtmış ve Ehl-i Sünnet itikadını terk etmiş olduğunu kabul etmemiz ya da Abdülkadir-i Geylanî'nin Ehl-i Sünnet dışı bir sapık olduğunu düşünmemiz gerekir.

Gerçekte aradaki ihtilaf ictihadîdir ve her iki tarafın da delili mevcut bulunduğu için her ikisinin de itikaden Ehl-i Sünnet çatısının altında yeraldığını kabul etmek gerekir. Ancak, Geylanî'nin "**kurtuluşa erememiş olma**" ithamı, meselenin ictihadî boyutunu gözardı ederek kesinlik iddiası içermesi itibariyle aşırılık taşımaktadır.

İşte, itikadî alandaki ihtilafların **ictihadî** olanlarını ayıramamanın sonu budur: Tekfir etme ya da sapıklık suçlaması.

Dr. Sifil'in, "**Bu bakımdan itikadî kabullerden sadece biri doğrudur ve o doğru ne zannî delile dayanır, ne de bizim tercihlerimize bırakılmıştır**" şeklindeki ifadesine gelince.. Cümlenin başı doğru, sonu yanlıştır.

İtikadî kabullerden sadece birinin doğru olacağı hususu doğrudur. Mesela, Eş'arîler ile Matüridîler arasındaki "**Kadından peygamber olur mu?**" ihtilafını ele alalım. Ya "**Olmaz**" diyen Eş'arîler haklıdır, ya da aksini söyleyen Matüridîler. Aynı anda ikisinin birden doğru olması muhaldir. Ancak, buradaki doğru, Dr. Sifil'in iddiasının aksine **zannî delil**e dayanmaktadır, bu yüzden hangi görüşün kesin olarak doğru olduğu bilinmemektedir. Yine de bir Matüridî bu konuda kesin olarak kendi görüşünün doğru olduğunu düşünebilir, ancak bu, **delil** düzeyinde bir kesinlik değil, onun taraftarlığı çerçevesinde ortaya çıkan bir kesinliktir.

Bu tür itikadî kabullerin bizim tercihimize bırakılmış olup olmaması konusuna gelince, elbette bunlardan birini tercih etme konusunda özgürüz. Tercih hürriyeti, Allahu Teala ve Resulü'nün s.a.s. **açık emir ve yasaklarında** söz konusu değildir. Bu tür ictihadî ihtilaflarda da insanın tercih hürriyetinin olmadığını düşünmek, ulemayı "**erbab/rabler**" haline getirmek olur.

Böylesi bir “**tercihsizlik**” düşüncesi, Şia’nın **masum imam** anlayışının bir versiyonunu üretmek anlamına gelir.

İSLAMCILIK YA DA SİYASAL İSLAM, İSLAM'IN KENDİSİDİR

Bassam Tibi'nin 2012 yılında yayınladığı ***Islamism and Islam*** adlı kitabını tanıtan Vekovic onun şu iddiasını naklediyor: *"Ya da başka bir deyişle, İslamcılık* ***İslam'ın belirli/özel (specific) bir yorumu****dur, fakat İslam değildir."* (Marko Vekovic, "Islamism and Islam", ***Politics and Religion - Politologie des Religions***, Vol. VII, No. 2/2013, s. 440.)

Peki İslam nedir?

Buna verilecek her cevap, İslam'ın bir yorumu olacağı için, "İslam değildir" diye kenara atılacak birşey olma durumunda..

Dolayısıyla "İslam nedir?" sorusunun cevap kümesi, "boş küme" haline geliyor.

İşte, Batılılar'ın **akademisyen görünümlü satılmış ajan** uşaklarının Müslümanlar'ı getirmek istedikleri nokta bu: Aslında ortada İslam diye birşey yok.

Hepsi, İslam'ın, İslam olmayan yorumundan ibaret.

İslam, mevcut olmayan, anlatılamayacak, tebliğ edilemeyecek birşey.

*

Evet, İslamcılık (İslam) düşmanlarının zırvalarının özeti bundan ibaret.

Ülkemizdeki İslamcılık üzerine ahkâm kesen boş kafalıların (Ki birçoğu **Batılı istihbarat teşkilatlarının yerli acentalarının** adamıdırlar) laflarına bakınız, Bassam Tibi gibi **satılmış ajanların yerli-milli kopyası** olmaktan öteye gitmediklerini görürsünüz.

Tumturaklı cümleler kurarlar, sahtekârlıkları ve kötü niyetleri ortaya çıkmasın diye lafı uzatır, döndürür dolaştırır, it oynamış yonca tarlası gibi karmakarışık ifadeler kullanırlar, fakat ana fikir şundan ibarettir: "*İslamcılık* ***İslam'ın yorumlarından bir yorum****dur, fakat İslam değildir."*

Böyle bir mantık(sızlık) ile, **doğru yorum ile yanlış yorum** arasındaki farkı ortadan kaldırmak isterler.

Bir şeyin yorumu, o şeyin kendisi değilse, yorumlardan hangisine yanlış ya da doğru diyebilirsiniz ki?!

Mesela, mahkemede kanun maddesini yorumlayarak hüküm veren bir hakimi alalım.. Her yorum, yorum olması bakımından eşit midir, bu yorumların doğru ve yanlış olanları yok mudur?!

"Usûl"e uygun olan ve olmayan yorumlar ayrımı yapılmayacak mıdır?

Usûle uygunluk ve **usulsüzlük** diye birşeyden söz edemeyecek miyiz?

*

İmdi, bazı kanun maddeleri vardır, ifade açık ve nettir, yorum gerektirmez.

Mesela, Anayasa'nın 2. maddesinde **Türkiye devletinin başkentinin Ankara** olduğu belirtilir. Bunun yorum gerektiren bir yanı yoktur. Bu noktada Anayasa'yı ya kabul edersiniz, ya da reddedersiniz. Yorumlayamazsınız.

Bunun ***Mecelle***'deki ifadesi şöyledir: "Mevrid-i nassta ictihada mesağ yoktur."

İslam'ın bazı hükümleri böyledir. Bu tür hükümler söylendiğinde, "Bu, yorumdur, sadece seni bağlar" denilemez. Herkesi bağlar.

İşte, İslamcılar'ın (Siyasal İslam taraftarlarının) savunduğu pekçok ilke bu durumdadır. Reddedenler **Siyasal İslam'ı ya da İslamcılığı değil, İslam'ı reddediyorlar.**

Fakat bunu açıkça ve mertçe söylemek yerine **münafıklık** yapıyorlar.

(**Siyasal İslam'dan kastımız**, İslam'ın siyasal nitelikteki ilke ve kurallarıdır, falanca laik/dinsiz devletin laik/dinsiz yasalarına göre siyaset yapma ve söylem geliştirme durumunda olan aciz ve zavallı hareketler değildir.)

*

Ancak, her kanun hükmü, başkentin Ankara olması gibi açık ve net olmaz.

Yorum gerekebilir.

Mesela mevcut **Anayasa'nın 13'üncü maddesi** böyledir:

> "Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

Burada yorum, temel hak ve hürriyetlerden başlar..

Temel hak ve hürriyetlerin **neler olduğu** konusunda yorum farklılığı ortaya çıkabilir.

Bunların **özlerinin ne olduğu** da ayrı bir sorundur.

Ayrıca, Anayasa'nın sözü ve ruhu meselesinde **ruh**tan ne anlamak gerektiği de tam anlamıyla yorum meselesidir. **Söz**ü anladık, fakat ruh nedir?

Ayrıca, "**ölçülülük** ilkesi"nden neyi anlayacağız, bu da yoruma bağlıdır.

Evet, bütün bunlarda yorum devreye girer.

*

Ancak, bu noktada bazı yorumlar doğru, tutarlı ve isabetli, bazıları da yanlış olacaktır.

Doğru olanlar, öncelikle Anayasa'nın **sözüne (lafzına)** uygun olacak, **mantıkî tutarsızlık** taşımayacak, **hukuk bilginlerinin ve deneyimli hukukçuların** önemli bir bölümünün onayını alacaktır.

Buna karşılık, bazı yorumların **saçmalık** olduğu söylenebilecektir.

Ayrıca, yorum sahiplerinin **liyakat ve ehliyeti** de sorgulanacaktır.

Böylesi bir madde hakkında Kırşehir'in Kaman ilçesindeki ilkokulu sekiz yılda torpille bitirmiş okuma özürlü bir bakkal yorum yaptığında, lafları mantıklı bile olsa, ona, "Sen önce adını doğru yazmayı öğren lütfen, ondan sonra gel!" denilecektir.

Böyle bir konuda ahkâm kesen kişinin **hukukçu** olması istenecektir.

Hek hukukçuya da söz hakkı tanınmayacaktır. **Anayasa hukukçusu** unvanı aranacaktır.

*

İşte, İslam'ın bazı hükümlerine ilişkin yorumların durumu da budur.

Mesela namazın beş vakit olduğu konusunda ihtilaf bulunmamaktadır. Yorum namına kimse farklı bir iddia ile ortaya çıkamaz. Bu yol, kapalıdır.

Ya da mesela öğle namazının farzının dört rekat olduğu konusunda ihtilafa rastlanmaz.

Fakat, büluğ yaşının kaç olduğu konusunda ihtilaf vardır. Bunun da nedeni, konu ile ilgili **farklı** hadîslerin mevcut olmasıdır.

Bunlar hakkrında **müctehitler (uzman hukukçular)** uzun uzadıya tartışmışlar ve bazı sonuçlara varmışlardır.

Bunlardan **usule uygun** olanlar yerleşik mezheplerin ictihatları olarak kabul görmüştür.

Usulsüz olanlar ise, usulsüzlüğü icat edenle birlikte başlamış ve bitmiştir. Ya da ulema tarafından "**sapık mezhep**" olarak mahkum edilmiştir.

*

İmdi, Basbam Tibi gibi İslam hukukçusu olmayan, **Batı'nın seküler sosyal bilimleri adına konuşan satılmış ajanların** "İslamcılık, İslam'ın yorumlarından bir yorumdur" herzesinin, İslam açısından hiçbir kıymeti bulanmamaktadır.

Böylesi **ajanların yerli gölgelerinin** ya da versiyonlarının onlardan çalınıp çırpılmış laflarının da zerre kadar kıymeti yoktur.

İslamcılık olarak savunulan birçok husus, yorum gerektirmeyen, ya kabul ya da reddedilecek hususlardır.

Bu noktada İslamcı olmadığını söyleyen aslında müslüman olmadığını ilan etmiş olmaktadır.

Yani kâfir olduğunu açığa vurmaktadır. Aynı zamanda müslüman olduğunu da söylüyorsa, münafıktır.

En iyi ihtimalle, Kamanlı bakkal örneğimizde olduğu gibi aptal bir zır cahildir. Haddini bilip susması gereken bir soytarıdır.

*

Ne yazık ki ülkemizde küfrün işbirlikçisi münafıkların da, aptal soytarıların da sayısı fazlalaşmış bulunmaktadır.